

העולם

עכשיו

זה

דציני!

איך

ניתן

להתגונן?

גאדדיס!

יש לי יום שטראוס

גלידות שמנת משוככות

חדש! צילצולים פעמתי גלידה

חדש! חגיגה שנתגלידה

סמולדוב לוי טוט

לסטר סטראוס

השמנת של הגלידות

מיכתבים

ציננות אכזרית

על החלטת הממשלה לתעל את יהודי ברית המועצות, המבקשים להגר ממנה, ארצה (ההסדרונים החד-שימי, העולם הזה 22.6.88).

היה זה זכב ובוטניסקי, שטבע, בשעתו, את המושג ציננות אכזרית. בהתכוונו לכך שיהודים עולים ארצה, להוציא את האידיאליסטים המעטים, רק כאשר הם בצרה — או כשרודפים אותם או כשלוקחים את פרנסתם.

תלמידיו, אנשי הליכוד, עולים על רכס. הם קבעו, כשבוטע שערך, כי ציננות אכזרית אינה מספיקה כדי להביא יהודים ארצה, יש צורך בציננות של מחנה-הסגר.

החלטת הממשלה הזאת נפלאה ממני. יהודים המבקשים לצאת מברית-המועצות והמנצלים לשם כך מאווים ציננות כביכול, חייבים להגיע לישראל. בכוח? מרוע? מה זה פה? מחנה-הסגר? איפה הציננות האמיתיות, היהודיות? יהודי רוצה לצאת מברית-המועצות ומערימים קשיים על דרכו!

אם הוא רוצה לבוא ארצה, אהלן וסהלן! לא רוצה, שיהיה כריא. אבל לשים מיכשולים בדרכו? למה? מרוע?

יوسف שנפלד, תל-אביב

התרשמות של שליח

על תגובת התיקורת האיתלקית להפגנות שלום עכשיו (מחנה-הש-לום מציל איכשהו את כבודה של ישראל, העולם הזה 3.2.88).

רק השבוע הגיע לידי העולם הזה מראשית פברואר ובו כתבתו של אורי אבנרי על התרשמותו מסיון בן שלושה ימים שערך באיטליה.

המסקנות שאליהן הגיע אבנרי ושאותן הדגיש במיוחד היו שהפגנות שלום עכשיו ומאמרו של וודי אלן (בניו-יורק טיימס, נגד התנהגות צה"ל בשטחים הכבושים) שיפרו את תרומת מדינת ישראל באיטליה.

עורבא פרח! אני נמצא כאן במיסגרת שליחות והתרשמותי לבטח מוצקה יותר מהתרשמותו של אבנרי. הפגנות שלום עכשיו ומאמרו של אלן היפנו אצבע מאשימה ומרשיעה נגד ישראל והיו אכן שואבת למאמרים וכתבות בתיקורת האיתלקית בכחינת "ראו, צדקנו בכיקורתנו על מדינת ישראל". ב' ל', מילאנו, איטליה

אינו אומץ לאימוץ

על אימוץ ילדים ("קול הדם", העולם הזה 15.6.88).

אינני רוצה לפגוע באף אדם, אבל פרשת היל-דה הברזאולית עוררה אצלי מחשבות. התמיהה על כל אלה המבקשים לאמץ ילדים לא להם. אני יכול להבין שקשה לבנינו, שמיסבות אלה או אחרות אינם מצליחים להעמיד ולדות, אבל זה שחם מוצאים פיתרון באמצע ילד לא להם, איזה מין פיתרון זה?

האם ילד הוא מין תפץ, שהיום הוא פה ומחר הוא שם? כיהודי דתי, כל מעשה אימוץ דומה בעיניי לגיור שלא לפי ההלכה (ובנינו לבין עצמנו — כל אפשרות גיור). או שאתה יהודי בן יהודי בן יהודי עד קץ הדורות או שאינך יהודי. ברית (מדינה) ולימוד כמה מעקרונות היהדות והוקוס פוקוס, גוי נהיה יהודי?

כך בעיניי האימוץ. אם ילד, או ילד ביולוגי, מאיש ואשתו. אבל לקחת ילד זר ולספח אותו לבנייהווג? מה לזוג הזה ולילד הזה? מתתיהו פליישר, ירושלים

כולל מע"מ

על מחדל נוסף בחשיפת מחירי-אמת של מיצרכים ושירותים.

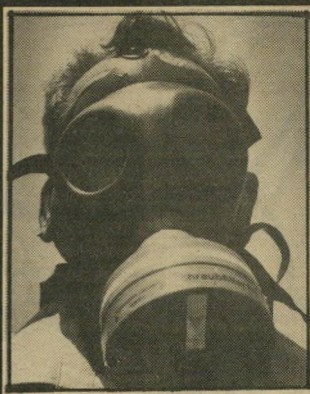
השתוללות הקודים בסופרמרקטים היא בעייה של כסף קטן. באין תוויות-מחיר על המוצר, אי אפשר לדעת כמה עולה החילה של 25 שקיות-תה או ציננת ריבה עד שמגיעים לקופה.

אבל בשטח זה, של חשיפת מחירי-אמת נהוג זה שנים מחדל המור הרבה יותר. בין אם זה מיבצע להנחות בכתימולון, או הצעה לקניית מכוניות שאורטוט אוולות מן המלוא, או דירת-ייקרה שתרושש את רוכשיה, בכל מיקרה מוצג בפיר-סמים השונים, ליד המחיר המיוחד, החד-פעמי, "לתקופה קצרה בלבד", כוכב קטן המוביל לשורה באותיות קטנות, בשולי אותו פירסום, ושורה זאת (המועד בנספח 4)

כתבת השער הקידמי:

גאזים!

בידי האויבים הפוטנציאליים של ישראל במרחב כבר נמצאים סוגים שונים של גאזים קטלניים, אשר במיקרה של מילחמה יכולים לפגוע באוכלוסיה. סגן-שר הביטחון, מיכאל דקל, שנשבע באחרונה לשווייץ, כדי ללמוד על אמצעי-ההגנה בתחום זה, אינו יודע דבר על גאזים. כמוהו גם כל הגוססים המיוספדים האמורים לטפל בנושא זה.

כתבת השער האחורי:

בן-עמי נגד זר

תמי בן-עמי, מי שנחשבת לבכורת הדוגמניות בארץ ומאכלסת בדרך קבע את מדורי החברה והרכילות, נפרדה מהגינקולוג קובי זר אחרי רומאן של שנתיים. בשבוע שעבר פורסם על כוונתה לתבוע אותו על הלוואה שלא החזיר לה, על כך שלא השי-תתף בהוצאות המחייה ועל הפרת הבטי-חת נישואין. בן-עמי לא מספרת מחשיפה.

עולי כפייה

בעיקבות ההחלטה לחייב את יהודי ברית המועצות לעלות לארץ, תעמוד לפני יהודי דים הבריחה: להישאר בארץ הגלאסנוסט' והפרסטרויקה, כסירובניק, מסוג חדש. או לעלות לישראל, כאסיר-צינון מסוג חדש.

רכילות במיזנו

על ניירות, חשבונות, בנקים, ציורים, על סטאטיסטיקה ושוק אפור ועל התו-בעת הגינג'ית והסניגור הדתי והשור-פטר (דווקא נחמדה) ש-בטח מתה משיעמום, ונת-קעה בתיק הזה שנתיים.

דך חדש

החלום והמציאות

זקן מתגולל ברחוב נתן השראה לשמעון ישראלי. ישב וחיבר מקאמה שאותה קרא ערב לזיכרו של ואדי סאליב בחיפה. תבורת סופרים ואקדמאים קוראת לחידוש ההידברות בישראל: השאלה, אם יש על מה ועם מי לדבר. על בעיות זכות של עורך.

חיפה - ניו-יורק

יהודית גבאי (בתמו-נה) לא טומנת ידה בצלחת. אחרי שכב-שה בסערה את ליבו של המתאבק לאנס ואן-אריק, היא מת-כוונת לכבוש גם את ניו-יורק. הרבה זמן היא לא מתכוונת להישאר באמריקה. הגענועים, קרוב לוודאי, יעשו את שלהם.

פורנוגראפיה בבית-המישפט

לא בכל יום מגישה מדינת ישראל כתב-אישום הנראה כאילו נלקח מחוברת פורנוגראפיה קשה. השבוע הגישה המדינה כתב-אישום כזה נגד אהרון בן-גור'ר, שאולי, האמרו של כוכבת הפורנו צ'יצ'ולינה.

אדריכלות פסיכואנליטית

אדריכל גיגל אינו יודע ליצור את הקשר הנכון בין הלכות המסויים לבין ביתו, טוען הד"ר אריה מלד, אדריכל המתמחה בקשר שבין האדם והסביבה, ואשר פיתח את האקו-אנליזה, ניתוח סבי-בתי ממוחשב, המבוסס על הפסיכולוגיה ההומניסטית.

המיסמך

המיסמך שהתפרסם בשבוע שעבר, ואשר לחיבורו אחראי בסאם אבו-שריף, דוברו של יאסר ערפאת, אינו נוקט עוד בנוסחות מעורפלות. זוהי הצעת-שלום של אש"ף, הברורה ביותר שהתפרסמה עד כה. אולם העיתונות הישראלית התעלמה מן המיסמך, וכמוהו גם המערך ותנועות-השלום הישראליות. האמי-ריקאים ממשיכים לגמגם.

כשרה מתוך בחירה

ליליאן שלום, כשרה מתוך בחירה, היא דמות ססגונית, זה-רת, רעשנית, משרה אווירה של בלאגן, או-הבת אנשים ושונאת לחייג בטלפון. בראיון להעולם הזה היא מביעה את דעותיה מאהרון אבו-חצירא ועד לשמעון פרס, מההתנחלויות למערכת-הבחירות.

בפנוכו

היופי והקיטש, השקר והאמת, והפנטזיה הפנטסטית בתערוכת ה-40 גברים מחפשים חיק וקדרת-עוף בסיפורה של אניטה ברוקנר • הצעקה האחרונה במיגזר הדתי - מישקפי חב"ד • מאיר אריאל - לא רוקיטט ולא כאסחיסט, בעל מחשבות למרחקים ארוכים • ברטולט ברכט - המאניה של התיאטרון ה-ישראלי • וסגולותיה המופ-לאות של העין השלישית.

המדורים הקבועים:

- 18 תמזורים - ארכיבר וסקופית
- 18 אתה והשקל - בעל הסעה
- 21 זה וגם זה - מפה לאון
- 22 לילות ישראל - מסיבה בחינת
- 24 רחל מרחלות - על כל העולם
- 26 דף חדש - חמונת מצב
- 31 קולנוע - גוויה מדליקה
- 32 תשבצות -
- 32 מיכתבים לרזתי - ראש צעיר
- 33 בסנוכו - מישקפי חב"ד
- 34 הרופקים - הילדה מבראזיל
- 36 השבוע-נש - ליליאן שלום

- 3 מיכתבים - כולל מע"מ
- 4 איגרת העורך - להרים סיבעת
- 5 הנדון - ציננות אכזרית
- 8 במדינה - כסף דני
- 10 תשקוף - סרם הולך לאיבוד
- 11 יומן אישי - סיפור מוזר
- 12 אנשים - פגעות ברב
- 12 מה הם אומרים - אלי קולט,
- 12 חיים ברלב, יואל מוסימון,
- 16 רמי ארסה, מורה, נורת שני

הנדון:

השקר הגדול נחשף. עכשיו יהיו עולייכפייה

ציונות אנדרית

הם, נשותיהם וילדיהם. זה היה אחד המיבצי צעים הגדולים של רצחיהם במאה ה-20. גם אדולף היטלר הכריז, לקראת סוף מלחמת העולם השנייה, שאם העם הגרמני אינו מסוגל לנצח במלחמה ולהשתלט על העולם, מוטב שיימחק מעל פני האדמה.

הציונות — להבדיל אלף אלפי הבדלות! — באה להציל את העם היהודי על-ידי ריכוזו בארץ-ישראל. כאשר הסתבר שיהודים בארצות-החוץ אינם מתכוונים להגשים חלום זה, קמה אסכולה שאמרה שצריכים להכריח את תם — בעל כורחם, לטובתם.

אחת הדוגמות המובהקות ביותר של "ציונות אכזרית" היתה פרשת הפצצות בכתיהכנסת בבגדאד ובכפרה בראשית שנות ה-50. ליהודי-עיראק הורשה או לעלות לארץ-ישראל, תוך זמן קצוב ותוך ויתור על רכושם. ליהודים לא היה כל-כך חשק לעשות זאת. שליח-ישראל הטמינו פצצות בכתיהכנסת והטילו על היהודים פחד של פוגרום. זה עורר.

אחרי מלחמת-העולם השנייה, כאשר מאות אלפי יהודים נמקו כתנאים איומים במחנות-העי קורים באירופה, עלתה ההצעה להעביר ילדים יהודים מן המחנות האלה לחיים טובים בצרפת. דויד בן-גוריון, ציוני אכזרי מאד, אסר זאת. הוא סבר כי הימצאות הילדים במחנות תחזק את דרישת התנועה הציונית להעלותם לארץ-ישראל. ראל.

עוד בימי הנאצים, לפני השואה, ראתה ההנהגה הציונית בעין רעה כל ניסיון למלט יהודים מגרמניה הנאצית לארצות-הבל. מי שלא היה מוכן לעלות לישראל לא עניין אותה.

השקפה מעין זו טמונה בתחילת הממשלה. אם היהודים אינם מוכנים לעלות לישראל, לטובתם, אז שילכו לעזאזל. ליתר דיוק: שיישארו בארץ שעוד אתמול קראו לה ראשי ישראל "תופת" ו"מחנה-ריכוז ענקי".

מ בחינת הציונות האכזרית יש בזה הגיון. כמו הגיון של סטאלין והאינקוויזיציה.

הגיון זה אומר כך: רק בארץ-ישראל יתכנו חיים יהודיים. בכל מקום אחר מוכרחה האנטי-סמיות לנצח. מה שקרה אתמול בגרמניה מוכרח לקרות מחר בארצות-הברית. לכן, אם אנחנו מפי עילים אמצעים אכזריים כדי להכריח את היהודים לבוא הנה עכשיו, אנחנו עושים להם טובה. אנחנו מצילים אותם בעל כורחם. אנחנו מיטיבים בהם לדעת מה טוב להם.

הנימה הזאת ("אנחנו מיטיבים מהם לדעת מה טוב להם") איננה נכונה לכל התינועות הקנאות, לכל "המאמינים האימיטיבים", הדתיים והחילוניים.

אני ישראלי. בישראל, אני מעניין בעלייתם של יהודים, המוכנים לקשור מרצון חופסי את גורלם לגורל המדינה הזאת, לבנות בה חיים חופשיים.

אני דוגל בזיקה הטבעית בין הרוב היהודי במדינת-ישראל ובין היהודים בעולם, החפצים בזיקה הדדית זו. מבחינה זו אני ציוני. אבל אני מתנגד לציונות אכזרית, לתפיסה שאינה שונה מזו של הבולשביקים האכזריים בימי סטאלין.

אני בעד גלאבנסקי, ציוני ופרימטי רויקה ציונית.

אם יהודי ברית-המועצות רוצים להגר לארץ-ישראל, ואם יהודי דרום-אפריקה רוצים להגר לקנדה ולאוסטרליה, ואם יהודי איראן מהגרים לשווייץ, ואם יהודי דרום-אפריקה מהגרים לביארי — זוהי זכותם.

פירוש הדבר שנכשלונו נכשלנו להפוך את מדינתנו למוקד של משיב-כה. הטבענו עליה חותמות של מילחמת-נצח, היכוי כרוסאלי של עם אחר, כפייה דתית, ביוז רוקרטיה רכובה, שחיתות ונחשלות. אם אנחנו רוצים למשוך את פנה המוני בני-אדם ללא-כפייה, עלינו לשנות את צבא המדינה. זוהי חובתנו בישראלים. זוהי גם חצי-זנות האמיתית.

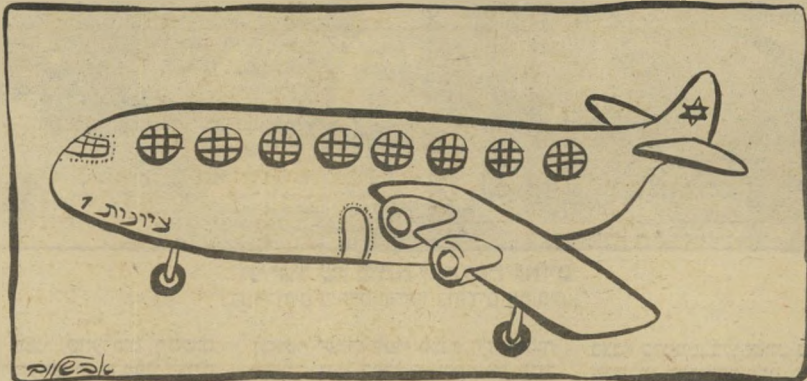
ראל, ואחרי שיתרגלו לארץ יישארו כאן. האחרים יישארו בכרית-המועצות.

מתנגדי ההחלטה מאמינים כי הרוב הגדול יישאר בכרית-המועצות, ושעם ההחלטה תחליש עוד יותר את החשק לבוא לישראל. היהודים האלה כמהים לארץ של חופש, שאין בה כפייה אידיאולוגית. אין הם משתוקקים להחליף את הכפייה האידיאולוגית הסובייטית בכפייה אידיאולוגית ציונית.

חזויה-שחורות מצייירים תסריטים חמורים עוד יותר: הסגנות-זעם של עולים סובייטיים בנמלה-העופה בין גוריון, בדרישה להטיסם לארצות-הברית, או הסגנות של סירובניקים לפני המישרד הקונסולרי הישראלי (לכשיר קום) בדרישה להטיסם לוונייה. או הפריקאית במוסקווה.

הקג"ב עשוי להסתכל בכך בשימהחלידי, ואף לעודד הפגנות כאלה.

אולם ההחלטה של ממשלת-ישראל חורגת בהרבה מן ההיבט המעשי של כדאיות. אפשר להתוכח אם בעיקבות ההחלטה יבואו

יותר יהודים או פחות. אם לעומת 100 יהודים סובייטיים, שבאו עד כה מרצון, יבואו עכשיו 150, או 300, או 1000 עולי-כפייה.

זה מעניין, זה חשוב. אך לא זה העיקר. העיקר הוא: מה טיבה של הציונות, המצמיחה החלטה כזו? מה טיבה של הציונות, ממשלת-ישראל אינה רק הנהגה של מדינה. היא מתימרת להיות ממשלת-העם-היהודי, מעין הנהגה ציונית עליונה.

על פי חוק הכנסת, מדינת-ישראל היא "מדינת העם היהודי". ההשקפה הציונית אינה עוד עניין פרטי של האזרח. היא כפויה עתה מטעם החוק על המערכת הפוליטית בישראל. מי שאינו דוגל בה, מנווע על-פניחוק מליהנות מן הזכויות הדמוקרטיות, לבחור בניצגיו ולהיבחר לכנסת. אם כן, מהו טיב הציונות, המופעלת עכשיו על-ידי ממשלת-ישראל?

פעם טבעו לה שם: ציונות אכזרית.

ל תנועה בעלת מניע רעיוני חזק נוטה, במרוצת הזמן, להעמיד את האמצעי מעל למטרה.

אחרי שהחליטה להציל ציבור מסוים, ייב, היא עלולה להעמיד את אמצעי-ההצלה מעל להצלה עצמה. האינקוויזיציה הקתולית ביקשה להציל את נישמת הכופרים. כדי להצילה, היה צורך לענות את גופו של הכופר בעינוי-תופת ולשרוף אותו על המוקד. כל זה לטובתו הנצחית. סטאלין ביקש להביא ישועה לעשרות מיליוני עובדי-האדמה בכרית-המועצות, וליצור למענם גידעון בקולחוח. כדי להביא את האושר, הרג במסע זה מיליונים רבים של איכרים ("קולאקים")

בארצות-הברית, אין היהודים מקבלים אשרת-יציאה לאמריקה.

יש לכך סיבה פנימית סבירה. עשרות מיליוני אזרחים סובייטיים, בני כל הלאומים, היו רוצים להגר לארצות-הברית, אילו זה ניתן להם. כדי להתניק באיבה כל מחשבה כזאת, נחשמה ההגירה מכרית-המועצות למערב. איאפשר להפלות את היהודים לטובה, מבלי לגרום להתקפה אנטי-שמית על השילטון.

אולם ברית-המועצות מכירה למעשה בטענה שישראל היא מולדת היהודים הסובייטיים, כשם שגרמניה היא מולדת הגרמנים הסובייטיים (הגרמנים של הוולגה). על כן אפשר להתיר ליהודים לעלות לישראל, מבלי ליצור תקדים מסוכן לגבי עמים אחרים.

משוםכך מתעלמים הסובייטיים כי מידה רבה מן ההזראות שלהם בענייני הגירה, כל עוד נשמרת הסיקציה שזוהי עליה לישראל.

לא איכפת להם לאן היהודים מהגרים באמת. לא איכפת להם גם אם כל המיסמכים הדרושים למתן אשרת-יציאה אינם מדויקים לגמרי. חשוב להם רק שהסיקציה תישמר.

יהודי המבקש לצאת מכרית-המועצות צריך

משלת-ישראל קיבלה החלטה שיש בה הוראה נאשמה נוראה.

היא הורתה קבל עם ועולם שהיא שיקרה במשך שנים. בכל השנים האלה טענה ממשלת-ישראל של-יהודי ברית-המועצות צפויה סכנה נוראה, לא רק סכנה של השמדה רוחנית, אלא גם סכנה של השמדה פיזית.

על סמך הטענה הזאת הוקמה מערכת עולמית של מאבק ומחאה, הוקמו תנועות ואירגונים, נערו כו ועידות וקונגרסים. הכל כדי להציל בעוד מורעד את יהודי ברית-המועצות מהשמדה כפולה זו. למען מטרה זו גויסו מאות מיליוני דולארים. התפרנס צבא שלם של עסקנים, שטיילו בין מלך-נות-הפאר בעולם. ניתן תוכן וטעם לתנועה הציונית הגוססת.

שליחים נשלחו לתוככי ברית-המועצות. נוצר מגע עם סירובניקים למיניהם. טופחה שורה של גיבורים לאומיים, שהפכו, עם הגירתם מכרית-המועצות, לבנייכית של גדוליההעולם:

נגד מוסקווה ופסיכולוגית, מערכת יעילה מאוד של לוחמה פוליטית ופסיכולוגית, שתפסה מקום נכבד במערכות המילחמה הקרה שבין שתי מעצי-מוזיהעל.

כל זה תחת הסיסמה: שלח את עמי! הצילו את יהודי ברית-המועצות! תנו להם להגר בהמוניהם, לפני שזה יהיה מאוחר מדי!

עכשיו באה ממשלת-ישראל ומורה בפה מלא: לא רובים ולא יער.

כל הדיבורים האלה היו שקר וכזב. שום סכנה גופנית אינה צפויה ליהודי ברית-המועצות, וגם הסכנות האחרות אינן רציניות. שהיו אילו היו כל הסכנות האלה קיימות, לא היה עולה כלל על הדעת שמשלת-ישראל תקבל החלטה שתמך נע מרוב היהודים לצאת מברית-המזר-עצות.

וזהי המשמעות המעשית של ההחלטה האר-מרת שכל יהודי סובייטי המקבל אשרה ישראלית חייב לעלות למטוס לבוקרשט, ולטוס משם לישראל.

ברור לכל כי חלק ניכר מכין היהודים מבקשי-ההגירה יעדיפו במקרה זה להישאר בכרית-המזר-עצות.

אם שום סכנה אינה צפויה להם שם, הרי החלטה זו יכולה להיות סבירה.

אך אם צפויה להם שם סכנה, הרי זוהי החלטה ניבזית. ומכיוון שמשלת-ישראל אינה מוכרבת מפושעים (אולי ממסילים, אולי מבורים, אך לא מפושעים) מוכן שלדעת הממשלה שום סכנה אינה צפויה ליהודים החיים בכרית-המועצות. זוהי ההיבט החשוב ביותר של החלטה זו.

כדי להבין את מלאו המשמעות של ההחלטה, יש לדעת את העובדות.

מאז ראשית שנות ה-70, ניתן כמעט ל-300 אלף יהודים להגר מכרית-המועצות. 170 אלף מהם היגרו לישראל, לעומת 120 אלף שהיגרו לארצות-הברית.

אולם בעוד שכראשית התקופה עלו הרוב לישראל, השתנתה בהתמדה הפרופורציה לרעה. **בחדש מאי 1988 הגיע שיעור ה-"ני-שורדי" ל-90%, והוא ממשיד לעלות.** הוא עלול להתקרב ל-100%.

מכאן הבהלה, שהולידה את ההחלטה הזאת.

כדי לצאת מכרית-המועצות, זקוק יהודי לאשרה ישראלית. חוק ממיספר קטנטן של יהודים, שיש להם בנימישפחה קרובים ביותר

לפתע זה נהיה רציני. הסכנה של הפעלת גאזים נגד האוכלוסיה הישראלית בעורף היא ממשית. איך זה פועל? איך אפשר להתגונן? מי אחראי? שרה ליבוביץ חיפשה את התשובות. כמה מהן מדוימות

גאזים!

במרס 1988 הפציצו העיראקים את חלבצ'ה, כפר כורדי בצפון עיראק. פצצות של גז חרדל וציאניד הונחתו על הכפר. תוך כמה שעות מתו 5000 מתושבי חלבצ'ה. הם שותקו למות, כמו קפאו בתנוחותיהם שיגרתיות.

התמונות שצולמו שם היו מועזות. אמהות מגוננות על ילדיהן, מישפחות קופאות במכוניות, בבתים.

זו היתה הפעם הראשונה שבה הפעילו העיראקים נשק כימי נגד אוכלוסיה אזרחית. עד אז, בחמש שנות המלחמה האחרונות, הטילו פצצות גז רק על איורייקרבות. אגביכך נהרגו גם עשרות מתושבי חורמשר ואבאראן, ערים השוכנות כשיפוליהם של איורייקרבות. אך מעולם, לפני חלבצ'ה, לא פגעו, במישרין, באוכי לוסיה אזרחית.

חלבצ'ה הרליקה בישראל אורות אדומים. אם עשו זאת שם, מדוע שלא ישתמשו בנשק כזה גם כאן?

מתי? לשם מה?

תתאלוף (מילי) אהרון לברן, תמהמכן לחקרים אסטרטגיים: "הרוגמה המיפציצת דומה למצב אצלנו וישנה ממנו. רק העיראקים משתמשים בחומר לחימה כימי (חל"כ). הם עושים זאת כשמצבם נואש. לדוגמה: כשהאויב ראנים עברו את החידקל. נשק הגז, מבחינתם, אינו נועד לשנות מצב, אלא להשיבו לקדמותו."

לפיזור הגזים הם אינם משתמשים בטילי קרקעיקרקע, בעלי ראשינפץ כימיים, אלא רק במטוסים ובתותחים. אנחנו שונים מאיראן. ראשית, המרחב האווירי שלנו כמעט חסום. לכן סביר להניח שהערבים יעדיפו את השימוש בטילים, ולא במטוסים.

"שנית, בניגוד לאיראן, לנו יש דרכי תגובה יעילות. הערבים יודעים זאת, לכן יחסו רבות לפני שיעזו להתקיף אותנו בגאזים."

אני מניח כי הם יעשו זאת בנסיבות מסוימות, כרורות: בתחילת מלחמה, כדי ליצור בהלה ולשבש את גיוס המילואים. אפשרות זו נראית פחות

עצמם במלחמת העולם הראשונה. היתה קיימת רתיעה אינסטינקטית מפני השימוש בגאזים, בעיקבות מראות הוועה של המלחמה הראשונה. שום צד לא היה מוכן להקים נגדו את דעת הקהל העולמית בשל נשק זה. האיש שיכול היה להחליט על השימוש — אדולף היטלר — נפגע בעצמו עלידי גאזים במלחמת העולם הראשונה, כשהיה חייל קרבי בחזית צרפת. בתום המלחמה שהה בבית חולים צבאי, כשהוא סובל מעיוורון זמני. הדבר הוליד בו את ההחלטה שלא להשתמש בגאז. (מובן שזה לא הרתיע אותו משימוש בגאזים לצורכי השואה.)

איזה גאזים יש?

יש יבעים השניים שחלפו מאז הוטלה הפצצה הראשונה העשירו את הנשק הכימי במלחמת העולם הראשונה השתמשו בשני סוגי גז. כולם ירועים כ-10 סוגים. כולם ממתים. מי מהר מאוד. מי באיטיות. אם אכן יחליט אויב להשתמש בנשק הכימי נגדנו, אומרים בצבא, סביר להניח כי יפעילו את גאזי העצבים ואת גאזי הכווייה.

קיימים שלושה סוגים של גאז עצבים: טאבון, סארין וסומאן. פעילי תם דומה. שלושתם פוגעים במערכת העצבים. הפגיעה גורמת לשיבוש בהעברת פקודות מתאיהעצב לתאי השריר, הבלוטה או לתאיעצב אחרים, וכתוצאה מכך למוות.

אלא שהמוות הוא המלאך הגואל, המטיבי של הנפגע. לפניכן, במשך שעות או ימים — זה תלוי בסוג הגז ובריכוזו — נגרמות התופעות הגופניות האלה: לחץ בחזה, נזלת פתאומית ובלתימוסכרת, טישטוש הראייה, צימ צום האישונים וקשיים בריכוז המבט, זיעה קרה והולכת וגוברת, חולשה כללית, בחילות, הקאות, הפרשות בלתירצוניות, רעד כללי, איבוד השליטה על השרירים, חולשה ושיתוק כללי.

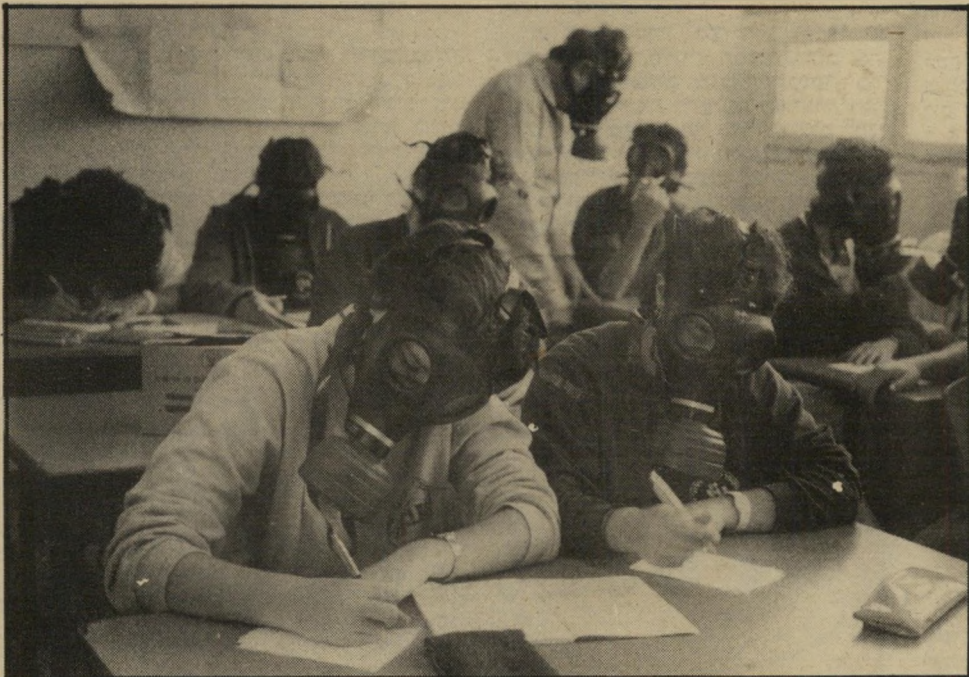
גאז הכווייה — או, בשמו הנפוץ יותר, חרדל — תוקף את העור והעיניים, גורם לצלקות, לכוויות על פני העור ולחרס רקמות.

תחילתן של הכוויות באדמומית קלה על העור, התנפחות והתחממות מקומית. אחרי כמה ימים מתפתחות כוויות בדרגות שונות. המוות נגרם מכוויות חמורות בעור ובדרכייה שמימה. תוחלת החיים של הנפגע: שבוע. גאז הדם (ציאנוגן כלוריד) יעיל ומהיר יותר. הוא חודר לגוף בדרכי הנשימה והעיכול, פוגע במנגנון העברת החמצן לתאיהגוף, וכתוצאה מכך גורם למוות תוך דקות ספורות.

גאז הבלור גורם לגירוי האף והגרון, להצטברות נוזלים בריאות, לבצקת, להפסקת פעולתן של הריאות ולמוות, כמו גאזי הדם, תוך דקות ספורות. גאזי החילה (אדמיסט) מגרה את הרירית בלוע, גורם לשיעול ולעיטוש, לכאבי גרון, לכאבי שיניים וחניכיים ולהקאות. תוחלת החיים: שעות.

הגאז הפסיכוכימי (אלאסדי) משבש את התנהגותו הנפשית של הנתקף, וכך מוציאו מכלל פעולה. בין סימני הפגיעה: סחרחורת, חולשת שרירים, דאגה ופחד, ירידה כבוסרהריכוז ובמ הירות החשיבה, איבוד תחושת ההתמצאות, היות, רצון עז לשינה, שיכחה. כושרהעמידות של הנתקף מתמוטט תוך כמה ימים.

גאז מרמיע גורם לגירויים ברי ריית העין. השפעתו חזקה גם על אנכים לחים אחרים. הוא יכול להרוג במקומות סגורים. תוחלת החיים במקרה זה: שעות ספורות. מלבד התופעות הגופניות יתלו

תירגול של ביתה להתקפת גאזים. בעלי החיים ביתיים יוחזקו בחדרים אטומים...

בצבא ברמוזים, בלחישות. גם ההוראות שנשלחו לרכיביהסוחר בישובים היו מסווגות, סודיות, שמורות ביותר. דר שו מהם לא לדבר על כך, לא לספר לאיש מה עלול לקרות. תנו לעם להשתעשע, לטמון ראשו בחול, עד ליום הדין, כך רמו הצבא. ואכן, מין מימד של יוםגזירה גלוה לנשק הכימי, אלפי אנשים מתים, שרועים ברחובות, בבתים.

היסטוריה:

היטלר לא רצה

לכן, בין השאר, מיעטו להשתמש בו לאורך ההיסטוריה. הראי שונים היו הגרמנים, ב-1915, בקרבות על נהר הסום בבלגיה, נגד הצרפתים והקנדים. באמצע שנות ה-30 הטילו האיטלקים פצצות גאז באתיופיה. במחצית שנות ה-60 הרגו המצרים את המורדים בתימן בעזרת גאזחרדל. גם באפגניסטאן, כאנגולה ובקמבוריה נעשה שימוש בנשק כימי.

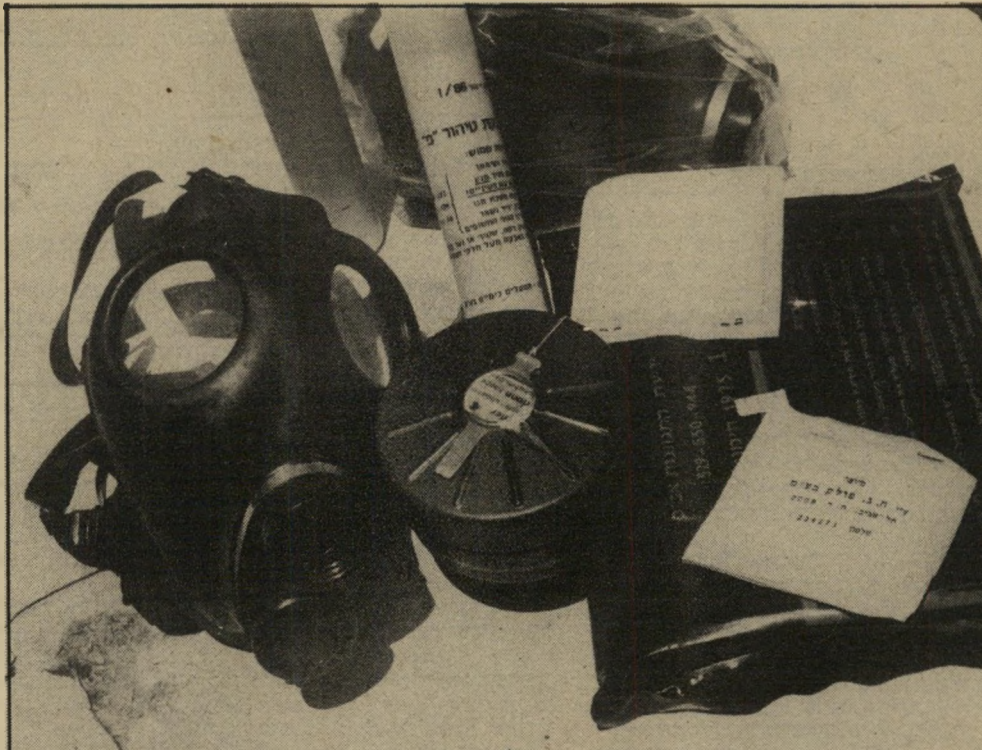
לקראת מלחמת העולם השניה היו הכל כותחים כי יופעלו גאזים. בכריי טניה חילקו לפני המלחמה מסיכות לכל התושבים, ובתצלומים של ערכי המלחמה נראים גם גדוליהמדנייה כשהם נושאים מסיכות גאז, התלויות מכתפיהם.

אולם בכל המלחמה ההיא לא הופעלו גאזים כלל. על פי ההשערה, היו לכך שתי סיבות:

● המצביאים החליטו כי התועלת בגאזים מצומצמת ומפוקפקת. כשרד הקרב עלולה הרוח להסתובב ולשטוף את התוקפים עצמם בגאזים שלהם. כנשק טאקטי לא הוכיחו הגאזים את

וכאשר יעמדו לפני סכנת התמוטטות צבאית, ינסו לחלץ לעזרתם את גאזים, בכחינת תמות נפשי עם פלשתים. נופך של מיסתורין אופי את הנשק הכימי. עד לעת האחרונה דיברו עליכך

סכירה, הן מפני שהערבים רגשים לדעת הקהל העולמית, הן מפני רצונם למצות את יכולתם הצבאית קודם לשימוש בנשק כימי. האפשרות האחרת סבירה יותר: אם

ערכה של גאזים

חדר פנימי בדירה שחלונותיו ודלתותיו אטומים...

קורבן של גאזים בבית-חולים בטהראן
אח העיניים ואברי-המין שוטפים בסודה-לשתייה...

ציבורית. ברנר: "ללא תירגולת מכינה, תשרור, בסופו של דבר, חרדה רבה יותר. אדם היודע מה עתיד לקרות שקט יותר ממי שניצב לפני נעלם." דבר נוסף: במיקלטים, בכל רחבי הארץ, אין מסנני-אוויר מיוחדים למיק

יתברר שאחת המכונות התקלקלה, שרמקול לא פועל, ועוד אייאלה תקלות שיפגעו בתהליך הנוהלי" קצין בכיר בהג"א אומר, שלא לייחס (מאימת דובר-צה"ל) כי לא נערכה תירגולת, מחשש לחרדה

הנה עיר מיקרית לדוגמה. גיבוע" תיים. 47 אלף תושבים. קצת פחות ממחציתם מנסיונרים, חלקם מרותקים לבתיהם.

"אם תפרוץ מיתקפת-גאזים בפת" אומיות, ללא התראה, זו תהיה שואה. חורבן גמור. אלפים ימותו. לא נוכל לעזור לאיש. לא נוכל להציל דבר," אומר אהרון ברנר, מנהל האגף לש" רותי-חירום-זיכרון-בטחון בעיריית גיבוע" תיים.

גניח שתהיה התראה. במחסני העירייה מצויות 47 אלף ערכות-מיגון, כמיספר תושבי העיר. בכל ערכה יש מסיכה, מזרק אטרופין, גליל אבקת טיהור ופינקסניידר לגילוי וזיהוי גז. חלקן מיועדות לתינוקות. מעין מיד וודות שקופות, דמויות אינקובטור. בומן-חירום, רבים מהתושבים מגויסים לצבא. חלק מהזקנים עוזבים את העיר ונוסעים לילדיהם, לסייע בשמירה על הנכדים. כך שמיספר הערכות הנצוץ בידינו יספיק לכל מי שישאר בעיר. "אני אמור לחלק את המסיכות בתוך מיספר שעות מרגע ההתראה. לשם כך קיימים נוהלים קבועים. חלק מאנשיי יעברו ברחובות העיר ויודיעו לתושבים היכן יוכלו לקבל את המסיכות. הצבא יפזר כרוזים בעזרת מטוסים. אני בעצמי, מבלי לסמוך על איש, אפזר הודעות על לוחות-המודעות. גיבוע" תיים מחולקת ל-12 קטעים. תושבי כל קטע יקבלו את המסיכות בבניין-ציבורי הסמוך למקום מגוריהם.

"הג"א יפתח את המחסן, ובסיוע עובדי-העירייה יעמיס את המסיכות על מכונות ויעביר אותן מהמחסן המרכזי לנקודות החלוקה. שם ידריכו אנשי-הג"א את התושבים איך להכניס את המסיכה, יתאימו מסיכה לגודל הראש ויחתימו כל תושב על הציוץ הגניתן לו. חולים ורתוקים למיטותיהם יקבלו את המסיכה בבתיהם. אנשי-הג"א ימצאו אותם בעזרת רשימות המצויות במח" לקות-הרווחה של העיריות. "תפקידי ברור ומוגדר. אני צריך לתחוק את מחסני-המסיכות ולסייע לאנשי-הג"א. בזה אני שלם עם עצמי. מצפוני שקט. אני יודע כי אני פועל בריוק על-פי הנהלים.

"אולם מה יקרה בשעת-חירום? הרי מעולם לא ערכנו תירגולת! פיתאום

דובר אנד. גרעון טלמור, צוחק למשמע השאלה. "קשה לי לתאר מצב של אוטובוס מלא נוסעים בתוך מיתקפת-גאזים. זו שאלה היפותטית, לכן אין לי עליה תשובה. הנהג בוודאי שאינו יכול לספק פיתרונות. הנהג חייב לענות על שאלות כמו: לאן נוסע האוטובוס, מה מחיר הנסיעה, וכדומה. לא יכולה להיות לו תשובה על מיתקפת-גאזים."

הר"ר שמואל ברנר, מנהל האגף-לשרות-בריאות-הסניבה במישרד-הבריאות אומר כי בשעת-חירום הוא מצ" טרף לאגף-לשעת-חירום. יוסי ארד, מנהל האגף-לשעת-חירום במישרד-הבריאות משליך את האחריות אל הצבא והג"א. "הם מנחים אותנו. אומרים לנו איך להתארגן ומה לעשות. אנחנו רק מבצעים את פקודותיהם," הוא אומר.

דובר-צה"ל מסרב בכל תוקף להתייחס לנושא. כך גם החברה המייצרת את מסיכות-הגז. מיכאל לחמן, מנהל-המכירות של שלאון, מודיע בקול פסקני ונחרץ כי זהו נושא ביטחוני ממדרגה ראשונה, וכי אסור לו לאמר אף מילה אחת על-כך.

ובכל זאת, הרי המסיכות נועדו לשימוש אזרחי?

"אז מה? אני רק מוכן לאמר שאני לא מוכן לדבר על זה!"

אנשים העוסקים בנושא אומרים כי אכן, לטובתו, מוטב שלא יאמר דבר.

כעת, כך אומרים, מייצרים בשלאון ערכות-גז העתידות להימכר לציבור במחיר מלא. במהירות זכתה החברה הישראלית, שחלק ממניותיה בידיים אמריקאיות, בויכוח לייצור הערכות. אילו היו הרברים נעשים בצורה מסודרת, היו מתרחותה בעולם ניגשות למיכרו. בחיפזון ובתנופה, המאפיינים את הנושא באחרונה, זכתה שלאון מן ההפקר.

אין נערכים?

בבן, מה יעשה אדם השהה בישראל בזמן מיתקפת-גאזים? למי יפנה? איך יציל את עצמו, את ילדיו, את זקניו?

להתקפה כימית סימנים נוספים. האוויר יתמלא באדים, בנוזל, או בתערובת של שניהם. יישמעו קולות-נפץ עמומים וחלשים של פצצות או טילים. חיות-בית קטנות וציפורים ימותו בהמוניהן. כל הגאזים האלה כבר נמצאים ברי האוייבים הפוטנציאליים של ישראל במרחב.

מי אחראי?

לפתע, בשבוע האחרון, נרמה היה כי נגד כל זה ניצב מיכאל דקל, סגן-שר-הביטחון. אמיץ-לב, מנפץ נפץ כעוז במסיכת-גזא זמנית, מציל את תושבי-המדינה ממוות נורא.

הבחירות הפנימיות בחרות, ומעמדו הרעוע במפלגה, הטיסו את דקל לשווייץ. שם גילה כי בכל בית יש מסיכת-גז. מיד שב לארץ ובפיו בשורה. גם אצלנו יהיה כך. בעוד מיספר שבועות יוכלו כולם לקנות מסיכות. מחירה של כל מסיכה זמנית הוא שלושה דולר. אפשר להשתמש בה עד שתגיע ההצלה או עד שתחלוף ההתקפה.

סגן-שר-הביטחון, הממונה על נושא הגאזים במישרד, אינו יודע, למעשה, דבר על גאזים. לא את שמותיהם. לא את זוועותיהם. "כולם נריפים. זה הכי חשוב. יותר מזה אינכם צריכים לדעת," הוא אומר ומחייך, בביטחון. "יהיה בסדר. אל תראגו," הוא מוסיף ואומר.

ובכל זאת — מי שרואג מגלה כהרף-עין כי דאגותיו אינן משוללות-יסוד. יש ויש מקום לדאגה. נרמה שהגופים המימסרטים, האמורים להציל חיים, אינם יודעים דבר על הנשק הכימי.

במגן-היריד-אדם עדיין לא החלו בהערכות לקראת אפשרות של מילחמת-גאזים. צוותי-ההצלה אינם מצוידים במסיכות-גזא. ללא מסיכות לא יוכלו להיכנס לאזורים נגועים. כרעג איננו יכולים לתת תשובה על מילחמת-גאזים," אומרים במגן דוד. קופת-חולים טוענת כי הנושא אינו בתחום אחריותה.

תירגול צהילי
הליכה רק בקומה זקופה ולמרחק קצר...

צבא ההגנה לישראל
מפקדת קצין חיל ראשי
ל"הג"א ול"הגמ"ר (מקח"ר)

הוראות שמוש במסכה למבוגרים ולנוער

(M למבוגר) (N לנוער)

השמות של חלקי המסכה

- כפת הראש
- רצועת המצח
- שתי רצועות הרקקה
- שתי רצועות הסנטר
- הספ על כל אחת מרצועות הרקקה והסנטר
- אבקם לכל רצועה
- המחובר לנפח המסכה
- עניות
- בית המסנן
- ססת של פליטה
- מסנן
- נפח המסכה
- חטרת נשיאה
- פקק אמזים

חוברת-ההרכבה של הג"א
עם הופעת הסימנים הראשונים יש להזיק מיד...

(המשך מעמוד 7)

רה של התקפת גאזים. משום שכך אי אפשר יהיה לשהות במיקלט. גיבעתיים, אגב, היא אחת הערים היותר מאורגנות בגוש-ירדן. לרמת-גן אין בכלל מסיכות גאז. בשעת-חירום ייאלצו להביא את המסיכות ממחסנים צה"לים, המרוחקים מהעיר.

נגיח שהצלחתם להתגבר על החרדה ועל התורים הארוכים שיתרכו, בור דאי, בפתחי תחנות-החלוקה. חורתם ה' ביתה, אתם וילדיכם הכושים במסיכות, כסרט דביק, ברוחב חמישה סנטימטרים. גם אז הישרותכם אינה כטרחה.

מה לעשות?

וראות הג'א, כפי שפורסמו בחוברת התנוונה בפני נאזים. ובדפיהסכר הנשלחים לעיריות, כה מסובכות ומורכבות, עד שרק אדם בעל זיכרון גאוני ומוח מתימטי יצליח למלאן בקפידה ולהבטיח, אגב כך, את היחלוצותו מתופת-הגאזים.

ראשית כל, זהו ציוד-החובה למישה פחה בת ארבע נפשות, הרוצה להישאר בחיים: חבילה אחת של אטניכביסה, דלי פלסטיק של 10 ליטרים בעל מוכסה, ובו שני ליטרים תמיסת אקו אקונומיקה. ארבעה בקבוקי אקונומיקה. קילו סודה-לשתייה, מיכל פלסטיק של חמישה ליטרים ובו מר מסים 125 גרם אבקת-סודה לשתייה בתוך חמישה ליטרים מים נקיים, שתי

במדיונה

העם

ראש מושפל

אסון של מאות אינו גורם להתרנשות. אסון של יחיד יכול להעלות דמעות בעיניים.

זה היה רגע מרגש. קריינית מבט קראה את ידיעות היום היה זה אוסף אופייני של טראגי דיות ואסונות: הפגנות ואמצעי-ידיכו בשטחים הכבושים, מילחמה בלבנון, אסונות-יטבע בעולם, מהומות בארצות שונות, הרגים ופצועים.

הקריינית קראה את כל הרברים האלה כסיגנון אדיש. עד שהגיעה ל' פרשת הילדה הבראוילית. על המירקע הופיעה הילדה, ה' נקרעת בין שני זוגות-הורים. לפתע השפילה הקריינית את ראשה. מרוב התרגשות לא יכלה להמשיך בדבריה.

גלד" — כסף רני. בטרם קם שילטון חזק באיים הבריטיים, היו יורדיים רניים באים אל חופיה, בוזים ושודדים. כדי למנוע את הפרענות, שילמו להם האנגלים דמי כופר.

טענתו של קיפלינג בשרה: הכניעה לסחיטה אינה מועילה לעולם. כאשר אדם משלם "ריין גלד" לסוחט, גדלים דמי-הכופר תמיד. מי שנכנע לסחיטה פעם אחת, חזקה עליו שייכנע תמיד — ולכן מגדילים הסוחטים את דרישוריהם שוב ושוב.

דמי-כופר. את הלקח הזה לומדים עתה כעלי-המיסעדות בתל-אביב. רבות מן המסעדות הן כשרות. אמנם, רוב הסועדים בהן אינם מייחסים חשיבות לכשרות, אך יש מיעוט המקי פיד על כך. מיסעדות רבות אינן מוכנות לוותר על מיעוט זה, המהווה במיקרים רבים את הפער בין רווח והפסד.

אולם כדי לזכות בתעודת-הכשרות המיוחלת, צריכה המיסערה להעסיק "משגיח", לפחות במישרה חלקית. זהו טפיל, שאינו עושה דבר. אין הוא עובר, אין הוא עוסק בהשגחה אגב עבודה רגילה במטבח או בהגשה. תפקידו ה'

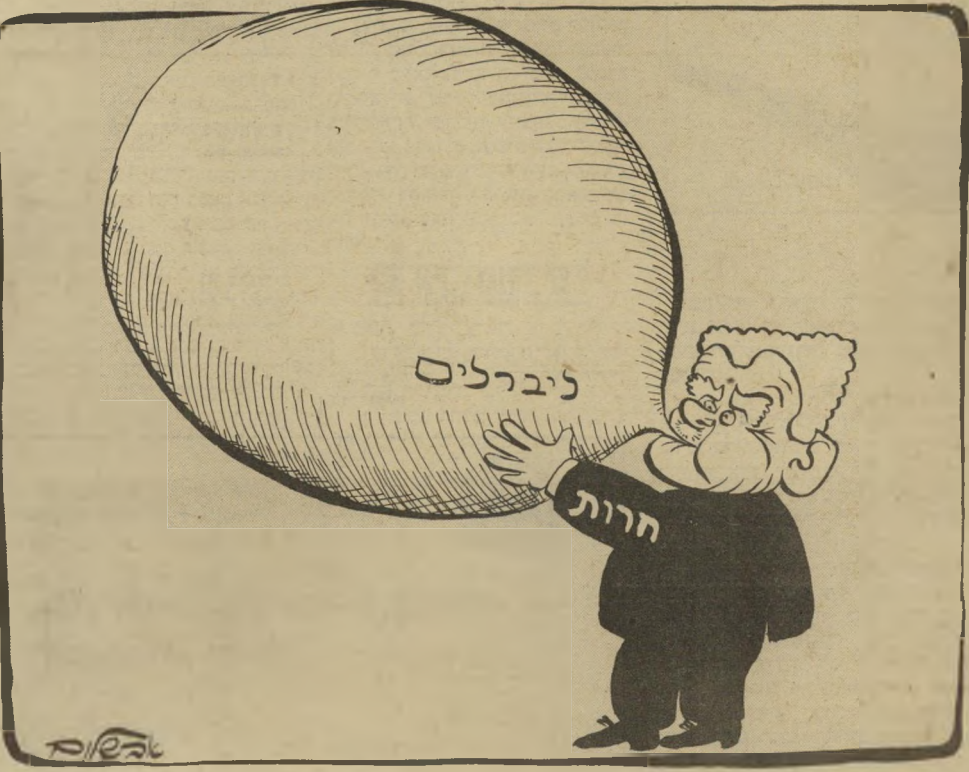
סחיטה נוספת, וכן הלאה — מעגל קסמים. בהשוואה למוסדות-הדת בישראל, היו השודדים הרניים אנשים פרימיטיביים.

הכנסת עזות מצח

שלמה הילר נשך את היד שבחרה בו. הוא שכח מי הושיב אותו על כס ה'ור.

בצאתו השבוע לכינוס של יושבי ראש של פרלמנטים, שפך שלמה הילל את ליבו הפרלמנטרי.

בין השאר התלונן עלי-כך שבכנסת הנוכחית מיוצגות תנועת "כך" והרשימה המתקרמת לשלום. הוא הביע את התיקוה כי שתיהן לא יהיו עוד מיר צגות בכנסת הבאה, בעיקבות החוק שהתקבל בכנסת הנוכחית. חוק זה קובע שלא ישתתפו בבחירות רשימות הדוגלות בהסתה גוענית, השוללות את

האופי הדמוקרטי של המדינה ושאין מכירות בכך שמדינת-ישראל היא "מדינת העם היהודי", יוזמי החוק קיוו — בטעות — כי הרשימה המתקרמת לא תקבל ניסוח זה.

נשיכה ביד. אין זה רגיל שיו"ר של פרלמנט, האמור לייצג את כל הסיעות, מתבטא בפומבי נגד סיעות ה' מיוצגות בו. אך במיקרה של הילל, אין זה רק תמוה. יש בכך יסוד של עזות-מצח.

כי שלמה הילל יושב בתפקידו תודות לקולות הרשימה המתקרמת לשלום. כאשר הציג את מועמדותו לתפקיד יו"ר הכנסת, התברר שאין לו רוב בלי הרשימה המתקרמת ורק"ח. הוא עצמו ושליחיו פנו אל הרשימה ה' מתקרמת וביקשו אותה להצביע בעדו. החלטת רק"ח היתה קשורה בהחלטת המתקרמת.

הדבר לא היה קל, כי שלמה הילל היה שרי-המישרה ביום-האדמה של 1976, והאזרחים הערביים בישראל זוכרים לו זאת לרעה. אולם לבסוף הח' ליטה המתקרמת להצביע בעד הילל. הוסכם על תמורה: הענקת מעמד של עיר לאום-אל-פחם.

השבוע נשך הילל את היד שבחרה בו.

אחר הוא "להשגיח" — כלומר, לא לעשות דבר, אלא להעיק מדי פעם מבט כסחורה הנרכשת ובהכנת הארור חות.

התשלום עבור המשגיח אינו אלא דמי-כופר.

צבא של טפילים. עתה לומדים המיסעדרים בתל-אביב כי לא כדאי להיענות לסחיטה. הרבנות החליטה שעל כל מיסערה להעסיק מעתה שני משגיחים במישרה מלאה. כאשר אחר נת, השני ישגיח. משמע: הסועדים כמיסעדות אלה הייבים להחזיק מכספם שני טפילים שלמים, שאינם עושים דבר ואינם תורמים דבר לתפעול המיסערה.

הדבר מהווה סחיטה גלויה. מי ש' אינו משלם, לא יקבל תעודת-כשרות. מי שאין לו תעודת כשרות, עלול ל' הפסיד חלק מלקוחותיו.

אם תצליח סחיטה זו, אין ספק ש' תאמוץ עלי-ידי כל המוסדות הדתיים ברחבי המדינה. צבא גדול של עסקנים דתיים, בניחסות של מפלגות דתיות שונות, יוכו בפרנסה על-יחשבון ה' ציבור, מבלי לעשות דבר.

עסקנים אלה יגבירו את כוח המיפ' לגות הדתיות, אלה יגבירו את השפ' עתו ברשויות המקומיות, שיפעילו

בעיניה עמדו דמעות. זוהי ררכו של עולם: אין אדם מסוגל להתרגש מטראגדיה הנוגעת לרבים — לעשרות, למאות, ולא כל שכן ל' מיליונים. אבל הוא יכול להתרגש עד דמעות נוכח גורלו של יצור אנושי אחר.

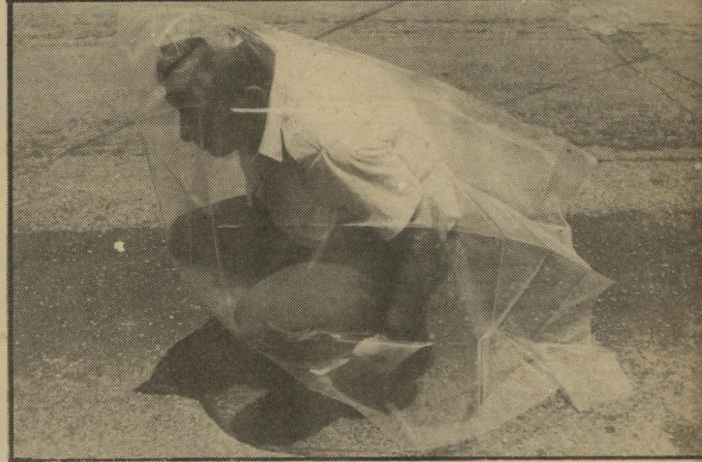
אלמלא כן, לא יכלו להימשך הר' ברים המתרחשים כיום בגדה וברצועה, או בלבנון, או במקומות רבים בעולם.

דת

כסף דיני

מי ששילים כופר לשודדים הדניים, נדרש לשלם עוד. כך גם בעלי-המיסעדות בתל-אביב.

באחד משיריו הידועים ביותר הסי' ביר ורדיארד קיפלינג מה זה "ריין

אוהל להתגוננות מפני גאזים באחי'פיה ובאפנויטחאן

הרוגים במילחמת עיראק-איראן בת'מן ובעיראק

רת האצבעות. משך השטיפה לא פחות מ'30 שניות.

הגוף מטוהר בעזרת צמר-גפן יבש. אחרי ספיגת הגזול שוטפים את המקום הנגוע בתמיסת אקונומיקה. ומאבקים באבקת טיהור.

● עם הופעת סימניה הראשונים של פגיעת גאז-עצבים בגוף, חיוני להוריק מיד אפרופין אל תוך שריר הירך, בחלקו העליון והחיצוני.

"למעשה אי-אפשר להתגונן לח' לוטין בפני מיתקפת-גאזים", אומר אהרון לברן, ומאשר אנכיך חששות כבדים המתעוררים עם קריאת הוראות המיגון.

חבילות צמר-גפן, 40 שקיות ניילון, חבילת גומיות מישרדות, ארבע מפיות ניילון, ארבעה זוגות כפפות גומי, ארבעה זוגות מגפיי-גומי, ארבעה מעילי-גשם, שני זוגות מיספריים בניו גיים, שתי פינצטות בגודל בניוני, סכון כביסה, 12 סמרטוטים גדולים מבד' סדון.

מצויידים בכל אלה, עליכם לזכור כמה כללים עיקריים, שנלעדיהם אתם חשובים כמתים.

● כל מה שנשמר במקום אטום הוא נקי מגאזים. למשל: במקררים, בתררי' קירור, בארגונים הסגורים הרמטיים נגד חדירת אוויר, בקופסות-מזון מפח שט' רם נפתחו, בבקבוקים בעלי סגירה מקורית.

● חרר פנימי בתוך רירה, שכל חלונותיו ודלתותיו נאטמו באופן

הוא איבד עין ואצבעות בהתפוצצות של מיטען-חבלה שונעלח לו לביירות. עכשיו חיבר בסאם אבושריף (מימין בתמונה) מיסמך מהפכני, שבו בוטאה לראשונה בצורה חד-משמעית נכונות אש"ף לשלום עם ישראל

הדור של הדובר מוסיפה מישקל למיסמך.
בסאם אבושריף אינו סתם דיפלומט פלסטיני, המפריח סיסמות. כשביל ארם כמוהו, כל מילה על שלום עם ישראל היא תוצאה של מאבק ארוך. אבושריף היה אחד האישים הבכיריים ביותר באירגונו של ג'ורג' חבש, החזית העממית לשיחרור פלסטין. כאשר פעל בשורות האירגון בביירות, נשלחה לו חבילת-נפץ, בצורת ספר. אבושריף פתח אותה. רק במיקרה לא נהרג כמו עמיתו, הסופר הפלסטיני הנודע ע'סאן כנפאני, שהיה דובר החזית.

שיחות ישירות!

ר שנה שעברה נפל דבר בין ג'ורג' חבש ובין בסאם אבושריף. זה הצטרף לחוג המצומצם של יועצי יאסר ערפאת, והפך דוברו. על הסיבה לשכנע לא פורסם דבר. סביר להניח כי היא נגעה למדיניות השלום של ערפאת. חבש שולל אותה מכל וכל. יש אנשים בצמרת פת"ח הטוענים כי גם חבש אינו שולל עקי שלום מובהקים. הרוגמה הקלאסית רוגנית את הצורך בשלום עם ישראל, אלא שהוא משונע שאין לכך כל סיכוי. לדעתו, לעולם לא תסכים יש

כשהם מצפים לא רק לאי-לוחמה מצד שכניהם, אלא גם לאותו סוג של שיתוף-פעולה מדיני וכלכלי שבלעדיו אין מדינה יכולה להיות בטוחה כאמת, ולא חשוב מה אריה עוצמתה של מכות-המילחמה שלה.
● הפלסטינים רוצים בסוג זה של שלום בריקימא וביטחון, למען עצמם ולמען ישראלים, מפני שאיש אינו יכול לבנות את עתידו על חורבות עתידו של הזולת. אנו בטוחים שכל הישראלים, מלבד מייעוט קטן וחסר-משמעות, שותפים לרצון זה ולהכרה זו.

● הישראלים תפצים להשיג שלום בריקימא וביטחון בדרך של שיחות ישירות, כלי ניסיון מצד גורם חי צוני לכפות פיתרון או להטיל וטו על פיתרון. הפלסטינים מסכימים לכך.

● איננו רואים כל דרך לפיתרון שיכסוך כלשהו בלי שיחות ישירות בין הצדדים לסיכסוך זה. אנו סבורים שכל פיתרון, חוקוק לכך שמעצמה היזונית תכפה אותו, הוא פיתרון שאינו קביל על צד אחד או על שני הצדדים הלוחמים. פיתרון כזה לא יעמוד במבחן הזמן.

● **המפתח לפיתרון פלסטיני-ישראלי טמון בשיחות ביניים.** הפלסטינים והישראלים

● **אנחנו מוכנים לדבר עם המערך של מר שיומאן פרס, עם הליכוד של מר יצחק שמיר ועם כל גורם אחר שהישראליים יבחרו בו כבניצגם.**

חרות של הארץ, המכירות בזכויות הלאומיות של העם הפלסטיני.
● **הפלסטינים פתוחים לרעיון של תקופת-מעבר קצרה, שעליה יוסכם הדרתי, שבה יוביל מנדאט בינלאומי את השטחים הפלסטיניים הכבושים למעמד של מדינה פלסטינית דמוקרטית.**

● הפלסטינים מוכנים — ואכן תובעים — שיינתנו ערבות בינלאומיות לביטחון כל המדינות במרחב, ובכללן פלסטין וישראל. דווקא רצוננו בערבות אלה הוא המביא אותנו לדרוש ששיחות-שלום דו-צדדיות עם ישראל יתנהלו במיסגרת ועידת-שלום בינלאומית בחסות האו"ם.

● (הפלסטינים) יקבלו בברכה כל אמצעי סביר שיבטיח את ביטחון מדינתם וביטחון שכניהם, ובכלל זה כינון כוחות מטעם האו"ם בצד הפלסטיני של הגבול הישראלי-פלסטיני.

● **אנחנו מוכנים לשלום עכשיו, ואנחנו מסוגלים לספק אותו.**

● אם תוהמך (ההודמנות הקיימת עכשיו) אין לנו ברירה אלא להמשיך ולהפעיל את זכותנו להתנגד לכיבוש, כשמטרתנו הסופית היא חיים בחופש, בכבוד ובביטחון לא רק לילדים שלנו, אלא גם לילדים של הישראלים.

השלום כמיטרד
● אם קיווה ערפאת שהמיסמך המרשים הזה ירעיד את אמות הסיפים

ענת סדוטסיקי, העולם הזה

רות חדשות.
עד אז לא יעזור לאש"ף שום ניסוח מחדש — גם אם ערפאת יניף את הדגל הציוני.

דבר האניתפאדה
● **תגובה החשובה ביותר לא היתה בישראל ובארצות-הברית,**

מיסמך אבו-שריף

ראל מרצונה לשלום. נראה כי על הנחה זו חלק אבושריף.
בכך הצטרף אבושריף לשורה של לוחמים ותיקים, שהיו בעבר ראשי אירגונים של פידאיון ("מחבלים"), בלשון התעמולה הישראלית) ושהפכו לאנשי שלום מובהקים. הרוגמה הקלאסית לכך היה עיצאם אל-סרטאווי. השבוע התפרסם שמו של בסאם אבושריף בעולם כולו. דובריים רישיים בתריסר מדינות התייחסו אליו. הוא הופיע בכותרות של מאות עיתונים. כי אבושריף הוא מחברו של מיסמך חשוב ביותר, שהופץ בלי חתימה.

תוכנו: הצעת-שלום של אש"ף, הברירה והבהירה ביותר שפורסמה עד כה.
לא עוד נוסחות מעורפלות. לא עוד גישה סור-סחור. כל מי שביקש "הודעה חד-משמעית" קיבל אותה עתה. וכך כתב אבושריף, בין השאר (ההדגשות הן של העורך):
● **מתעלמים הן הנקודות של גביהן קיימות כמעט הסכמה מוחלטת (בין פלסטינים וישראלים).**

● **"המטרת של ישראל הן שלום בריקימא וביטחון. שי לום בריקימא וביטחון הם גם המטרות של העם הפלסטיני."**
● **אנו מאמינים שכל העמים — ובכללם גם העם היהודי והפלסטינים — הזכות לנהל את ענייניהם שלהם,**

● **אנא, ארגנו מישאל-עם בגדה המערבית וברצועת-עזה, תחת פיקוח בינלאומי, והרשו לאוכלוסיה לבחור בין אש"ף ובין כל קבוצה אחרת של פלסטינים, שישראל או ארצות-הברית או מישפחת-העמים מבקשת למנותה. אש"ף מוכן לקבל את תוצאת המישאל, ואם העם הפלסטיני יבחר בו כבניצגם."**

● **אנא, ארגנו מישאל-עם בגדה המערבית וברצועת-עזה, תחת פיקוח בינלאומי, והרשו לאוכלוסיה לבחור בין אש"ף ובין כל קבוצה אחרת של פלסטינים, שישראל או ארצות-הברית או מישפחת-העמים מבקשת למנותה. אש"ף מוכן לקבל את תוצאת המישאל, ואם העם הפלסטיני יבחר בו כבניצגם."**

● **אנא, ארגנו מישאל-עם בגדה המערבית וברצועת-עזה, תחת פיקוח בינלאומי, והרשו לאוכלוסיה לבחור בין אש"ף ובין כל קבוצה אחרת של פלסטינים, שישראל או ארצות-הברית או מישפחת-העמים מבקשת למנותה. אש"ף מוכן לקבל את תוצאת המישאל, ואם העם הפלסטיני יבחר בו כבניצגם."**

בישראל ובארצות-הברית — טעה. ישראל התעלמה העיתונות כמעט כליל מן המיסמך, ופטרה אותו בידיו עות קטנות. הובלטה התגובה הרישית מית: אין זה אלא עוד ניסיון להשפיע על דעת-הקהל האמריקאית. אין כזה שחקן-הרכש החדש של הסכרת המערך, הדין אפריים סנה, חופר עתה קשה כדי להציג מן הקבר את "האופי-המוכן לשיחות ישירות למערך כמיטרד."

● **אנא, ארגנו מישאל-עם בגדה המערבית וברצועת-עזה, תחת פיקוח בינלאומי, והרשו לאוכלוסיה לבחור בין אש"ף ובין כל קבוצה אחרת של פלסטינים, שישראל או ארצות-הברית או מישפחת-העמים מבקשת למנותה. אש"ף מוכן לקבל את תוצאת המישאל, ואם העם הפלסטיני יבחר בו כבניצגם."**

בצורה כה קלה. למחרת היום הבריו פומבית שהוא מקבל על עצמו את האחריות למיסמך. אולם האמריקאים המשיכו ל"גמגום."
בנתנים נמשכים באמריקה המישחקים הרגילים של המועמדים לנשיאות. מייקל דוקאקיס חזר ואמר שהוא

כל המדינות במרחב, ובכללן פלסטין וישראל..."

מתנגד למדינה פלסטינית, ולמשא ומתן עם אש"ף, שהוא רוצה להעביר את הגשריות האמריקאיות לירושלים, שיש לשמור על היחס המיוחד לישראל, וכו' וכו' — דיבריי-התנופה הריגילים לכותרות היהודיים.
אולם ג'סי ג'קסון היקשה עליו. בש"כע מדינות של ארצות-הברית כבר החליטו מוסדות המפלגה הרמוקרטית לדרוש שינוי במצע הרמוקרטית, לטובת "מולדת פלסטינים". לגבי הניסוח הרישמי של המצע בוודאי תושג בסופו של דבר פשרה, שתהיה קבילה על המימסד היהודי.
אולם ההתרחשויות הנוכחיות הן אות לבאות. יתכן מאוד שאחרי הבחירות, אם יבחר דוקאקיס, בעזרת ג'קסון, ישמעו בווישינגטון זמיר

אלא בעם הפלסטיני עצמו. האירגונים הקיצוניים הכפופים לסור ריה תקפו את המיסמך בשצף-קצף, והגדירו את ערפאת ואבושריף כבוגדים.

הם התייחסו למיסמך ברצינות מלאה.
גם ג'ורג' חבש תקף את המיסמך בחריפות, ואבושריף סולק רישמית מאירגונו.

ערפאת בטוח כי העם הפלסטיני שטחים הכבושים, הנשא על גבו את האניתפאדה, תומך במדיניות-השלום שלו.

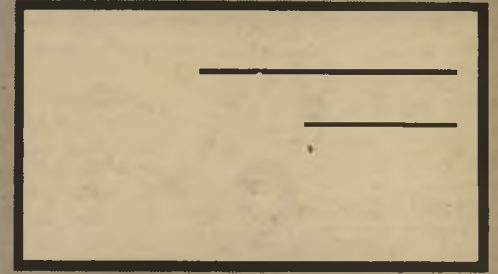
המשפחה

האגודה החליטו שלא להחליט

ההחלטה באגודת ישראל, לגבי איש הרשימה לכנסת, תיפול ערב סגירת הרשימות לכנסת, והיא תלויה גם בהתפתחות פוליטית ובהרכב הרשימות האחרות, בעיקר המיפלגות הדתיות. באגודה מניחים שבקושי רב יצליחו לשמור על שני המנדטים שהיו להם, וכי קהליה הנוטרים שלהם לא גדול.

מאבקים בתנועת התחיה

בסוף השבוע יודיע דני ריין, יושב ראש סניף התחיה בתל אביב, על כוונתו לרוץ למקום השישי ברשימה, כבחירות של תנועת התחיה, שייתקיימו ב-20 ביולי. הוא עושה זאת למרות כוונת התנועה שלא לשתף סנים חדשות בבחירות במטענת התנועה ועל אף הלחצים שהופעלו עליו שלא לרוץ.

ההצתות - רעיון חדש

מקורות ביטחוניים מעריכים שגל ההצתות אינו נובע רק מהצתות האינתיפאדה ויתכן שהוא קשור לשריפות קיץ ולפעילות ספונטאנית של יחידים.

המקורות מסתמכים על כך שהקריאה להצתות הופיעה בראשונה רק לפני שבוע, עם פירסומו של כרוז מיספר 20 של האינתיפאדה. עד אז לא היו ההצתות מאורגנות, והן נעשו על ידי מציתים ספונטאניים, ללא תדארה מגבוה. הרעש, שהתעורר באחרונה בעיתונות, גרם לכך שהאינתיפאדה אימצה לעצמה את שיטת ההצתות.

פעילות עויפה לשרון וללוי

בשבועות הקרובים מתכוון אריאל שרון לפעול במרץ להעברת מיפעלים ממרכז הארץ לגדה המערבית. ואילו חברו למיפלגה, דוד לוי, מתכוון ליוזם פעילות בנייה מואצת בתחום השיכון. בין היתר מדובר באישור ההקצבות לשכונות מגורים חדשות באזורים הקרובים לקו הירוק.

ועוד מיפלגה חדשה

אחד מראשי הערים בצפון, שלא נבחר לרשימת מיפלגת העבודה לכנסת, סנה בקריאה לחברים נוספים במיפלגה שלא נבחרו, להקים את מיפלגת הגליל והצפון.

להפסיק לפטפט!

הרמטכ"ל קרא אליו תת אלוף ממזימים ואיים עליו, "להפסיק לפטפט עם עיתונאים."

שאקי בודק אפשרויות

אבנר שאקי, העומד בראש המפר"ל, מרכז כימים אלה

נתונים על מוסדות כלכליים של המפר"ל, שלא פועלים בתיאום עם המפלגה. בין היתר שם שאקי דגש על פעילותו של יצחק גר, יושב ראש מעצת המנהלים של בנק המידות שמשמש גם כמנכ"ל חברת הכנייה משהב. באחרונה עוסקת משהב בעיקר בבניית יוקרה, וזאת בניגוד לכוונה המקורית שלה, לפעול לפיתוח איזורי מגורים לזוגות דתיים. במיסדרונות המפר"ל יש שמועות כי שאקי בודק אפשרויות להחליף את גר בשני תפקידיו.

חרות מאיימת לפרוש מהנהלת הסוכנות

לאור יחסי הכוחות בהנהלת הסוכנות תובעות חרות ל קבל שני תיקים נוספים על התיקים שכבר נמצאים בידיה. אם עד יום המישי לא תוכרע בעיית התיקים, מאיימת חרות לפרוש מהנהלת הסוכנות.

219

לפי המיספרים הקודמים שמסר דובר צה"ל ומיספר ההרוגים שעליהם נמסר השבוע, עד היום השני, ה-27 ביוני, עומד מיספר ההרוגים על 219.

דובר צה"ל מסר השבוע על 160 הררי גים מירי צה"ל. מיספר זה אינו כולל את ההרוגים מירי המתנחלים ומסיבות אחרות.

- לעומת זאת, מוסרים מקורות פלסי טיניים על 285 הרוגים, לפי הפירוט הבא:
- 191 הרוגים מירי חיילי צה"ל ומתי נחלים.
- 55 הרוגים כתוצאה משיאית גאז מרעיל.
- 17 הרוגים ממכות ומהתחשמלות.
- 22 הרוגים מסיבות בלתי ברורות.

ניתוק בין

אליצור והמפד"ל?

בניגוד לספורטאים הדתיים, שיגיעו מחו"ל לקראת האליצוריה, המיפגש העולמי של ספורטאים דתיים המתקיים בקיץ הקרוב, יהיה הייצוג הישראלי מורכב מספורטאים לא דתיים, הפועלים בשם אליצור. גורמים המקורבים למזכ"ל המפר"ל, הרב יצחק לוי, מתכוונים לנצל תופעה זאת, כדי להביא לניתוק סופי בין אליצור והמפר"ל.

ויים לא חייב לאך אחד

מתיחות בסניף חיפה של מיפלגת העבודה. בעיקבות כישלוננו של מזכיר המחוז, דוב גרסונקל, להיבחר למקום ריאלי ברשימת המיפלגה לכנסת, שולחים מקורביו אצבע מאשימה בלפי חייב שבח ויים, וטוענים שחייב ויים הכשיל את גרסונקל, בכך שסירב לקיים את חלקו בדיל, שלפיו יתמודד על מקום בעשיריה השנייה וגרסונקל יתמודד בעשיריה השלישית. כישלוננו של ויים בעשיריה הראשונה גרם לכדור-שגל שהביא למסלתו של גרסונקל. ויים טוען מצידו שמנגנון המיפלגה ניסה להכשילו והוא לא חייב דבר לאף אחד.

צפוי מאבק בחיה

תתאלוף (מ"ל) רמי רותן יהיה, ככל הנראה, מועמד הליכוד לתפקיד ראש עיריית חיפה. רותן, שנבחר כמועמד על ידי המיפלגה הליברלית, מועדף בצמרת הליכוד על פני מתחרהו, ח"כ מאיר כהן אכדוב, מועמד חרות. מצפים שיושב ראש הוועדה המוניציפלית של עיריית חיפה, משה ארנס, יטיל את מלוא כובד מישקלו למען בחירתו של רותן, מתוך הנחה שיש לו סיכוי רב יותר בהתמודדות עם ראש העירייה הנוכחי, אריה גוראל.

הכל בגלל ביצה קשה

ביצה קשה שזרק נער מחאן יוניס תגרום להעמדתו לדין. בית המשפט המחוזי בתל אביב מתכוון להעמיד לדין קטין

מוגבל בשיכלו מחאן יוניס, בטענה שהשליך אבן לעבר מכונית בשוק העבודה כראשון לציון. הסעיה, שעליו יועמד לדין, הוא הפרעה לחבורה, שהעונש המירבי עליה הוא 10 שנות מאסר. לפי עדויות לא היתה זו אבן, אלא ביצה קשה.

עונת קבלות הפנים

המועמדים שנבחרו לרשימת מיפלגת העבודה עורכים, כימים אלה, קבלות פנים לחברי המרכז שתמכו בהם. קבלות הפנים הן, כנראה, מצרף לראי של שיטת הבחירות החדשה של המיפלגה.

אישיעסקים ירק

ולא יטוס באל-על

חברת "אל-על" החליטה באחרונה לא לספק שרותים, ובכללם טיסות לאישיעסקים שימנעון ("ציפאיי") קדם. ההחלטה, שהתקבלה על ידי רפי הרלב, מנכ"ל אל-על באה בעיקבות תקרית שבה היה מעורב קדם. במהלך ויכוח עם דיילת שלום הוא ירק בפרצופה. דיילת התלוננה על כך, אך דבר לא נעשה בגרונ. רק בעיקבות פנייתה למנכ"ל, הוחלט שלא לספק שרותים לקדם. קדם סירב להגיב, ואילו מנכ"ל אל-על אישר את התקרית, אך סירבו למסור פרטים נוספים.

חקירה ב"יובל-גד"

כמאון של חברת כור, המצביע על הפסדים של רבע מיליארד דולר, לא בא לידי ביטוי מצבה הקשה של חברת הבנייה "יובל-גד". גורמים בחברת העובדים יבקשו בימים הקרובים לפתוח בחקירה לבירור סיבות הקשיים של "יובל-גד".

תביעה לתיקון

"חוק שמאי המקרקעין"

לישבת שמאי המקרקעין פנתה לאברהם שריר, שר המשפטים, בתביעה לתקן את העונשים הקבועים ב"חוק שמאי המקרקעין", על עבירות התחזות אדם בשמאי מקרקעין. זאת בעיקבות פסקדין שנקבע באחרונה, ובו הורשע אביגדור פורת בעבירה של עיסוק במקרקעין שלא כדיו, והעונש שהוטל עליו היה חצי שקל בלבד, לפי העונש המירבי הקבוע בחוק.

סרט הולך לאיבוד

הטלוויזיה הישראלית נאלצה באחרונה לרכוש מחברות זרות סרטי טלוויזיה שצוי לם בארץ ואשר נמכר לאותן חברות בעבר. מדובר בסרט העוסק בתיעוד ביקורו של אנוור אל-סאדאת בארץ ב-1977, ואי שר היה רוש לטלוויזיה לצורך כתבה גדולה על קבלת החלטות פוליטיות. הסרט, שהופק בטלוויזיה, לא נמצא בארכיון.

ציוד אוניברסיטה

להפקת סרטים בכבלים

חברה, שזכתה במיכרז להפקת סרטים לאוניברסיטה באר-שבוע, משתמשת בציוד לאוניברסיטה גם להפקת סרטים המשודרים בטלוויזיות בכבלים באר-שבוע. הדבר התברר כאשר ערב אחד שודר סרט בטלוויזיה בכבלים, ולפתע נראה על המסך קטע מתוך הרצאה באוניברסיטה.

התעניינות ברחוב החרדי

שני ספרים על העולם החרדי יתפרסמו בקרוב. הוצאת כתר תוציא בקרוב את סיפורו של העיתונאי אמנון לוי על המתנה החרדי, ואילו העיתונאי משה הורוביץ כותב ספר על הרב שך. נראה שיש בציבור התעניינות גוברת לגבי הילכית הרוח ברחוב החרדי.

ומי לא באה? כלת-השימחה * מיבחני-השתייה של יצחק מודעי * כל כנסת והבורג שלה.

כי אלון גרבוז, אחיו של הצייר יאיר גרבוז ושל יור' רשות' השירור אהרון הראל, ידוע בתעלוליו. השבוע ערך ניסוי חברתי. הוא נכנס לחדר-האוכל של בית-מלון ירושלים, שם

עשיתי הרבה, נזכר מודעי. ה שאלה השנייה: האם אתה יודע לשתות? מודעי לא הבין את ה שאלה ואמר שהוא שותה תה. שרת הסביר לו שהכוונה היא ל- שתיית משקאות חריפים, ושאי

טית של עובדיה יוסף, הרב ה ראשי הספרדי לשעבר, לעומת יורשו. השיא בחגיגה היה מסכת הדלקת הגרות, בהשתתפות כל מישפחת אברחצירא. רבים לא

רך. כיום משוריינ מקומו של אברחצירא ברשימת הליכוד ומי שוריינ מקומו של פואד ברשימת המערך.

ליליאן ויין לא היתה המיליונרית היחידה שכיכבה ב- חגיגה ברמלה. כמעט וגנב לה את ההצגה המיליונר ילידיסוראן ליליאן תמן. הבעלים של מלון דינאל סיפר שהגיע ארצה ל- שלושה ימים, והחליט שלא ל- החמיץ את השימחה. כיום השישי שב תמן ללונדון.

נציגי הליכוד הגיעו לכרך את מישפחת אברחצירא, במי- גרת ההתרועעות שלהם ברחבי הארץ לקראת הבחירות לרשימה של חרות השבוע. סביב שולחן הכיבוד היה כסא אחר שיושבו התחלפו בשיטת "הכסא החם": מודעי, אחר-כך ישב עליו השר מושה קצב, אחר-כך — האלוף יצחק (איציק) מרדכי, ול- כסוף — ח"כ אהוד אולמרט. עוד נכחו בשימחה מטעם ה- ליכוד: אלי בן-אלישר ואשתו היפה ניצה, והשר דוד לוי.

משנכנס הרב הספרדי הראשי, הראשון לציון, לאלום השמחות ברמלה, הוצג בסעות כ- "כבוד הרב עובדיה יוסף?" וק אחר-כך בא התיקון — "כבוד הרב מרדכי אליהו?" מקור ה- טעות הוא באישיותו הדומיננ-

נשיא-המדינה, חיים הר- צוג, נראה נרגש, כשסיפר השבוע על גיסו אבא אבא, ש- הודח מרשימת מפלגת-העבודה לכנסת. הרצוג סיפר שאורח טלפן לאבן זככה. אבן התרגש והתחיל לבכות גם הוא.

הרצוג ורעייתו אורה כיכרו את בניו של חבר-הכנסת אהרון אברחצירא, יעקב ויצחק, בחגיגת הבר-מיצווה ש- להם שנערכה ברמלה. השניים האריכו לשבת בחברתה של ליליאן ויין, המיליונרית בת- מארוקו, הידועה כתומכת מושב- עת של אברחצירא.

ליליאן ויין סיפרה כי הגיעה ארצה במיוחד לצורך ה- חגיגה. היא הסבירה שבעלה, סטיב שלום, נעדר מהחגיגה בגלל ניתוח שעבר באחרונה. ליליאן הסבירה כי הרגישה חובה מיוחדת לבוא, כדי שלא יפרשו את העדרותה כאי-תמיכה ב- מעברו של אברחצירא לליכוד. ליליאן ידועה גם כידידה של שימועון פרס ואשתו סנדי, ולכן חששה מפרשנויות שונות.

שמעון פרס היה היחיד מ- בין שריה-המערך שלא נטר לאבר- חצירא על צערו, והגיע לברכו. מלכרו הגיע גם חבר-הכנסת בנימין (פואר) בן-אליעזר, מי שהיה בזמנו כתמ"ל לצידו של בעלה-השימחה, אך שעבר למע-

לאה לופטין (מימין), הזמרת הבלונדית שהופיעה יחד עם ירדנה ארזי בלהקת "שוקולד מנטה מסטיק", ערכה טכס ברית-מילה לבנה דניאל, אח למעין בת השנתיים. בין האורחים בלטה הזמרת ירדנה ארזי (משמאל) שהביאה עימה את אלונה, בתה בת השנתיים.

התארוחו מבקר-הקולנוע ה- ישראליים, ושאל את אחת ה- מבקרות: "שמעת את היריות כלילה?" זו הבינה שזה תעלול ואמרה: "כן, והיו גם צופרי- מיטרה". כל הנוכחים נזכרו ש- שמעו יריות וסירנות. היה מי ש- שמע גם קולות-נפץ עמומים. אחר-כך הציג גרבוז ללכת ל- אכול במיסעדה, ונזכר ששמע ש- המיסעדה הטובה ביותר בירוש- לים היא על החוף. הכל הסכימו בהתלהבות, ואחת גם אמרה: "בסביבה הזו היו היריות!"

לראש-עיריית נתניה, יר- אל אלרואי, איש-הליכוד, יש מתחרה רציני בבחירות למועצת העירייה. עמוס בהן, איש- עסקים נתנייתי ואחד מאנשי- החברה הבולטים בארץ, שהוא המקביל הנתנייתי של דודו ראש-העיר בירושלים, החליט

אפשר לשלוח ללונדון מי שאינו בקיא בכך. מודעי נמסר לטיפולו של דיפלומט, וזה אמר לו לקנות בקבוק ויסקי, בקבוק בראנדי ר בקבוק וודקה, לנעול את עצמו בחדר ולשתות אותם לסרוגין. כן קבע לו פגישה למחרת היום. מספר מודעי: "באתי אליו אחרי שבוע, כי עד אז הייתי חולה". מאז אין הוא מערבב משקאות.

כהשלמה לכך נזכר אורח אחר ליד השולחן באימרתו של ח"כ יוסף בורג: "כדי להיות דיפלומט, צריכים לדעת להת- מודד עם הפרוטוקול, האלכוהול והקולסטרוול".

כאשר דובר על החלפת יוסף בורג בכנו, אברום בורג, בכנסת הבאה, טבע מודעי אימרה: "כל כנסת והבורג שלה". מנהל-הסינימטק התל-אבי-

ידעו שאת המסכת הזמרת ה- זאת כתב הח"כ, שהגיע ארצה רק כמה ימים לפני החגיגה ממסע איסוף-כספים לליכוד, לקראת מערכת הבחירות. לכתו הבכירה של אברחצירא, חגית, שאף היא השתתפה במסכת — סיבה אחרת למטיבה: היא התארסה ל- פני כמה שבועות לבחיר-ליכה.

השר יצחק מודעי היה במצב-רוח מרומם כאשר בא ל- מסיבת הבר-מיצווה של מישפחת אברחצירא, יום לפני הבחירות במפלגה הליברלית. כאשר הציע לו מישהו לערבב משקאות, סיפר על ראשית הקריירה שלו, כאשר הוחלט לשלוח אותו ל- לונדון כנספח צבאי. הוא הוזמן לשר-החוף מושה שרת. זה הציג לו שתי שאלות. הראשונה: מה עשית בחיים עד כה? על כך עניתי ברקה אחת, כי עוד לא

המימסד התרבותי הישראלי, שהתעלם ממנה עד כה. גם בעלה של גור, לני בא לחגיגה מאמריקה. לני, המנהל את עיסקי אשתו, בא לחתום על חוזה עם אפריים אילין, בעליו של הבניין הסמוך לביתה של אילנה. זהו בניין גדול ועתיק, המזווג זה עשרות שנים. אילנה מתכוונת להפכו לאולם-תצוגות שלה. "אני אמנית ישראלית, ואני רוצה שתהיה לי כתובת ישראלית, שתהיה מרכז לפעילות שלי", אמרה אילנה. היא גם רוצה להפוך חלק מן הבניין למעין בית-הארכה שלה, דוגמת מישכנות שאננים בירושלים, ובו תארח אישים חשובים מחוץ-לארץ. (למעלה: אילנה גור, לילי שרון, הבן אשלי, הבעל לני והבן קני.)

הפסלת גילתה השבוע שיש לה שלוש סיבות לחגיגה. ברעננה הוסר הלוט מפסל גדול חדש שלה בבית יד לבנים (מימין): גור ליד בסיס הפסל). השבועון המיקצועי החשוב אינטראור דיוין ("עיצוב פנים") הקדיש שמונה עמודים שלמים לביתה ביפו, ובהם צילומים ציבעוניים מרהיבים של חדרי הבית, שעוצבו כולם על-ידי אילנה עצמה. הצלמים, מן המפורסמים בעולם בתחום זה, בילו בביתה עשרה ימים כדי לצלם כל פרט באור הנכון. הסיבה השלישית לחגיגה: הסופר יורם קניוק כתב עליה מאמר-שבחים נלהב, שבו ראתה אילנה הכרה רשמית ביצירתה על-ידי

ז'רמיון. בין מקבלי האורחים היו גם שתי הבנות, אביטל ואחותה הבכירה, חגית, שהתארסה זה מכבר. לפני כן הופיעו כל ילדי אבוחצירא וקראו מסכת שכתב אביהם על אבות-אבותיהם, כולם רבנים גדולים במארוקו. הופצה גם חוברת של תפילות.

אהרון אבוחצירא

לולה מארוקאית, שבה הורמו בני-המיוצא על הכתפיים, יחד עם אביהם אהרון ואמם

אלי ז'רמיון, תולדות

גור הוא חבר במרכז מופלגת העבודה. לפני הבחירות במרכז להרכבת הרשימה לכנסת היה גם הוא מחזור על-ידי המועמרים. אחד מהם טיפלן לבית גור ובר קש מאשתו הלן, שענתה לשי חה, כי תבקש מבעלה לגשת לסי לפון. היא השיבה כי לצורה בעלה בבית-החולים. המטלפן גימגם כי הוא נורא מצטער לשמוע זאת והוא מקווה שזה לא רציני...

■ כאחד מהאירועים האחרון גים של אגודת ירד סכונ וייצמן, התחורר לחברי האגודה שאין לה אף חבר רחובותי אחר. **שוקן סורר**, מי שהיה מנכ"ל משרד-התעשייה ואשתו **רזני**, שהם תושבי רחובות, התנדבו להיות הראשונים, תרמו 1200 ש"ח והצטרפו לאגודה.

■ הרגמנית השערורייתית **רזנית ויגלר** החליטה לערוך מסכת יסודולת כמועדון סיר רמה בתל-אביב. מאות אורחים הגיעו לאירוע, כשהם לבושים בהתאם לכך, וחלקם אף הביאו מתנות. ומי לא באהה כלת-השימחה.

■ מעצבת-האופנה הישראית **לית ריקי בן-ארי**, הנחשבת כ"אחת המובילות בתחום תחזיות האופנה, מתגוררת מזה כמה שנים בפאריס. בנה **עופר**, שעבד כמנהל במפעל-האופנה של **בילי היימן** ובעלה **גיקי החלר** טו על הקמת תשלובת בתחום האופנה, שתספק שרותי עיצוב, תפירה, שיווק ופירסום.

■ הזמרת **שושנה דמארי** נוהגת, בררר-כלל, להתלבש ב"סיגנון אלגנטי. באחרונה, בהשפעת מעצבת-האופנה שלה, היא שינתה את סיגנון לבושה ועברה למראה ספורטיבי וקליל יותר. כשהיא לבושה בסיגנונה החדש היא הגיעה בחברת המעצב **ג'ון אטון** בקיסריה לשם חזרות. ה"שלושה ישבו באחד היציעים. השומר, שלא זיהה אותה ואת מלוויה, ביקש ממנה לפנות את המקום. אחרי שהודתה התנגד ואמר לה שהיא נראתה צעירה הרבה יותר מכפי שהיא רימה אותה.

■ באחת המיסעדות בתל-אביב נערכה מסיבה למזמני האופרה הישראלית, שביצעה את שיקוי אהבה של רוניצטי. באו הזמרים, בני משפחותיהם, ומנכ"ל-האופרה **אורי עופר**. אך מבין חברי חברת-האופרה, **אנט דולצ'ין**, זלמן שובל ואחרים, לא הגיע איש. הזמרים התרעמו עליך וטענו שהמכוון דים, שלא הגיעו למיסעדה, העי דיפו ללכת למחרת היום למסי

לכנסדר **טסלר** ממערב-גרמניה, מפעילי הסניף היהודית ויז' קרן היסוד במערב-אירופה. טסלר, המקפיד שלא להיות מזוהה עם גופים פוליטיים בארץ, פגש בזמרת גלי עטרי, שאותה הכיר בשנה שעברה, כשנסעה לגרמניה במסגרת עידוד התיירות לישראל. כש נשאל אם הוא תורם כסף לאחת המיפלגות בארץ, השיב בשלילה והוסיף שהוא תורם ישירות לקרן היסוד. כעת הוא נמצא בארץ לצורך הקמת מלון פנסה בווארייחמד באילת.

■ מי שאירגן את פגישת-הפיוס בין מנכ"ל ידענות אחרונות, **ארבן** (גונני) **מזוס** והעורך **רב יודקובסקי** היה **שימרון בלנדר**, המיסנהל-מנכ"ל וה"אחראי על ההפצה. בלנדר הוא מראשוני העיתון ומקורב הן למישפחת מזוס, הן ליודקובסקי. הפגישה התקיימה בלובי של מלון דן בתל-אביב, והסתיימה ב"רוח טובה ובהסכם לשיתוף-פעור לה. מיד אחריה יצא מזוס לחופ"ש שה פריטי של שבועיים באירוי פה.

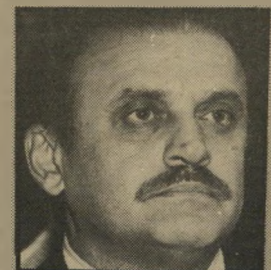
■ מנתח-הלב הפרופסור **דני**

שנמאס לו הקיפאון התיירות והחברתי השורר בעיר כבר כמה חודשים. הוא הציע לחבריו לפ"נות לעירייה ולדרוש לפעול לשינוי המצב. חבריו הציעו לו לרוץ ברשימה עצמאית, שתיק רא צעירים למען נתניה". כבר היום יש לו תומכים עשירים ובעלי-השפעה בעיר. הזמרת **גלי עטרי** הגדילה לעשות ואמרה לו שהיא תעזור לו בהת"נרבות במערכת-הבחירות שלו.

■ בנתניה נפתחה מיסעדה סינית גלאס-כוסר, בשם פיוני, שהוא פרח נדיר בסין. **תמי בך** עצמי הגיעה למקום ונראתה כ"פרח לבן בשיא פריחתו. הופעתה הפרובוקטיבית לא מצאה חן בעיני משגיחי-הכשרות של המ"חן שבו שוכנת המיסעדה, והוא הודיע לבעל-המיסעדה שאם לא תצא ב"דעמי מהמיסעדה, הוא יסיר את הכשרות. לבסוף מצאו פשרה והושיבו את הדוגמנית כפינה מרוחקת ומוצנעת.

■ בין כל האורחים שהגיעו לפתיחה המחודשת של הנר"ה הרבונה, בניהולה של **רזני כסיר**, בלט גבר ממושקף בחלי"פת-ערב. היה זה המיליונר **א"**

שר-המישפטים לא בא

שריף איך נחור לו בלימודים

במסיבה שנערכה לרגל מלאת 30 שנה למחזור ו' של הפקולטה למישפטים באוני-ברסיטה העברית, הורגש הי עדרם של השר **אברהם ש"ר** ו**חברי-הכנסת אוריאל לין**, חברי המחזור, שעסקו באותה עת בבחירות במי"פ-לנתם. נשיא בית-המישפט המחוזי ב**באר-שבע**, השופט **יעקב טירקל**, שיעש את הנאספים במילון שחיבר עבור שופטים מתחילים. במילון היו הרבה מילים נשגבות בעברית, ומילים בלתי-מוכנות. ראש ליטכת עורכי-הדין, **יעקב רובין**, הזכיר לנאספים את התחרות הגדולה שהיתה בתקופת הלימודים בין חברי המחזור **אהרון ברק**, היום שופט בית-המישפט העליון, ובין הפרופסור **יורם דינשטיין**, מי שהיה דיין הפקולטה למישפטים, על רמת הציונים. השופטת **הדסה אחיטוב** ובעלה **דויד** היו הנועזים היחידים שעלו על ריצת-הריקודים והפגינו מסוד-זבלה גועש.

המסיבה נערכה בבית אסיה בפאר רב. חלק גדול מבני המחזור הצליח להגיע, אחדים אף באו במיוחד מחו"ל. ביניהם: עורך-הדין **גדליה אסולין**, אחיו של אוריאל לין, המתגורר כיום בשוודיה והנשוי עם אשה שוודית, עורכת-הדין **רות שמיר**, המתגוררת במערב ארצות-הברית, אשר כתבה ספר על מסעותיה בסין, וגם עורכת-הדין **לאה טרייסר**, הנשואה לבריטי, ואשר היתה מועמדת לפרלמנט הבריטי ונכשלה.

את הערב אירגנו עורכת-הדין **אביבה נאמן**, שהסבה את מיקצועה לציור, ועורך-הדין **יונה הראל**. חברים אחדים התלוננו על כך ששר-המישפטים לא הגיע, מכיוון שרצו להזכיר לו עד כמה עזרו לו בתקופת-הלימודים, ונתנו לו מחברות ועבודות להעזר בהן.

מאירוע חברתי אחר, במלון סכונ. לפני שנה קיבלה היחצנית **מירי זיכרונ** תכשיט יקר כמי תנת יסודולת. היא לא השתמ"שה בו, מכיוון שלא מצאה הו"דמנות מתאימה. כששאלה את **מוטי בהרב**, שהעניק לה את המתנה, מי עשה את התכשיט, הוא השיב שזהו בחור ירושלמי בשם **כוכבי מעוז**. לפני כמה ימים, באירוע חברתי, ניגש אליה גבר צעיר ושאל אותה, לתרמה"תה, מדוע אינה עונדת את התכ"שית שקיבלה כמתנה. זיכרונ"שאלה אותו לזהותו, ואו השיב לה הצעיר שהוא כוכבי מעוז, יוצר התכשיט.

בה שערך למענם זלמן שובל, תחת להתערב ב"עמך". ■ במלון מוריה נערכה מסי"בה לכבוד המנכ"ל היוצא, **ארי אל הירט**, ולמנכ"ל הנכנס, **רפי הראל**. אחרי הקוקטייל הורמנו האורחים לבריכת-המלון. בתוך מי הבריכה נחה צרפה ענקית, שנפתחה אט-אט ומתוכה עלתה נימפתים, וגורה סרט ארוך לבן, שהשתלשל מגג המ"לון, שאליו היה מחובר בקבוק שמפניה. במקביל הורלקה כתר בת"אש ענקית. בריוק באותו הרגע הוארו השמיים כיוקוקים דינור. האורחים מחאו כפיים, ורק המארגנים נותרו המומים, מכיוון שהיוקוקים לא היו כלולים בתיכנון. למחרת כבוקר התברר שהיוקוקים היו חלק

דסנה ברק, ז'הר אהליאב ונעמי רון

בסקה הדין הסעיר את המדינה. מי שתקף אותו הואשם ב"זילות בית המישפט".

הוא מופיע כאן במלואו. שקול את הדברים והסק בעצמך את המסקנות

שפוטו בנעמד!

פסק-דין זה, המתאר את המאורעות כפי שנראו לשופט, מאפשר לכל קורא להפוך את עצמו לשופט ולקבוע איך היה הוא מוסק, אילו הובאו עובדות המיקרה הזה לפניו. האם צדק הנאשם כאשר פתח באש? האם פעל מתוך צורך של הגנה עצמית, או שמא מראים מעשיו שהתכוון "ללמד את הנערים לקח", כפי שטענה התביעה? האם העו"ש הולם את המעשה? האם היה מקום להערת השופט לגבי ההורים והמחנכים?

בשיבועת החודשים האחרונים נהרגו יותר מ-200 פלס"ט טינים, ביניהם הרבה ילדים, נערים ונשים, בנסיבות שאינן שונות בהרבה מן המתוארות בפסק-דין זה. ניתוח מיקרה זה יכול לתת לקורא אמת-מידה גם להבנת מיקרי-ההרג האחרים.

המישפט. אנשי-רוח רבים התייצבו לימנו. אם אכן יוע"מד קינן למישפט, עשוי הדבר למקד את תשומת-הלב העולמית בפסק-דין זה.

היו שיחסו לשופט שטרומן מנועים לאומניים והש"קפת-עולם ימנית, כהסבר למסק-דין זה.

השופט שטרומן עצמו לא יכול היה להגיב. אולם מקור"ביו טענו כי כל ההתקפות עליו אינן מוצדקות, ונעשו בידי אנשים שלא טרחו כלל לקרוא את פסק-דינו, המעיד על עצמו.

משום-כך מצא "העולם הזה" לנכון לפרסם את פסק-הדין וגזר-הדין במלואם וכלשונם (תוך השמטת קטע קטן שאינו רלוונטי לעניין). ההדגשות נעשו על-ידי המערכת, לנוחיות הקורא, וכמובן אינן מופיעות במקור.

מעטים פסקי-הדין שעוררו בזמן האחרון סערה כה רבה כמו פסקי-הדין של השופט אורי שטרומן, שדן לשישה חודשי "עבודות-שרות" מתנחל שירה ב-1982 בנער ערבי בן 13 וגרם למותו. פסקי-הדין ניתן בפברואר השנה.

בייחוד גרם לסערה הקטע בגזר-הדין, שממנו משתמע כי לתקרית אחראים ההורים והמחנכים הערביים, שאינם שומרים על ילדיהם.

ערים ראו בפסק-דין זה עידוד למתנחלים לירות בני-ערבים, והטלת האשמה להריגת ילדים ערביים על ההורים.

אחרי שהסופר-עיתונאי עמוס קינן גינה את פסקי-הדין במילים בוטות, הוא הוזמן לחקירה והואשם ב"זילות בית-

הקליע שהוצא על-ידי הד"ר עונללה מגופת המנוח, ואילו הסניגוריה טוענת כי הראיות אינן מאשרות גירסה זו, לפחות לא במידת הוודאות הדרושה במישפט פלילי.

שמותו של המנוח נגרם כתוצאה מאיבוד דם רב בגלל חדי"רת קליע לעכוזו של המנוח, ומ"עברו דרך כלייהדם הגדולים עד להיתקעו בכיטונו, משם הוצא על-ידי רופא בית-החולים.

בבדיקה בליסטית של מו"פ נקבע שהקליע נורה מתמ"ק עו" 9472083, הוא העו"ש שהוחזק על-ידי הנאשם. לגירסת התביעה, הקליע 1/5 היה

החולים רפידה גופתו של המנוח, הי" שאם לוטיפי אברמסלם, ילד כבן 13, אשר לדברי חברו יחיא עבד-אל-אבר"עישא, נפגע מיריות שנורו על-ידי אדם שהיה ליד המשאית לאיסוף-אש"פה, מול הסימטה. הד"ר עונללה, מבית-החולים רפידה, קיבל את הגופה ובעזרת מלקחים רפואיים הוציא מביטנה קליע.

בבדיקה הפאתולוגית נקבע

במשאית וסיכנו את הנאשם וחבריו. ואילו התביעה גורסת שבאותה עת נפסק ירודיה-אב"נים, או שעוצמתו היתה כה דלה עד כי לא הצדיקה תגובה כה נחרצת כירי אל הסימטה.

אותה עת, שבה מבררת המיש"טרה את סיבת הירי, הובאה לבית-

בבית-המישפט המחוזי תל-אביב-יפו.

בפני: כבוד השופט אורי שטרומן. המאשימה: מדינת-ישראל. נגד — הנאשם: יוסן בן-ירמיהו איש-גוייב.

הכרעת דין

ביום 10.10.82 נהג הנאשם, נ"סן אישגוייב, במשאית לאיסוף אשפה, כשע"מו, בתא-הנהג, יושבים משה דקל וניסים דלעי, חברי-לעבר דה. בררם לפרוק את האשפה עליהם לחלוף על פני הכניסה למתנה-בלאטה, אשר בשכם.

באותה שעה עסקו ילדים ונערים, בני 12-15, בידי אבנים לכיוון הכ"ביש הראשי, כשהם נמצאים בסימטה המובילה מהכביש הראשי למתנה-בלאטה.

שני אנשי-מישטרה, מנחם רותן והנרי עמר, שראו את ירודי האבנים, נסוגו עם ריכבם אחורה ככביש הראשי, ומר עמר הורה לנאשם, שהגיע אותה עת למקום, לנסוע בנתיב השמאלי, כלומר בנתיב המרוחק קימעה מפתח הסימטה שבה נמצאו מידי-האבנים. הנאשם נענה להוראה, אף כי לא ידע את סיבתה, והמשיך לנסוע בנתיב הש"מאלי של הכביש.

תוך כדי נסיעה נוכח הנאשם כי לא יוכל להמשיך ברכו כי בצומת, כהמ"שך הכביש, ניצבת קבוצה גדולה של אנשים, שלא יוכל לפלס דרך ביניהם. לפיכך, בהגיעו אל קצה איהתנועה מול הסימטה המובילה למתנה-בלאטה, סובב את מכוניתו, בכוונה להשלים ס"בוב פרסה, כך שיעבור מהמסלול הש"מאלי למסלול הימני ולחזור כלעומת שבא.

אלא שהסיבוב לא הושלם. הנאשם עצר את המשאית, ירד ממנה, ירה בעו"ז שהיה ברשותו לעבר הסימטה שבה התגודדה קבוצת מידי-האבנים, חזר למשאיתו, השלים את הסיבוב, הגיע אל אנשי-המישטרה, רותן ועמר, שלק"חוהו לחקירה בגלל היריות שירה.

כל פעולות הנאשם נעשו נוכח ע"ניהם הצופיות של אנשי מג"ב, ביניהם קאסם ובדיאם, שישבו בעמדתם, במ"קום הידוע גם לנאשם, על גג בניין גבוה, המשקיף על הצומת.

אין מחלוקת של ממש על עובדות אלה בין התביעה והס"ניגוריה, אלא נשוארת הסיבה לירי: הסניגוריה טוענת כי יר"די-האבנים נמשך בשעה שהי"משאית התקשתה להסתובב מול הסימטה, והאבנים פגעו

על פי הראיות לא יכול להיות ספק שהנאשם נקלע לשטח ירודי-אב"נים, שכל הנמצא בו צריך להישמר ולנפשו. אילו לא כן, לא היו שני שו"ט רים ישראליים נסוגים מאותו איזור וטורחים בהכונת הנאשם למסלול נג"ד. מאידך, אין ספק שעל-פי הערכת השוטרים ואנשי מג"ב לא היה ירודי האבנים כה נמרץ, עד כדי סיכון הנוס"עים בדרך, שהרי לא מצאו לנכון למ"נוע מהנאשם וחבריו-לעבודה את הני"סיעה באותו רחוב.

ככל שהמטרה האפשרית נמצאת רחוקה מאותה סימטה, בוודאי מתמעט עד כדי הפסקה מוחלטת ירודי-האבנים. הערכת-הסיכון ממרחק בטוח, מקצה הרחוב או מעל הגג, הוא דבר אחד, והערכת-הסיכון מתוך השטח הנתון לירודי-האבנים היא דבר אחר. לכן, אף-על-פי שהשוטרים בג"פ ואנשי מג"ב שעל הגג העריכו שלא נשקפה סכנה לנאשם ולחבריו, בעת שהנאשם סובב את משאיתו, אי-אפשר לשלול את הע"רכת הנאשם, שלא יוכל להמשיך בנסי"עתו ללא חשש לעצמו ולחבריו. הפס"קת ירודי-האבנים בעת נסיגת הג"פ המישטרתי והתרחקותו מהסימטה, עד לחידושו עם הופעת המשאית, יכלו לגרום למחשבה שהאיזור בטוח.

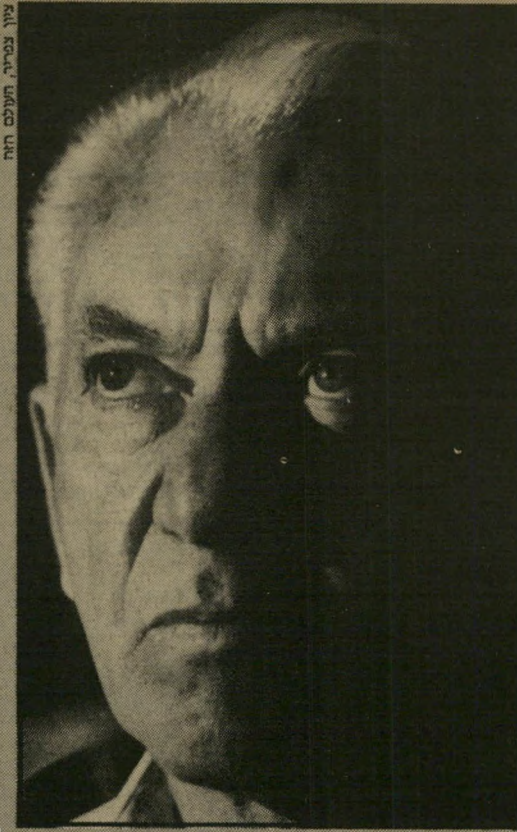
על כן, בהיעדר תגובה הול"מת של אנשי-המישטרה ומ"ג"ב, שצפו על הנעשה ושהא"מינו שהנאשם וחבריו יסתדרו בכוחות עצמם וייחלצו מהמ"קום ללא פגע, לא יכולה להיות תרעומת על הנאשם שבאותן נסיבות של קושי בתימרון המ"שאית, נוכח האבנים המושל"בות עליה, סבר שלהבטחת דר"בו עליו להקדים את הפסקת יר"די-האבנים. לשמ"כך ראה לנ"כון לצאת ממשאיתו ולהפחיד את מידי-האבנים על-ידי יר"באוור.

על פי עדותו של יחיא, שלא נס"תרה, הוא היה בחברת המנוח באר"תה סימטה שבה נפגע המנוח, וכי באר"תה עת ראה אדם, שהחזיק בנשק, ליד משאית לאיסוף-אשפה, שעמדה בכביש הראשי מול הסימטה. עדות זו, המכחי"שה מטעמים ברורים את זריקת האבנים באותו מקום, מתאמתת בעובדות הידו"עות לנו בדבר הימצאות המכונית לאי-

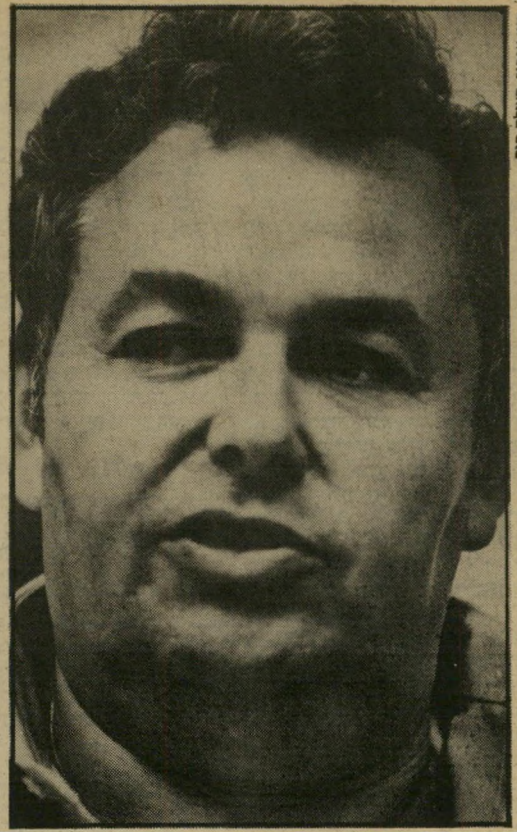
ילד מיידה אבנים (פירסום פלסטיני, מוקדש ל"דור 2000") במקום להימצא בימים טרופים תחת השנוחת הוריהם ומחנכיהם...

ציון צמירי, העולם הזה

ציון צמירי, העולם הזה

ציון צמירי, העולם הזה

"גאל מוסינזון: מה זה איש בגילי? 17 וחצי זה גיל?"

הוא עשה את זה. "חסמבה" מס' 40 יצא לאור. הספר, הנקרא "חסמבה מול סוחרי הסמים המסוכנים", מוקדש לשחקנית מונה זילברשטיין ולזמר זוהר ארגוב, שמתו בעיקבות השימוש בסמים, ועלילת הספר היא מילחמת חבורת חסמבה בסוחרי-הסמים. שאלתי את ייגאל מוסינזון, שספריו ידועים כסיפורי הרפתקות, אם התגנב הפעם גם מסר חינוכי לספר, ומדוע. מותם של השניים האלו, מונה זילברשטיין וזוהר ארגוב, מאוד זיעזע אותי וגם הפחיד אותי. זה נכון שהפעם יש מסר חינוכי ברור. הספר הוא מעין נוגדנים נגד סמים.

סמים

- מפחדים אותם, ודרך הסיפור הם לומדים כמה זה נורא, השימוש בסמים.
- אתה מאמין שזה יעזור? ילד יקרא את הספר שלך ובגלל זה לא ישתמש בסמים?
- את יודעת מה, אם ילד אחד לא ישתמש בסמים בגלל הספר שלי, גם כן טוב.
- קראתי את הספר וראיתי שכתבת שמות אמרי תיים של אנשים המתעסקים בענייני סמים, ד"ר ירמיהו אביעד, והקצין מזנו הכמ. האם הם שמוהו לכבד בספר הרסתנות?
- לא שאלתי אותם.
- יש בספר גם רשימת מושגים למשתמשי הסם, "באנג", "צינגלה", "סושר", "רודה". מאיפה איש בגילך יודע את הסלנג הזה?
- מה זה איש בגילי? 17 וחצי זה גיל? אני פשוט עשיתי מחקר בעניין זה לפני שכתבתי את הספר. נפגשתי עם הרבה אנשים שמטפלים בנושא. נדהמתי מהמיספרים שהם מסרו לי על המשתמשים והטוחרים, וחשבתי שאני צריך לעשות מה שאני יכול. ולכתוב חסמבה, זה מה שאני יכול. (דינאלה שמי')

חיים בר-לב: הפידסומים על מעורבותי בחקדת בלס - שמיית!"

"באותו החודש הגיע שרי-המיסטר חיים בר-לב לביקור ביחידה. הוא ביקש להכיר את הצוות של תיק בלס, לחץ את ידיהם במישרדו של גונן ורשם את שמותיהם על פתק. מאותו רגע התחילו החוקרים לחוש

פרשות

- מאויימים!" - זהו קטע בכתבה שפורסמה ב"ידיעות אחרונות" בסוף-השבוע, אודות חקירתו של דויד בלס. מכיוון ששמו של השר בר-לב נכרך כבר בפרשת בלס, שככתב לו מיכתבת-תודה על הכספים שתרם למיפלגה, בתוקף היותו אז מזכ"ל המיפלגת, נראה הפירסום הנוכחי צורם.
- פניתי לבר-לב ושאלתי אותו אודות המידע שפורסם. בר-לב נשמע מופתע וענה:
- איש לא היפנה לבך את תשומת-ליבך?
- לא. לא ידוע לי על הפירסום. היכן את אומרת שזה פורסם?
- ומה תגובתך על תוכן הדברים?
- אלה שטויות!
- איך בכך שביב של מודע נכון?
- השתגעתי? מהיכן המציאו כאלה דברים? הדברים כתובים בשם מישהו, או מיוחסים למישהו המדבר בעילום-שם? אם הדברים מצוטטים ממי מישהו - אעייז בכך ואטפל בעניין. אם לא - אז... כלי-כך הרבה דברים לא נכונים מתפרסמים: מי יכול להתייחס לכולם? יש לי דברים חשובים יותר, לעסוק בהם! (דפנה ברק)

אלי קולוס: הכל פתוח! אני אכהן בכנסת הבאה!"

מה אומרים לאיש שנכשל במשימה חשובה ביותר בקאריירה שלו? צילצולי השבוע ליושב-ראש ועדת-החוקה-החוק-זמית-פט, אלי קולוס, אחרי שלא נבחר למקום ריאלי ברשימה לכנסת הבאה מטעם המיפלגה הליברלית. להפתעתי, מצאתי קולוס אופטימי, בטוח בנושר-ההת-ארגנות שלו וניסיונו המניפולטיבי. עד תום השיחה הארוכה, לא הבנתי בדיוק על מה התבססה האופטימיות שלו, אולם יש לי חשד שקולוס - נבחר, או לא נבחר - יכבד בכנסת הבאה, ואף בתפקיד בכיר.

● ראשית, איך אתה מסביר את המיקום הנמוך שלך בהצבעה (מס' 11)?

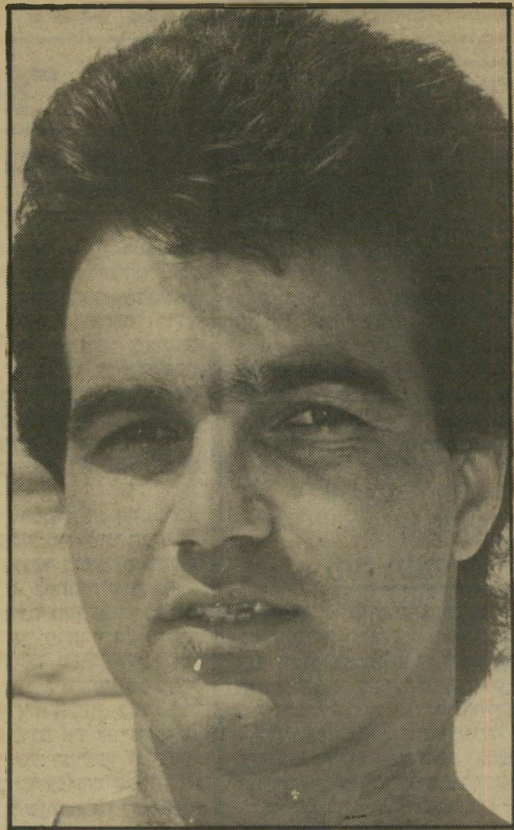
ההפרש ביני לבין המקום השישי ברשימה מסתכם בסך-הכל 15 קולות.

● כמה ליברלים בחרו?

בכל זאת, 400 איש! עשיתי עבודת-שטח רצינית. הבעייה היתה שעברתי יותר מדי. כל מיני גורמים כמיפלגה נבהלו, שמא אני הולך על מקום ראשון או מקום שני. ידוע לי שבאו לחברים ואמרו להם: אתם רוצים בקולוס במקום הראשון? כך נהגו חברים של גידעון פת, דן תיכון, אריאל ויינשטיין. די שכיחו לי 30 קולות, כדי שלא אבחר. קיבלתי 188 קולות, לא 20 וכמה, כמו בני שליטא.

מיפלגות

- לא היית ער למה שקרה?
- כשהגיעו השמועות, ביום ההצבעה, היה כבר מאוחר מדי. הגיעו אלי כמה פתקים, אבל עד שהתחלתי להבין היתה השעה 5 אחרי-הצהריים.
- אומרת שעבדת יותר מדי בשטח לקראת ההצבעה. היכן עבדת פחות מדי?
- יש ח"כים היודעים ללכת לברי-מיצוות, לחתונות, להלוויות. אני - לא רק שלא הלכתי די, אלא שלא הלכתי בכלל! גם לא הופעתי די בתיקשורת. באיושהו מקום התעייפתי. זה נורא מעייף, כל המישחק הזה. התחלתי לשאול את עצמי: "למה אני צריך את זה?"
- כלומר: איך עוצב לפרש מהכנסת?
- תקשיבי היטב: אינני בטוח כמה ליברלים יכהנו בכנסת הבאה, כמו שאני חושב שקיימת סבירות גבוהה לכך שאני אכהן בכנסת ה-12.
- איך?
- את סומכת עליי? אז אל תשאלי אותי איך. קודם כל אני צריך לגנוח שבוץ. אחרי-כך נראה. עוד לא אמרתי את המילה האחרונה. הכל פתוח! (דפנה ברק)

אלי דסל, העולם הזה

רמי ארמה:

"בית ברנר הפך להיות מוקד עלייה לרגל!"

עונת הכדורגל הישראלית הסתיימה, ובראש הליגה הלאומית צועדת האלופה, קבוצת הפועל תל-אביב. באותה עת נמוצו ידיעות שאין נפרעים החובות הכבדים של הקבוצה לשחקניה.

"האריות" (כפי שנוגו), שהעמילו לאליפות, לא קיבלו את כספם, כפי שסוכם בחוזים האישיים של כל אחד מהם. היו בין השחקנים שהודיעו שאם תוך שבועיים לא יקבלו את כל המגיע להם, הם ידרשו ויקחו בכוח את כרטיסייהשחקן שלהם, כדי לעבור לקבוצה אחרת. רמי ארמה, שחקן הקבוצה, הוא אחד הנפגעים.

● חייבים לך כסף?

סכום כסף מכובד ביותר, ואני אחד מתוך רשימה ארוכה של שחקני-הקבוצה שחייבים להם.

● יש בעם, מורדות?

בהחלט, מכיוון ששחקנים, שחתמו על חוזים, לקחו על עצמם מחויבויות, כמו תשלומים לדירה או קניית רכב. יש גם מיקרים שזה פוגע בפרנסה היומיומית.

אני, אישית, ראיתי יומיים לפני גמר גביע-המדינה את השוער המוצלח, יוסיטוב סליאס, כוכה, מכיוון שהבנק לא איפשר לו משיכת כספים, והוא עמד לפני קשיים בפרנסת משפחתו. בטופו של דבר הוא קיבל חלק קטן מהחוב המנהלת הקבוצה.

אני שואל: האם לא היה עדיף להנהלה שהשוער שלה יתרכז בכעיות המישחק, ולא בכעיות פרנסה?

● אתה ממזמר?

כדורגל

עדיין לא הגעתי להרפתרעב, אבל זה לא כליכך ורוד, כי זה מקור-הפרנסה היחידי שלי. האם יש אדם נורמלי שלא יכעס על אי-קבלת משכורתו, שלמענה הויע רבות? זה לא כסף ששרדנו או שגנבנו, ולכן אני מרגיש מקופח.

● אתה ערשה משהו בנרן, או שאתה מוחה לביאת המשיח?

בזמן האחרון אני ועוד שחקנים, מגיעים כמעט יום-יום לבית ברנר (מקום מושבה של קבוצת הפועל תל-אביב) כדי להסדיר את קבלת החובות, ותמיד נשמעת התשובה: אין לנו עכשיו כסף, וכשיהיה תקבל. ביו-ברנו הפך למוקד עלייה-לרגל עבורנו. לי כבר אין כוח לעלות לשם, ואני מעדיף את חוה-הים.

אם בטופו של דבר אני אווכח שאין מוצא, איאלץ לפנות לביר-המישפט. עכשיו אני נוסע לפוש בחו"ל, אבל כשאחזור, אחרי נופש טוב כפי שאני מתכנן, וראי שאזדקק לכסף.

● בכל זאת אתה נשמע לי די רגוע.

נכון, כי אני מאמין שכסופו של דבר אקבל את כספי. זו עונה שישיית שלי בכוגרים בקבוצת הפועל תל-אביב, ואף פעם לא היו חייבים כסף לשחקנים. אני בטוח שהנהלה תמצא פיתרון לכעיייה. אין זה מתקבל על הרעת שהיא תאפשר לקבוצה להתפרק, זה יקרה רק אם המפלגה תתמוטט.

מורה:

"אני עובדת אחרי בית-הספר כמלצרית!"

לא כל תלמידי בתי-הספר בחטיבת-הביניים והתיכון ינחו ויבלו חודשיים תמימים. כל מי שהצליח למצוא לעצמו עבודה - יעבוד לפחות במשך חלק מהחופשה.

ולא רק התלמידים. פגשתי גם מורות המחפשות, וגם מוצאות, עבודה לתקופת-החופש. ברור שאף אחד מהן לא הסכימה להתראיין בשמה, ובכל זאת העניין עצמו מעורר סאלות. סיפרה לי מורה אחת:

אני עובדת בחופש הגדול, אבל כפידוש לא רק בחופש הגדול.

● מה זאת אומרת?

אני עובדת עבודה נוספת במשך כל השנה.

● במה?

אם אני מוצאת תלמידים לשיעורי פרטיים, מה טוב. ואם לא, אני מסתפקת כמה שאני מוצאת. השנה עבדתי שישה חודשים כמלצרית, שלוש פעמים בשבוע, משעה 6 ועד חצות.

חינוך

● וכל זה למה?

כל זה מפני שאחרי 10 שנות-זתק בהוראה, המשכורת שלי היא 900 שקל. מאחר ואני רווקה, והוריי גרים בעיר אחרת, אני צריכה לשכור דירה, ובשאר המשכורת פשוט אי-אפשר להתקיים.

● מותר לכם לעבוד בעבודות נוספות במשך השנה?

לא, אסור לנו.

● אז איך לא פחדת שמישהו יראה אותך במים? עדה שבה את עובדת כמלצרית?

אני לא מפחדת, כי אני לא יחידה בעניין. אני מכירה מורות רבות העובדות בערבים כמלצריות, ואני מכירה גם כאלה שהן עוזרות-בית אחרי-הצהריים.

● אם המצב בליכך רע, למה אתן לא עוזבות את המיקצוע?

הכי קשה לרווקות, ואני מגיחה שהן כל הזמן מקוות שהן יתחתנו בקרוב, ואז תתור משכורת שניה זה כבר בסדר, ואחרי-כך באים הילדים, ולהיות אס-מורה זה מאוד נוח. יש לי הרגשה שמי שקבע את המשכורת במישרד-החינוך לוקח את זה בחשבון. אבל עדי החתונה אגנוז קודעות את ה... (דניאלה עס"י)

אלי דסל, העולם הזה

נורית שני:

"כדי שהציבור ישפוט צריכים להראות לו!"

בתקופה של משבר בקולנוע בכלל, ולא בדיוק, ריצה היסטורית" לסרטים ישראלים, מקרינים בקולנוע "לב" בתל-אביב שלושה סרטים קצרים בכרטיס אחד. הסרטים הם "פרה אדומה" של דני וקסמן, "אחותו של הנריק" של רותי פרס ו"מודה אני" של זוהרה רון.

מה פתאום סרטים קצרים, שאלתי את נורית שני, בעלת בתי-הקולנוע "לב".

זה, כנראה, צורך שלי לעזור לסרט הישראלי. כשאני רואה בימאים צעירים ומוכשרים תקועים עם הסרטים שלהם, אני מרגישה צורך לעשות משהו.

● מה כבר אפשר לעשות? בסרטים שופט הקהל.

אבל כדי שהקהל ישפוט, צריך מישור להקרין את הסרטים האלה.

● ודווקא פרטים קצרים?

זה שטח נורא מוזנח. לא מעזים להקרין אותם, מלבד בפסטיבלים, ואני חושבת שצריך להכניס למודעות שיש דבר כזה, ושהוא יכול להיות טוב, ואפילו מצויין.

● הסרטים מוקרנים בקולנוע שלך כבר יותר

קולנוע

משבוע. כמה כרטיסים נמכרו, בהשוואה לשבוע שבו מוצג סרט-עלילה זר?

זה לגמרי לא חשוב. מלכתחילה ידעתי שאין לי כאן הצלחה מיסחרית, וזה לא איכפת לי. לא תמיד צריך לחשוב רק על רווחים.

● אז איך תחליטי מתי להוריד את הסרטים ולשים במקומם משהו אחר?

אני אמשך את ההקרנה הזאת כמה שיותר.

● את רואה עתיד לסרט הישראלי הקצר, כלומר עתיד מיסחרית?

לא צריך להיסחף.

● ולסרט הישראלי בכלל?

אם הקולנוע הישראלי ישנה כיוון - יש לו עתיד. צריך להפסיק ללכת על קריטריונים בומבסטיים, ולהישאר כגבולות היצירה הישראלית. ואם אפשר - בפחות יומרות אומנותיות.

● האם את מתכוונת שיעשו יותר סיפורים ופחות אמנות?

כדיוק לזה אני מתכוונת. תנו לנו סרטים בלי מסרים גדולים לעולם, ונראו שהקולנוע הישראלי ימריא. (דניאלה עס"י)

לראשונה במרכז הארץ למכירה חופשית

מגרשים לקומפ"ים

בשיטת "בנה ביתך"

ב"עיר הווילות"

ראשון לציון

הצטרף למאות המגשימים את חלומם בעיר הווילות.

נוכח הדרישה למגרשים מצד הציבור, החליטה הנהלת חברת רובינשטיין לשחרר למכירה מספר נוסף של מגרשים, בשטח של 250 מ"ר ויותר, המיועדים לבניית קוטג' חלומותיך בשיטת בנה ביתך.

אדמה פרטית (טאבו) * פיתוח סביבתי מלא
תוצאות תחרות האדריכלים יועמדו לרשותך.

מספר המגרשים – מצומצם.
הקדם את הקנייה ותוכל לבחור במגרש הרצוי לך.

המחיר מ- 45,000 דולר
בתוספת מע"מ
50% במשכנתא

פרטים מלאים במשרדי החברה:
תל אביב,
רח' מקוה ישראל 8, טל' 03-622621
בימי א', ב', ד', ה': 08.00 עד 19.00
בימי ג', ו': 08.00 עד 13.00

רובינשטיין

חברת הבנייה הפרטית הוותיקה והגדולה בישראל

במדיונה

חייכם, ילדיי. האם אתם נמצא בהתפתחות של זרם-החיים הניצחית? האם אתם מכיר את ילדיי? באתי אליכם כנצרת חיפה, דיברתי על אהבה וחיים..."

הקול המשיך להסביר כי ריפיו של הגוף בלבר אינו פיתרון לכעיות-בריאות, אות, שכן כל מחלה מקורה באנרגיה שלילית הבאה מצ'ל-הנפש. ורק אלד, היס, ישוע הגדול, בפארו ובכוחו, יכול לבטל את צל-הנפש.

כדי שלא לפגוע במיקצוע הרפואה, סיפר הקול כי יש רופאים טובים רבים על פני כדור-הארץ, אבל כל מה שהם יכולים לעשות הוא לרחוק בחזרה את האנרגיה השלילית מהגוף אל הנפש. אלא שלאחר זמן קצר שוב מתפרצת האנרגיה הזאת וגורמת למחלות.

הוי

המשיח

בנווה-אביבים

חיזוק הנפש ובריאות

הגוף על-ידי המשיח

האוניברסלי הקוסמי

בנווה-אביבים.

המורעות המורות ועקו מקירות הרחוב הראשי של רמת-השרון ויתר שכונות-היוקרה של צפון תל-אביב. הן כישרו לציבור כי ביום הראשון, הדי

המשיח בנווה-אביבים
אלוהים מניע לכל תא בנפוסם...

ברקע של הקול באנגלית נשמע מפ' עם לפעם קול אשה שדיברה גרמנית. היה ברור כי הקול המונוטוני של הצעיר רה האמריקאית רק תירגם מגרמנית.

מנזר אוניברסלי. למרות שכמה מהאנשים בריה גראו מוקסמים מהענ'

כיוני, תהיה התגלות, המועברת בשי' דור ישרי סביב העולם של המשיח ה' קוסמי האוניברסלי.

דיווחה אילנה אלון:

סקרנות משכה אותי לקחת אחת המודעות הללו, שהודפסו בכחול עמוק על נייר לבן, ולבקר בהתגלות. המשיח הקוסמי האוניברסלי לא שכח לציין בתחתית המודעה כי אל מקום האירוע, ברחוב פסטרנק ברמת-אביב, אפשר להגיע בשיבעה קווי-אוטובוסים שונים, שמיספריהם צוינו במודעה.

ביום הראשון, בשעה 12 בצהריים, הגיע צוות העולם הזה למקום ההתור' ערות, בקומה השביעית של בניין רבי' קומות בנווה-אביבים. ליד המעלית הודבק פתק שחזר על כל המידע שהיה כלול במודעה הראשונה, תוך ציון מיס' פר הדירה שבה התקיים האירוע.

דלת הדירה הייתה סגורה, אבל מר' דעה צמודה הכריזה באנגלית כי זהו מקום ה"מיפגש". צילצול בדלת הזעיק צעירה רחבת-גוף, שהכניסה אותנו לס' לון ישראלי רגיל, שבו ישבו באותה עת 16 אנשים במוזות שונות של התרג' עות. 10 היו נשים ורק שישה גברים. על שולחן הייתה צלחת, ובה שטרות-כסף ופינקס-קבלות לידה.

בחזרה צעירה ונאה, לבושה סרבל ורוד, הייתה שקועה בטרנס היפנוטי. היא עצמה את עיניה והחזיקה את שתי כפות ידיה פתוחות על ברכיה. צעירה שחרחרת אחרת החזיקה בחיקה דפד' פת-נייר ועט, רבר שהחשיר אותה כעז' תזונאית. אשה בשנות ה-30 המאוחרות, יחפה ולבושה בחצאית-משי חומה ו' חולצת-משי בהירה, נראתה כמתפללת. עיניה היו עצומות, והיא הקשיבה ברוב' קשב לקול של בחורה צעירה, שנבע מרמקול שהיה תלוי על הקיר.

הצללים של הנפש. הקול, שרי' בר אנגלית, גיבב מילים: "הכל הוא חיי' אלוהים. אלוהים הוא החיים, הוא גורם לנפשכם, ולכל תא בנפוסם שאליו הוא מגיע, הרגשה של חופש ואהבה אינסוף פית. מי שקושר את עצמו לדברים חיי' צוננים אינו חופשי, ואינו חי בזרם של ההתקדמות. חישבו על כך ובהגו את

המשיח הקוסמי
האוניברסלי
מעבר הילני
לחיזוק הנשמה
ולבריאת הגוף

התגלות המועברת
בעידוד ישיר מסביב לעולם

יום א' 19.6.88 שעה 11.00 בבוקר
רוח פסטורק 3/4 נווה-אביבים
אופובוסים: 13, 24, 25, 27, 45, 74, 86

יחיים אוניברסליים

ההזמנה למיפגש
ישוע הגדול יכול לבטל...
יין, החזרה על גיבוב המילים המיסיונרי שיצממה אותנו מאד, והחלטנו לוותר על יתרת ההרצאה ולצאת באמצע. כאשר קמנו על רגלינו, התרומם גם גבר בגיל-העמידה ומיהר בעיקבותינו אל המעלית. הוא השמיע אנחת-רווחה. האשה הבלונדית, לבושת-המשי, מיהרה גם היא והודיעה: "איננו רוצים בפינסום." אלא שהדבר לא היה משכ' נע, נוכח מאות המודעות הגדולות שניתלו בחוצות העיר ושהזמינו קהל לאירוע. אפשר היה להישבע כי רוב האנשים שהיו אצל המשיח האוניברסלי היו באירועים קודמים, של גורו הודי זה או אחר וכתות מיסיות שונות שכאפנה.

STUDY ENGLISH IN AUSTRALIA

Intensive English-language courses for foreign students
Also special courses for high school and tertiary study in Australian colleges and universities.

Information on all English-language courses, terms of visas, university matriculation and professional opportunities are available from

Miss Gwyneth Acreman
Programmes Director
Box 340 G.P.O. Sydney,
2001, Australia.

חמשת הזוכים

בהידוץ-הזכרון

בהגרלה שנערכה במערכת העולם הזה בין הפותרים נכונה את הידוץ-הזכרון 20 סי' יודע, עלו כגורל חמשת הפותרים הבאים, והזמנה לארוחת-ערב זוגית במיסעדת-היוקרה הסינית ברווז הזהב נשלחה לכל אחד מהם, כדואר רשום, לכיתם:

1. רני גספר, באר-שבע; 2. קלרה מלמד, גבעתיים; 3. דרור נוסין, ירושלים; 4. רליה קרמר, חיפה; 5. חנן שיפטן, הוד-השרון.

ארוע של זהב

בברווז הזהב

בת מצווה? ברית מילה? יום הולדת? אורח חשוב מחו"ל?

לגבי התפריט, הקישוטים וההפתעות. הכל, כדי להעניק לאירוע מגע מלוטש, מקורי ומיוחד כיהא לקהל הלקוחות של ברווז הזהב.

לפרטים נא להתקשר 491873
בשעות 11.00-15.00, 24.00-19.00

ברווז הזהב, המסעדה הסינית היוקרתית, מגישה לאחרונה שירות חדש ללקוחותיה. במסעדה ניתן לערוך אירועים לעד 60 איש, באווירה אקסקלוסיבית ומעודנת. הצוות המיומן של המסעדה יתרום מנסיונו העשיר ייעוץ

למוענת אי"ס בסקס:
השתמש בבחולה.
למוענת ציחח במלפון:
במכשיר BUGALARM.

אנו מספקים גם:
* שירות לילולי האזנות
* מכשירים להקלטת שיחות
* מזכירות אוטומטיות

רדיו דוקטור בע"מ
ת"א, שלום עליכם 18, טל' 286444

טרמפ

לחייל

"שגרירי"

משקיעה

ומתרחבת

חברת שגור, החברה הגדולה בארץ לשירות-ידרך, גרירה ורכב חילופי, שהגדילה את חוג מנוייה במהלך השנה האחרונה מ-70 אלף ל-200 אלף, משקיעה כמיליון דולר בתשתית מערך-השירות שלה ומעריכה כי בסוף השנה יעמד מספר מנוייה על 270 אלף.

שמואל גורבן, מנכ"ל שגור, מוסר גם כי בשנה האחרונה נרכשו 16 ניידות-שירות חדשות ועשר משאיות-גרר, מהמשוכללות בסוגן, ובימים אלה גם מתבצעת הרחבת מערך-המיחשוב של שגור. ובהקשר לכך מסביר מנכ"ל שגור, עופר ליאור, כי החלפת המחשב הקיים במחשב חדש תאפשר לשגור לקלוט התרחבות נוספת במספר המנויים ואף תיעל את מערך-השירות הקיים. מן הראוי לציין כי שגור חידשה לאחרונה את הס' כמיה, למתן שירות-ידרך, בין השאר, לצייד-הרכב של כנל, כור, הרץ, באדו'ס, יורופקאר, רשות-הדואר וכן לרכבם הפרטי של אלפי עובדי תדיראן, התעשייה הצבאית, הסוכנות היהודית ובנק-ישראל.

כמו כן הוארכי גם ההסכמים, המאפשרים למבוטחים מנוי לשירות-ידרך, גרירה ורכב חילופי, עם חברות-הבטי' טוח הסנה, רוחם, שמיר, צור, בידרמן, הפניקס, הדר, דולבי, המגר, ציון ופרודונש-לאמריק.

כוס קריסטל שבורה

וזוג אחד שתרם * מסיבה

מישפחתית בעיר הפועלים

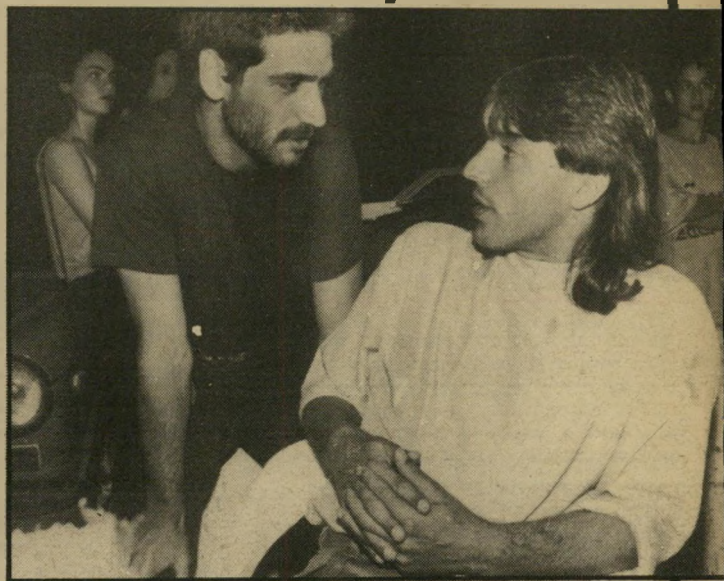
* וחוגגים קפואים של סרט חם

מסיבה עליזה ב"חזית"

בימים אלה נמצא תיאטרון חזית, מיסודו של מוזי בדרב, בתהליך הפיכתו לעמותה ציבורית. בשלוש שנות קיומו העלה התיאטרון מחזות רבים העוסקים בכעיות חברה אקוטיות במדינת ישראל. בהרב וחברי התיאטרון, המגדירים עצמם כמתנדבים, חגגו את האירוע במסיבה עליזה בפאב המיחרס. ביניהם היו חברי החוג לדרמה, סגור ועוזרים. אחד-אחד עלו השחקנים אישיים בתורו ונתנו קטע ממחזה זח או אחר, וגם אילתרו קטעים.

אלברט אילוז ירסי קרנן בלטו בקטעים שהגישו. בהרב, כמיכניסים שחר רים, גופיה שחורה, הסתובב בין האורחים ומדי פעם התחבק עם מישהו אחר. בין האורחים היה המשורר **נתן ירנתן**, שהיה עסוק בשיחות עם הבימאי **ירסי אלסי**. והעורך הספרותי **אשר רייך**. המסיבה, שהתחילה בקול תרועה, נגמרה בקול ענות חלושה בשעה 1 וחצי. אלה שנותרו היו מבאי המקום הקבועים, שחשו קצת מנותקים בכל ההמולה התיאטרלית.

לצחוק או לבכות

אלי אוחנה שחקן הכדורגל המתגורר בבלגיה, הגיע ארצה עם חברתו הדוגמנית רונית בן-בסט. אוחנה (מש-מאל) שוחח עם השחקן אלון אבוטבול (לצידו) שניגש אליו באופן אישי.

וייסלר והרקדנית ציפור איזון, השלושה, שישבו בסמוך לביטת ההופעות, עודדו את השחקנים. זו לבשה גופיה צמודה שהבליטה את חיטוביה הנאים.

אביבה פז הזמרת-השחקנית מתכוננת כ"עת להצגה חדשה בכיכובה. ב"מסיבה היא יושבה בחברת הסופר ישראל ("מוצו")

הפרופסור **בן-ציון שילה** נתן הרצאה על הנדסה גנטית ורישומיה בחקר הסרטן, וקהל-האורחים התבקש לתרום. אחרי ההצגה המעניינת התפנו כולם לשיחות-סלון על מחלת-הסרטן ועל נושאים אחרים. הצמאים התכבדו ביו, שהוגש בכוסות מרשימות מקריסטל, שאחת מהן, שמחירה 100 שקל, נשכרה למול טוב. ואילו הרעבים התכבדו בדבריי-מאפה שונים שהביאו האורחות. כסיום הערב נודע על זוג אחד שתרם.

כוס יין ב-100 שקל

שלי שבדרון משמוק תרמה את דירת-הגג הרחובותית המהודרת שלה לאגודת יידי מכוון-ויצמן, כשהמטרה היתה איסוף כספים עבור המכון.

ענת צחור הגיעה למסיבה בחבי רת חברה ראובן, העוסק ברפואה.

בסיומה של הקרנת-הבכורה לסרט מקום ליד הים בכיכובם של **אלון אבוטבול וענת צחור** נותרו מרבית הצופים המומים. הם פשוט לא ידעו אם לצחוק או לבכות. לכן, זה לקח להם קצת זמן להגיע מאולם-ההקרנות למיסעדה הסינית בנמליפו, שם נערך כה המסיבה למוזמנים. גם כשהגיעו, עדיין היתה האווירה קפואה. רק המנות הגדושות של האורז הסיני, הנכבדים ומנות-הארזול הצליחו להוציא את החוגגים מקיפאונם.

הזרזים מבין האורחים תפסו את הכיסאות והשולחנות שהיו בכניסה ל-מיסעדה. הנתורים נאלצו לבלות בעמ"ד מחוץ למיסעדה, או בתוכה, אך היה להם יתרון — כשהוגש האוכל, הם היו הראשונים לחטוף ולחטל, בגלל קירבי תם למגשים, שהונחו על השולחן.

שלי שבדרון המארחת יושבת תשושה על המדרגות המובילות לקומה השניה בדירתה, בסיומו של הערב האלגנטי אותות הפגיעה בראשה לא ניכרו בה, והיא לא פסקה מלשרת את אורחיה

שוני פורר (מימין) מנכ"ל מישרד-המיסחר-ההתעשייה לשעבר, וכיום איש-עסקים, פגש בצביקה פרייס ובאשתו נורית בעלי חברת "ממו", היוזמים הקמת אגודה לנפגעי טרשת נפוצה.

יבל שובל בתם של חברי-הכנסת זלמן שובל ואשתו קנה לבית מאיר, עובדת בצמוד למוטי בהרב והיא בין מייסדיו של התיאטרון חלק נכבד מהערב היא עסקה במרץ רב באירוח החוגגים ובהשקייתם.

דמלה זילברמן אשת-העסקים, שסגרה לא מזמן את מיפעל-האופנה שלה, מסתערת על חיי-הלילה, ומתכוננת להל את מועדון-הביליארד היוקרתי אמבסי, שיפתח בקרוב. לצידה, בעלה זאב.

בדוכן של הדוקטור פיישר בגני-התערוכה. מימין צאיהבדיקה השליליים והופעתה שיכנעו את בעלי-החברה להשתמש בה כדוגמנית למוצרי-שיזוף.

חני פרי פגשה בחברתה רינת אלדר והכריזה: „אנחנו הרומנטיות, אין כמונו, אנחנו הטובות ביותר!“ פרי עברה בדיקה לגילוי סרטן-העור

2000 חוגגים משועממים

חיפה עירי-הפועלים לבשה חג. אתר-בילוי חדש נפתח בעיר השקטה הזאת. זהו הסניף המקומי של הקומקום התל-אביבי. המקום החדש והענק ממוקם במרכז חורב על גיבעה רמה וחולש על נוף משגע, יפה יותר מזה הנראה מהקומקום התל-אביבי. אלפי מוזמנים אנונימיים זרמו למקום והציפו אותו מכל עבר.

הנוצצים היחידים שנראו כמקום, היו התל-אביבים, שנוכחותם מקשטת כל מסיבה, כמו הרומנטיות תמי בן עמל, שהגיעה בחברת דורית דר, אמו של חברי-לחיים, ארתור. הרומנטיות חני פרי, חברי-הכנסת שלימה עמר, שנראה מאושר יותר מתמיד. מרבית המוזמנים היו חברים ובני-מישפחה של בעלי המקום, אך הם לא נמנו על הרמויות התיקשורתיות המוכרות.

נוצצים אולי לא היו, אבל הרבה אוכל כן היה. מגשים עמוסי בשרים קרים, מנגלים שעליהם ניצלו עופות, דוכני פירות, דוכנים לחלוקת גלדות, ברים שהגישו משקאות קלים וחריפים ובעיקר כירה. נקהל הסתובבו להטוטנים שונים, שבידרו את האורחים, ליציגים, אקרובטים ועושי-קסמים למיניהם. חובבי המוסיקה התרכזו בחלק אחר של המקום והאזינו לצרור שירי ג'אז. אנשים רחפו לכל הכיוונים, והאוויר היה רחוס. בסך-הכל היה משעשע לראות את נחילי החיפאים נהנים מפתיחה המונית, שהיתה בוודאי האירוע הגדול ביותר שהיה בחיפה בחודשים האחרונים. היה מי שאמר, בדרך חזרה, שהרבר היפה בחיפה, זאת הדרך לתל-אביב.

שימעונה הולנדר מלכת-היופי לשעבר, הלומדת אופנה, מסרבת לעסוק בדוגמנות ומתכוננת לעסוק בעיצוב-אופנה. הולנדר סירבה להצטלם וטענה שהגיעה כאורחת.

איקלוד אדרי אשתו של הח"כ רפי אדרי, העדיפה במהלך הערב לשבת במרפסת הדירה. מפני שאינה דוברת עברית, הסביר לה בעלה את הנעשה בצרפתית ושברון הסבירה באנגלית.

רחל מרחלת על כל העולם

ילד טלפאתי

אלא שהיא לא הביאה לו את הטרף. מדי פעם היא מרחת על גופו שמן-שיוף, כדי שחם וחלילה לא יישרף. אפשר לחשוב שיש לו עוד בלגי. כרצועת-החוף אחרת ראתה השפיונית שלי את הומר איתן מסורי ואשתו הטרייה נתי שגב,

השפיונים שלי באיזור-הדרום מספרים לי שהחום האילתי, בתוספת הנוף הפראי, משגעים את השכל לנשים היורדות לעשות חיים בחברת בעליהן או בני-זוגן. ככפר של רפי נלטון הם ראו את שחקן הכדורגל אלי אוהנה וחברת-החיים רנזית

אלי אוהנה ורנזית בן-בסמט בפזזה של שומר-דראש

על הווג השלישי אני יכולה רק לספר לכם שמדובר באשה הנשואה למיליונר ידוע. היא מנהלת רומאן עם מוסיקאי ידוע, שגם הוא נשוי. טוענים שהנהלת-המלון שבו שהו חייבה אותם בהוצאות התיקון של המיטה הווגית שבחדרם, ושהם מוכנים לשלם כל סכום, רק שלא יהיה מזה עניין. גם הם מאשימים את החום כאילת במה שקרה להם.

אבל מה שהכי השפיע על האורחים התל-אביביים, שירדו לאילת לסוף-שבוע זה, לא היה החום הנוראי, אלא ילד קטן בן 8, שניחן בכוחות טלפאתיים יוצא-ידופן, שהופיע כאחד מבתי-המלון. כשהוא עלה לבימה, הוא פנה לקהל ואמר: אני מסוגל לקלוט את המחשבות שלכם ולהגיד לכם, הווגות, מי בוגר במי. תוך רקות מעטות עזבו מרבית האורחים בבהלה את האולם. כיון הנשארים היו הומר איתן מסורי ואשתו נתי שגב.

איתן מסורי ואשתו נתי בפזזה של אוהבים צעירים

כשהם נראים מאוהבים כווג תיכוניסטים שהם ציאו את האהבה. כל כמה דקות השמיעו הבעל המאוהב מילות-אהבה, ולחלקן אף הוסיף מנגינה, ומי שהיו בסביבה טוענים שאפשר היה להרתיע מים כחום שהוא הרעיף עליה.

בן-בסמט, כשהם משתופים על חוף-הים. הרוגמנית תכולת-העיניים שבה לצידו בפזזה של שומר-דראש, וברקה בזווית עיניה אם יש חתיכות אחרות בשטח, ממש כמו בספארן, כשהליבאה עושה את כל העבודה בשביל האריה,

לא פוליטיקאים

בוודאי שמעתם על הרומאן בין יהודה סלקוביץ, הבעלים של חברת פפקו שפשטה את הרגל, והיחצנית חלי ספן, החיה כנפרד מבעלה אלון ספן. זה כלום לעומת הרומאן שיש לרנה

אשתו, החיה כנפרד ממנו. לרנה, העוסקת באופנה, יש חבר, רופא בשם יסרה, שהיה לפני הרבה שנים חבר של מלכת-היופי לימור שריר, שהיא בעצמה רופאה. ואם זה לא מספיק, או לאלון, בעלה של חלי ספן, היה רומאן ממושך עם בחורה חטובה וביישנית בשם מירי, המתגוררת בתל-אביב והעוסקת בשיווק. וכל הרומאנים האלה התנהלו כמעט במקביל, ואף אחד לא ידע על קיומו או קיומה של המאהבת/של בן/בת ווגו. אבל מאחר ומדובר באנשים תרבותיים, ולא באנשי-ציבור או בפוליטיקאים, או העניינים הסתדרו וימשיכו להסתדר עד לסוף הטוב.

רנה סלקוביץ אנשים תרבותיים

זהו אמור קנצ'ופולסקי, בן ה-25, בנו של המציל הוותיק ז'וספי.

אמור, שפירוש בצרפתית אהבה, היה במשך שנים כדוגמה של הרוגמנית רנזית ויגלר, והשניים נראו מאוד לא שייכים לנוף המקומי. הם בהירי-שער, שופפים, לכושים בציעוניות בנוסח נערי-החוף של קליפורניה.

שניהם התבגרו מאו, ורנזית אף הספיקה להינשא ולהשתחרר מצה"ל, וכעת היא חיה עם בחור אמריקאי בשם סטיב פורד מטכסאס. אמור ממשיך לגלוש, אך הפעם בחברתה של רנזית מולר, בתם של יהלומנים עתירי-נכסים, שניתן לראותה דוהרת במכונית-ספורט פתוחה. השניים נראים כבר כווג צעיר, עשיר ויפה מפרברי בוורלי-הילס.

מה שנותר כעת הוא להצמיד את שני הווגות ביחד ולצלם את החלק השני לסרט אמריקן גרפיטי. האמינו לי, כשרואים את הרביעיה הזאת ביחד לא מאמינים שהם מכאן.

נערי החוף בחודש החמישי

עם שם כמו שלו אפשר להגיע רחוק בחיים, בעיקר אם משתמשים בחציו הראשון.

לפעמים אני לא מבינה למה אנשים כלי-כך ממחרים להתחתן, כמו, למשל, בחורה אינטלי-גנטית כמו יעל דן, מנחת תוכנית-הטלוויזיה

יעל דן עם הילל מיטלפונקט כלה בהריון

שבועיים לפני הולדת ילדם. אחותו רותי, המתגוררת בישראל, נמצאת בשמירת-הריון. או רותי באמת נשואה לפרופסור מכובד, אבל למה אחיה עוזי היה צריך להתחתן? מה רע לגדל ילד בלי נישואין? מקללים כל היום את הרבנות ואת חוקי-הדת, אך כשהו נוגע לכם אישית אתם מתיישרים לפי הקו, כדי לא להיות שונים.

חצפית, שנישאה לפני שבועיים למחזאי הילל מיטלפונקט. אז מה אם היא בהריון בחודש החמישי? מיריה לב, אשתו של רואה-החשבון דני מנצ'ו, מי שהיתה חברתו של ברוך אברח'צירא, ורקת ומבלה במסיבות כשהיא בחודש השביעי. עוזי פרס, בנו של הקבלן ג'יגי פרס ואחינו של שריהוץ שימ'עון פרס, התחתן עם חברתו

ברגליים וביניהן

כדורגלן מפורסם וחתיך מהליגה הלאומית נכנס לחנות של אביזרי-ימין, וביקש מהמוכרת שתמכור לו תכשיר-השהייה מיני, שהיה נחוץ לו. הכחורה הצעירה היתה קצת נרגשת, כי לא בכל יום מזדמן לה לקוח כזה גברי ומפורסם. ביד רועדת גישה, בחיפושיה אחר התכשיר המבוקש. אחרי רקות אחרות של חיפושים, היא מצאה את המישה, ארוה אותה ונתנה אותה לכדורגלן הצעיר, ששילם במיטב כספו עבור המוצר הנכסף. אך כעבור יום הוא חזר נועם וכועס, וביקש לדבר עם בעל-החנות. לטענתו, המישה הנדרשת השיגה תוצאה הפוכה. תחת להשהות היא האיצה. בעל העסק ביקש לראות את המוצר, ואז התחורר לו שהמוכרת, מרוב התרגשות, מכרה בטעות את המוצר הלא-ינכון. אמנם הנזק הכספי הוא בן שקלים אחדים בלבד, אבל תארו לעצמכם איזה נזק נגרם לגבר, שכל גאוותו ברגליו ומה שיש ביניהן?

רנזית מולר ואמור קנצ'ופולסקי וונת, וונת

איציק וחבריו

משה מן, המנכ"ל הפורש של בנק ספחוט פרש מהבנק כשכידו מיליון שקל פיצויים. אבל אין הוא היחיד במישפחת מן שאירע לו שינוי בחייו.

למן יש בן, **איציק** שמו, ילד-שמנת אמיתי. כשהשתחרר מהצבא, פתח, בעזרת הכיס של אבא, חברה להשכרת-רכב.

חוף מהחברה היו לו גם זוג חברים טובים, הכי טובים, צעיר וצעירה שהיו נשואים. ביחד היוו שלישייה מאוחדת ואוהבת.

עד ליום שבו נסע הבעל בענייני-עסקים. הוא היה אמור לישון מחוץ לבית, אבל בשל סיבות בלתי-צפויות החליט להפתיע את אשתו האהובה ולהגיע ללינה בבית.

ההפתעה שלו היתה גדולה לא פחות משל אשתו. בבית הוא מצא שם את מן הצעיר. זה היה ביקור יידידותי בלבד, כמובן, אך הבעל ביקש גט מייד.

זהו הסיפור המסופר במקצת מקהילות ירושלים, עיר מגוריהם. בקהילות אחרות מספרים שהאשה ניגשה ביום בהיר אחר לבעלה והודיעה במפתיע: "אני רוצה גט".

כך או כך, עוד לפני בוא הגט עזב הבעל את הבית, ומן הבן עבר להתגורר שם עם האשה. יום אחרי מתן הגט יצאה מישפחת מן, בהרכב מלא, לחגוג את האירוע. כשיש מיליון שקל, אפשר לעשות יופי של חגיגה.

עכשיו איציק מן והאשה נשואים וגרים בירושלים, והבעל-לשעבר עבר לתל-אביב, מה שיותר רחוק.

עוד פרק

ממש כמו בפוטורומאן, שכל עמוד בו הוא הממשך של העמוד הקודם בתוספת התפתחות חדשה, כך גם אצל אישה-הקולנוע **יהודה ברקן**. חברתו, הדוגמנית **גילי פלד** — סליחה, חברת-לשעבר — עברה להתגורר אצל איש העסקים **רוני פובלובסקי**, ושם, לפי עדויות של

סיגלית גל ויוסי שבזיט מניוקולונים לעולם-הבידור

חבריה, היא מקבלת פינוקים ויחס שלא מן העולם הזה.

אך גם חברה-לשעבר, ברקן, לא נשאר מיותר לזמן רב, וימים מעטים בלבד אחרי פרידתם שיכן בביתו את **סיגלית גל**. העלמה הזאת, שהיתה היחצנית של המועדון, וגם הצמודה של הגינקולוג **יוסי שבזיט**, ולאחר-מכן של הגינקולוג **מייקי שילון**, החליטה, כנראה, לעשות הסבה רר מאנטיית ולעולם לעולם הבידור וההנאה, ובתור התחלה היא עברה להתגורר בביתו של יהודה ברקן. לנו לא נותר אלא לחכות לפרק הבא בסדרה המשעשעת הזאת.

הנסיכה אבדה

האם יכולה נסיכה ללכת לאיבוד?

אוהו ועוד איך! עובדה, הנסיכה שלומציון לבית גאליצין אבדה במשך שבוע ימים, ובשבוע הזה היא גם התחנתה.

במשך השבוע חיפשו הסופר **עמום קינן** ואשתו, הר"ר (לספרות) **נורית גריץ**, אחרי הבת. ידעו שהיא באנגליה. ידעו שהיא עם ארוסה, הנסיך **ניקולאי** לבית גאליצין. אבל איפה? ובאיה מעמד מישפחתי? נשואים? לא-נשואים? שלומציון השאירה להוריה מיספרי-טלפון וכתובות, אבל היא לא היתה שם. הוועקו כל החברות שלה באנגליה. גם אלה חיפשו.

מסתבר כי שלומציון וניקולאי נדרו ממקום למקום, בלי כתובת קבועה. האבא של ניקולאי, הנסיך הרוסי, לא רצה לשמוע על הנישואין האלה של בנו עם החיילת הישראלית. הוא הודיע לבן שלא יתן לו פרוטה, ודתחיל גם להגשים החלטה זו לאלתר.

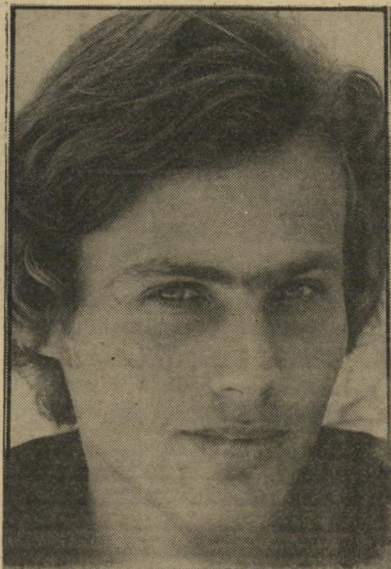
שלומציון גאליצין בילו את ליל-הכנולות בבית חברה ישראלית

ג'נטלמן אמיתי

חזר לארצות-הברית כדי לממש חלום ישן: להיות שחקן. אך מאחר שהוא בחור רציני, הוא למד את המיקצוע במשך כמה שנים.

לפני חודשים אחדים חזר ארצה והכיר, ממש במיקרה, את **אתי אורחנה** הדוגמנית, אחותו של כוכב-הכדורגל **אלי אורחנה**.

אתי, שחיה מרומאן לרומאן, ושהספיקה כבר להפיל חללים רבים משני עברי תעלת לה-מאנש, החליטה הפעם שנמאס לה מהאירופים, והיא הולכת על ישראל. אולי אינה יודעת שאבי בורקו הוא יותר ג'נטלמן ואירופי ממרבית האירופים המאכלסים את היבשת והאיים הסמוכים.

אבי בורקו

— משני עברי תעלת לה-מאנש

אתי אורחנה הפילה חללים —

מהארץ וירד לאירופה, שם עשה קאריירה כדוגמנית-צילום. שלא כמו כל מי שמספרים שהם כבשו את אירופה, אצלו זה באמת היה בגדול. הוא כבש את גרמניה ופאריס, ולאחר-מכן נדר לארצות-הברית ואף היו שמועות שהוא התחתן. לפני כמה שנים הוא חזר ארצה, שמר על פרופיל נמוך ושוב נעלם. הפעם שמעתי שהוא

עמום קינן ואשתו נורית גריץ לא היתה בכתובת שמסרה

בסוף הסתבר שהכל בסדר. שלומציון וניקולאי התחתנו בכריסטינה בנישואין אזרחיים. את ליל-הכנולות בילו כדירתה של חברה ישראלית, **מירב גבאי**, ידידתה של שלומציון מבית הספר התיכון. בינתיים חזרה שלומציון ארצה, ולהוריה הוקל.

לא סתם ספרית

סיפור פרידתם של הצייר **עימנואל קיפ** לים, בן לשבט הקיפניסים, ואשתו **דינה**, הפסי-כולוגית, הוא סיפור כה יוצא-דופן בסיגנון, לא ייאמן כי יסופר, שאילו הייתי מספרת אותו, חצי מתושבי-המדינה היו מהלכים ברחובות כשפיותיהם פעורים מרוב תדהמה.

אני כבר התאוששתי, ומסתבר שגם הצייר המוכשר. לפני שבועיים הוא הכיר באירוע חברתי את הספרית הירושלמית **מארי בהן** (40), גרושה פלוס שתיים. שלא תטעו: מארי כהן אינה סתם ספרית. היא מעצבת-השיער מס' 1 בבירה. אשת נשיא-המדינה, **אנדרה הרצוג**, הנרבנית **ג'יטה**

מארי בהן ועימנואל קיפנים מנע נשי חם

שרובר ואן-קלוד אדרי הן לקוחות קבועות אצלה.

אתרי הטראומות שהוא עבר באחרונה, הוא בהחלט וקוק למגע נשי חם, כמו של מארי בהן. בשבועיים האחרונים הם כבר הספיקו לערוך את תערוכת ציוריו בחוות כריצאן שליך ראש העין, לבלות כפתחה של הקומקום בחיפה, לשהות בירושלים ועוד.

נראה לי שבקצב הזה הם יכסו את כל הארץ בעוד חודשיים, ולא יישאר להם אלא לבלות בחו"ל.

שמעון ישראלי

מצב של תמונה או תמונה של מצב

עיתונאי-צלם חיפאי מצא בוואדי סאליב זקן מתגולל בשוליות כשהוא מכוסה עיתונים. האיש סיפר לעיתונאי כי זהו מקום מגוריו. לא היו בידיו לא תעודת-זהות ולא מיסמכים מזהים אחרים. כל מה שנותר בכיסיו היה צילום מהוה אחד מתקופת שירותו בצה"ל. בהשראת סיפורו כתבתי את המקאמה שלי.

ש.י.

פתאם קם אדם בבקר יום ראשון

ושואל את עצמו: מה קורה לי? מה לא נותן לי לישון?

מאז ליל-שבת, אני רק נרדם, מיד אני מתעורר בצעקות, מפחיד את הילדים.

אני חולם שאני בורח, כי רודף אחרי תצלום של חיל במדים.

בדרך-קלל אני לא זוכר את עצמי זוכר מה אני חולם. אני חולם ושוכח.

תמיד אני חולם שרודפים אחרי. אז מה? העקר — שאני בורח.

אבל פרטי החלום הזה עומדים מול עיני בבהירות משנה:

...אני רץ בין הריסות וריסליב, אני בורח, ובצעקותי — החיל בתמונה.

אני רץ ואומר לעצמי: "הוא לא ישיג אותי. עוד כמה צעדים ואתעוררו!"

אבל דוקא אז אני נתקל בגופו של אחד זקן הישן על המדרכה וראשו על גדר.

הוא מתעורר (אני ממשיך לחלום) ותופס אותי בקצה מקטרוני.

"עוובו! הנח לי לברוח! התמונה... החילו!" — אני צועק אליו במלא גרוני.

אבל הזקן פונה אלי ואומר במין חיידק זרזני:

"החיל בתמונה — זה אני".

"זה אתה?" — אני שואל את התמונה.

"כן" — עונה החיל — "אני — זה הוא לפני עשרים שנה".

"מה אתה מקשקש?" — אני מתחיל להתעצבן —

"תראה את עצמך — ותראה את הזקן!"

אתה חיל. הוא — קבצן עלוב. אתה — חלום המדינה. הוא — בן בלי שם!"

"זה נכון" — אומר הזקן — "הוא החלום, ואני — זה מה שהתגשם.

הבט בשנינו. הסתכל בנו טוב-טוב..."

ותראה איד החלום הציני היפה שלך מתגלגל ברחוב..."

"לא יתכן!" — אני אומר — "אתה והוא זה אותו האדם? לא יכול להיות! אני

רוצה תעודות, מסמכים, הוכחות!"

"אין לי" — ממלמל הזקן — "אבדתי את הכל... כשהתחלתי לשתות.

הכל, חוץ מזה" — והוא מושיט לי את הצלום במעין גאווה —

"התמונה הזאת היא עד שהייתי כמו כלם, חיל בצבא".

"למה התחלת לשתות?" — אני שואל — "ספר לי, אני רוצה להבין".

"אני אספר לך" — הוא אומר בלחש — "אבל אתה לא תאמין.

...בארבעים ושמונה... כשפרצה המדינה

באנו ממרוקו באניה קטנה,

רק ירדנו בנמל — הפשיטו אותנו ערומים — ורססו באבקה של "פליט" —

העמיסו אותנו על משאיות, ולמעברה בעתלית.

אבל נעזב עכשיו את היחס המעליב.

אחרי המעברה הביאו אותנו לגור בנדי סליב.

חדר קטן, משה, שלחן, ועל הקיר תלוי חוזה-המדינה בפזוזה על הגשר.

ואני בתור בחור ציוני, רץ להתגיס לפני הזמן, הייתי שנתים בחיל הקשר".

והזקן שוב אומר: "הנה אני בתמונה כשהייתי בצבא.

הזמן הכי יפה בחיים שלי — היה שרות החובה!

אחרי השחרור אני חוזר הביתה" — ממשיך הזקן —

"מתאהב בבחורה, והולך ומתחתן.

אבל המצב קשה, אין עבודה, אין כסף, אבל בתלושים, צנע.

הייתי מי'אש, מתגנבל בצעקות על האשה, והיא לא ידעה מה אני רוצה ממנה.

ככה כל יום, כל יום... צעקות, מריבות... השכנים... והיא בוכה מרוב בושה —

עד שנמאס לה בסוף ועזבה אותי. זאת אומרת... התגרשה.

נשארתי לבד. בלי האשה שאני אוהב..."

...והתחלתי לשתות. זה שהיא עזבה אותי — זה שבר לי את הלב.

לא היה לי כסף בשביל שכר דירה, חשמל, מים... הצטבר לי חוב

עד שלקחו לי את החדר... ומאז אני גר ברחוב.

נסיתי להשיג עבודה. אין. עובר יום פה, יום במקום אחר,

ומה שאני מרויח, הייתי הולך ומשתפר..."

וככה, כמו שאומרים — התחלתי להתדרדר.

ואיפה שאני מנסה לישון — מגרש אותי שוטר.

אני כבר רגיל... שוטר מתקרב — אני מיד בורח.

אבל מה? התעודות שלי, המסמכים, נופלים לי בדרך, או שאני שוכח.

ובלי תעודות — החיים בארץ לא שווים.

כי באפן רשמי אני לא קים אם אני לא מופיע במרשם התושבים.

בטוח לאומי לא יכול לתת לי הקצבה,

כי אין לי שום תעודה. רק התמונה הזאת — שהייתי חיל בצבא.

אני לא שיד לאף אגד כי בטל "חוק ההשתכחות",

אין לי תעודת לידה — אז לא נותנים לי תעודת זהות.

מה אגיד לך? לא לחיות ולא למות —

ואין מי שיצוו. רק אנשים טובים שמציעים נדבה.

אבל קשה לי לקחת. זה לא בשביל הכבוד של מי שהיה חיל בצבא.

גשבע לך, הייתי מזמן את שרה-פנים, וזה איש המוסר הדתי —

שינסה לישון רק לילה אחד בגשם על המדרכה, יחד אתי.

יש להם מליונים בשביל כל המשתמטים האלה, בחורי הישיבה —

אבל אין להם גרוש בשביל מי שיש לו תמונה שהיה חיל בצבא!"...

ואני רואה את החיל בתמונה שולח בי מבטים קשים —

וצועק לעברי: "את כלכם אני מאשים!"

הגיע הזמן להגיד לכם את זה פעם ולתמיד!

תראה את העבר שלי — ותראה מה עשיתם לי מהעתיד!"

נכון שבשלת, מעדתי — אני יודע,

אבל איזו מין חברה זאת שבשעת הצורך אני לא יכול לפנות אליה?

חברה כזאת... אני יורק עליה!"...

...וכאן התעוררתי מתוך הרגשה שחלום הפיט

היה הרבה יותר יפה מהמציאות...

רקוויאם לוואדי סאליב

הטרקטורים של ראש-העיר אריה גוראל שגילו באחרונה חלק גדול מן המיבנים שנותרו בו, הכשירו את הקרקע להפיכתו לג'ונגל-בטון נוסף אופייני לישראל של שנות ה-70 וה-80. לאחר

בשבת האחרונה התאספו כ-50 איש בחורבות רובע ואדי סאליב — גיא הצ'לב" — החיפאי כרי להיפרד ממנו בטכס חגיגי. הרובע ששימש אוור-מגורים ערבי עתיק נוסח יפו העתיקה ואחר-

חצוצרה בוואדי: ארז אשורב ב"הזעקה האחרונה"

שהבטיח הרים וגבעות בנושא "רובע אומנים" וכו', השמיע ראש-העיר המפא"ניק של חיפה סוף-סוף את האמת המרה בטלוויזיה. הכוונה היא להקים במקום בנייני-מישורים וחניויות. אולי גם

כך, בשנים שאחרי הקמת המדינה, מעין גטר קסבה ססגוניים ושוקק-חיים לעולים יהודים ויצאי רומניה ויוצאי מארוקו, סבל שנים מעוובה והזנחה לאחר שמרכיבית תושביו פונו ממנו.

לא הבית הוא השוכב על הספה של הפסיכו-אנליטיקן האדריכל, כי אם האיש האמור לגור בבית. הד"ר אריה פלד סבור שיש להתאים את הבית לגרים בו, ולא להיפך

האשה, אמנם, רצתה לבנות בית, אלא שאת עיקר חייה ראתה מחוץ לבית. כמישרד. כביקור-חברים. לעומתה, הגבר הוא חובב-בית מובי הק. טיפוס של נעלי-כית וכמה ילדים המתרועעים, תמידית, סביבו. אם רק יניחו לו, לא יעזוב את ביתו. שם יישב, כחרד-האורחים, יום וליילה, מוגן ורחוק מהעולם החיצון.

כשהחליטו לבנות בית חדש, פרצו במריבות אינסופיות. היא רוצה כך והוא חולם על בית אחר לגמרי.

לבסוף הגיעו אל הדוקטור אריה פלד, אדריכל הנעזר בפסיכולוגיה. הן פיתרונות שמצאו, בסיועו, היו פשוטים, קלים לביצוע.

היא, שרוצה לברוח, תכלה רכות משעותיה הביתיות כחרד-עבודה, המי מוקם בקצה הבית, ולו כניסה נפרדת. למענו, הזקוק לחום עוטף, תיכנן פלד חדר-אורחים רחב, גדול, מישפחתי. חדר כזה שאפשר לבלות בו שעות רבות מבלי להשתעמם או להתעייף.

גם הנוף תוכנן למען נטיותיהם הנפשיות של בני-הזוג. הוא רצה שביטו ישקיף אל נוף רחוק, מעורר-געגועים. היא רצתה גינה סמוכה לבית, כדי שתוכל להתבודד. בה בשעות של עומס מישפחתי מעיק.

וכך היה. מביתם אמנם נשקף נוף רחוק, אך גם גינה צמודה אליו.

אדריכל רגיל אינו נותן את דעתו למשמעות. בדרך-כלל הוא מכין תוכנית ובונה בית על-פי דרישות כספיות, אופנתיות וצורניות. טוען הדוקטור אריה פלד, אדריכל המתמחה בקשר שבין האדם והסביבה.

אולם אדריכל רגיל אינו יודע איך ליצור את הקשר הנכון בין הלקוח המיטוב לבין ביתו, וזאת מפני שהאדריכל, כמו הלקוח, אינו יודע בעצם מה הוא רוצה.

תמונה שכיחה: אדריכל הבונה למי עין לקוחותיו רירות מורנניות, מתחכך מות, והוא עצמו מתגורר בבית-אבן ישן. כאילו רומז להם: תגורו אתם היכן שתגורו, אני מתגורר בבית נעים כאי-מת.

גם הלקוחות אינם יודעים מהו רצונו האמיתי, שכן מרבית האנשים אינם מודעים לעצמם. הם קונים מגורה מסוימת, מפני שזו מגורה אופנתית, או מפני שהיא מתאימה לריהוט, אך אינם נעצרים לרגע כדי להרהר האם מגורה

בית בנטיפול פסיכו-אנליטי

השניים כמה שיחות נוספות, שבמהלכן מנסה הלקוח לתכנן בעצמו את ביתו. בסופה של הסדרה מצוייד הלקוח בדר"ח, המסביר מהו הבית המתאים לתכונותיו, ובתוכנית-בנייה עקרונית. אם ירצה הלקוח שפלד יתכנן את ביתו, יעשה זאת פלד בשימחה. אם לא — ימשיך בעבודה אדריכל אחר.

גאודי והיכל-הספר

רחוברת עבה, המתארת את יסודות שיטתו, מביא פלד את דנה, סטודנטית בטכניון, כרוגמה קלאסית למשתתפת בסדרה. דנה נולדה באוסטרליה. לפני שהגיעה לישראל, טיילה בעולם. כשהתבקשה לציין את עשרת המקומות האהרים בים עליה, הזכירה את נמל סידני, בירת האופרה של סידני, מלון הייאת רינוסטי כסאן-פרנציסקו, הפנתיאון ברומא, היר כלה-הספר בירושלים והעיר ירושלים כולה, ערבותיה של אוסטרליה, בנייני גאודי בכרצונה, הרים ואגמים שווייציים, השוק בפרינצה.

מקומות של יוספים הם שוק ערבי, דירתה, חנות גדולה בחיפה, רחוב הרצל בחיפה, התחנה המרכזית, הקמפוס האר-ניברסיטאי, הסיפריה וקריית הטכניון. רשימות אלה מגלות כי דנה נוטה להתרשם ממקומות בעלי נוכחות חזקה, דרמטיות, מלאי הפתעות וניגודים מרחביים. מקומות בעלי אופי אישיות משל עצמם. מקום, אף שהוא נעים, שאינו מצטיין בייחוד מסויים, כאילו אינו קיים לגביה.

אלא שהשיחות ומיפוי רצונותיה הביתיים גילו כי הבית הוא מקום זול, קטן, מצומצם, ובו מיספר האנשים מר עט, פרטי, מנוכר אפילו, בניגוד למקור

יירים אינם שבעירצון ממקומות-מגוריהם. התמרמרות זו הולידה מגמות-אדריכלות חדשות, שניסו לבדוק היכן ומדוע טמון המרחק בין ידיעת האדם לידיעת סביבת מגוריו.

בזוגות, בארצות-הברית ובאירופה, נולד תחום אדריכלות חדש: יחסי אדם-סביבה. אדריכלים, סוציולוגים, גיאוגרפים ופסיכולוגים התחילו לנסות ולמיצא פיתרונות-דיור חדשים, שיתאימו לנפשם השבעה של בני המעמד הבינוני-ניגבוה.

ב-1969 סיימתי את לימודי-האדריכלות, והתחלתי ללמוד לקראת הדוקטורט באוניברסיטת גלאזגו. בריוק או נערך הקונגרס האירופי הראשון בתחום הזה, אומר פלד.

הוא שמע, התלהב, סיים את לימודיו שם, היה לאחר הדוקטורט הראשונים בתחום זה, חזר לארץ ופיתח ענף חדש של אדריכלות.

רוב התחום הזה נשען על סוציולוגיה. אני פיתחתי את האקו-אנליזה, ניתוח סביבתי המבוסס על הפסיכולוגיה ההומניסטית.

האדם, מבחינתי, הוא יצור בעל יכולת בחירה וצמיחה. וכך צריך להיות ביתו, מקום שבו ממומשת אישיות המתגורר. הבית עוזר לו לצמוח ולהתפתח. הבית הוא חלק מהתראפיה הקבועה של האדם.

באופן מעשי זה נראה כך: הלקוח מספר לפלד מהן ציפיותיו מביתו, מהו בית ילדותו, היכן הוא חש בנוח ואילו מקומות אינם חביבים עליו, מהו סדר-היום שלו והיכן, בבית, הוא מבלה את מרבית זמנו.

מחשב, שתוכנת במיוחד לשם כך, מצליב וממפה נתונים ומושגים שהם בית-חלומות ואנטי-בית של הלקוח המסויים. בעזרת המפה הזו נערכות בין

פשטנית, הוא מתכנן ללקוחותיו את ביתם על-פי דרישת אופיים. אין לו מישרד פרטי. הוא פועל במיסגרת הטכניון.

בסוף שנות ה-60 הגיע תהליך-הבנייה הגדול, שלאחר מלחמת-העולם, לרווייה. לפתע, בתוך כל המוני השכונות והשכונות החדשים, התברר כי הר

כזו אכן מתאימה לאופיים, האם יחוש בנוח בקירבתה?

בית החלומות

בריוק לשם כך, קיים פלד. בעזרת טכניקה פשוטה-לכאורה, מעט

ביתו של פלד (משמאל) באזור החאשמה-הקאריריה, סיסבחוון קטן בלבד

פלד בחלון ביתו המשקיף על נוף הברמל
לקיבוצניק, בית שווה מזה שני שבועות

בוצניק התשוש למצוא מיפלט מחבריו המחניקים. או מיפעל, שבעליו החליט לחרש את עלומיו. המהגרס תיכנן בית-קומות גבוה. פלד גילה כי העובדים, הזוטרים כמו הבכירים, מעדיפים שורות של מישרדים נמוכי-קומה, מוקפים ברשא. וכך היה.

או מחלקה בבתי-חולים לקשישים סיעודיים. שאלו את הזקנים, לראשונה בתולדות האדריכלות הציבורית, אך הם מעדיפים לבלות את ימיהם האחד רונים. גילו כי הם סולדים מצבעים מנוגדים ומבנה של אור, כי הם רוצים להקיף עצמם בנגינות מוריקות, וכי הם מעדיפים תדר-שינה שונים זה מזה. היו שרצו תדרים קטנים, היו שהעדיפו תדרים גדולים יותר. כימים אלה בונים את המחלקה החדשה.

אם הכל כליך ברור וחשוב, אך לא חשבו על כל זה קודם גם פלד מתפלא ואינו יודע מיהו התשובה הנכונה.

שרה ליובוביץ
צילום: ציון צמריר

שם, בכדיקות ובמיבחנים, מתגלה כי האשה היא המחליטה, בדרך-כלל, איך ייראה הבית. שם גם נחשף אופיו של הישראלי האופייני. עצבני, מלא מרץ ויוזמה — כזה הוא הישראלי המשפץ. אחוז תזוית הוא בונה הורס ומשפץ וחוזר חלילה. לעולם אינו נרגע, לעולם אינו נה. תמיד בתנועה אינסופית של שבירה ובנייה.

לא- חברותיים

לא רק בתים פרטיים מגיעים למעבדתו של פלד. גם מינבר-צ'ר בור וקיבוצים. כמה רוגמות אקראל-יות:

תבריקיבוץ אהבים בתים נפרדים, רחוקים זה מזה, לאחברותיים. האידר-אלוגים של הקיבוץ מושכים לכיוון הביחד. כך גם אורכלי התנועה הקיבוצית. פלד משתדל להתאים עצמו לרצון הקיבוצניק מן השורה. אצלו הם מתרחקים אלה מאלה, לכל בית חזית שונה, מעניינת, כעין מערה, שם יכול הקי-

רים, עשרות רמים ומכשירי-עבודה. פלד אומר שהוא יודע שהוא אדם שתלטן, אפילו כוחני, לכן הוא תופס בשולחנו הארוך את כל חדרהאורחים, לכן הוא אוהב להשקיף אל הרחוב ממר רום חדרו, להביט אל אורחיו כאילו היה אל כלי-כוכב.

אלא שכה הייתי לפני 10 שנים, כשבניתי את הבית. אילו הייתי בונה היום, הייתי מתפשט למרחב, גותן לכל אחד מבנייהבית חופש רב, מאוזן ולא אנכי.

כך, לרעתי, צריך להיראות הבית המודרני. קונפורציה של חדרים, שכל אחד מהם אוטונומי, בעל חופש רב, שליט לעצמו. וכולם נפגשים בכמה יחידות שהן אמנם מרכזיות, אך שאינן כה חשובות כמו חדרהאורחים של היום.

רק בית כזה המתייחס אל כל דרוז כאילו היו שווים-כוותם, יכול לשקף את המהפכות העוברות על החברה.

מהפכות גדולות, אנב, אינן נוצרות בחדרהמעבדה לאקראליה בטכניון.

דלת מהווה שילוב עדין, מתוחכם, של חופש כמעט מושלם. רוזיה, בעצם, תמצית האדריכלות. שילוב נכון בין חופש ואינטימיות. מי שזקוק לחופש רב יגור בבית שטוף חלונות ואור, בהיר, שחרריו גדולים. מי שזקוק לאינטימיות ירהט את ביתו ברהיטים כבדים, עתיקים, יגור בחדרים קטנים, כמעט כוכים.

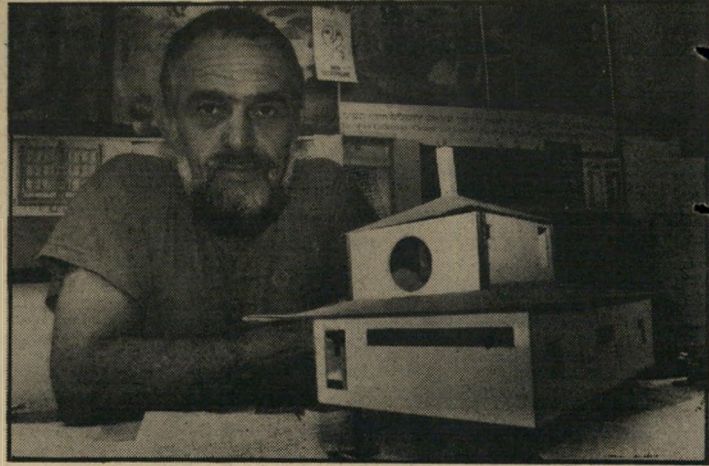
שתלטן וכוחני

פלד מודה כי ניתוח פסיכולוגי דירתי כזה עלול להיות פשטני מדי. הסדנה, על כל שלביה, מעניקה ממד עמוק יותר, הוא אומר. שם אנחנו בוחנים כל אדם לגופו, משתרלים להפי-

מות האהובים עליה. כוחו של הבית נר כע לא ממרחביו האינסופיים או מחפי-ציו היקרים, אלא מתחושת החופש שהוא מעניק.

רחוק מהילדים

מילכוד מביך טמון ביסוד תורתו של פלד. מחד הוא תוקף את האדריכלים, הרגילים, הממוסדים, על שאינם נותנים דעתם לרצונותיו של הלקוח. מאידך גם הוא עצמו אינו מא-מין בלקוחותיו. שוב ושוב הוא אומר כי הלקוח הממוצע אינו יודע מה הוא רוצה, אינו מודע לעצמו, אינו יודע איך לתכנן את ביתו, כך שיחוש בו בנוח. רק סדנת האקראליה תוכל להצילו מגור

פלד רעבדה של תלמיד
לא קונפורציה של חדרים

גיש את הבונה עם רצונותיו האמרי-תים. את ביתו בשכונת אחוזה בחיפה פר תח פלד לרווחה, ומיד מודיע כי אכן הבית משקף את נפתוליו הפסיכולוגיים.

בית גבה, בנוי על גיבעה משופעת. בקומת הגג חדרהעבודה של אשתו, בקומת הקרקע חדרה של הבת, בקומת הביניים חדרהאורחים וחדרהעבודה של פלד, עטוף בחלון מקשת, ענק. בקצה החדר ספה בנויה, מכשיר-טל-ויזיה, מרפסת-ספרים וכורסות. לכל אור-כו נמתח שולחנהעבודה של פלד, ציר

רל קשה של ניכור סביבתי. רשימת הדוגמות ארוכה. בנירוג, תושבי מיצפה גלילי, הגיעו אל הסדנה בעיקבות תחושה משונה שהקירין להם ביתם. בית מישפחתי רגיל, דומה לשאר בתי המצפים.

כמהלך הסדנה גילו כי מקומו של חדרהשינה האהבה שמציק להם. בנירוג, שלא כמו מישפחות אחרות, חדרו לזוגיותם, ראו עצמם כזוג שהוליד יל-רים, ולא כמישפחה כוללת.

הפתרון, לגביהם, היה הרחקתו של חדרהשינה מתדרההילדים, דבר שה עניק להם הרגשת פרסיות. אנב, לור גות המרחיקים את חדרהשינה שלהם ממרכז הבית יש סיכוי לשרוד כזוג, זמן רב יותר ממי שמאבדים את זהותם הווגית בתוך הבית, אומר פלד.

או המורה, שדרשה בתוקף כי חדר העבודה שלה יהיה צמוד לחדרהשינה. כשבנייתו את מעצותו של חדר העבודה, לגביה, גילינו כי לא העבודה חשובה לה, אלא הרצון לברוח מהבית, מהמישפחה. לכן ברור היה שחדרהי-בודה צריך להיות מרוחק עד כמה ש אפשר מחדרהשינה, ולא צמוד אליו.

או אשתיקאריירה. למענה אתכנן מיטבח קטן, ועיר, כמעט בלתי-יקיים, כזה המכריז לכל מי שמעיק בו מבט כי האשה המאכלסת אותו אינה אוהבת לבשל, וכי אל לו, לאיש, לצפות לנפי-לאות ולניסים גסטרונומיים.

כמו המיטבח וחדרהעבודה, כך שאר פרטי הבית, רהיטיו וקירותיו, מעידים על נישמת הדרים בו.

בית שבמרכזו מדרגות המובילות לקומה גבוהה יותר הוא בית חופשי, שבו כל אחד מבנייהמישפחה מהווה כעין יחידה אוטונומית, עצמאית. חדרהאורחים רחב, גדול, ממוקם בבית משוייך, שבו כולם שייכים לכר-לם.

בית שיוצר פאסיו במרכזו מעיד על תושביו כי הם מתייחסים אליו בחרדת-קודש, כי לגביהם הבית הוא כעין מיקדשמעט.

דלת-כניסה ראוותנית מעידה על תושבים ראוותנים. כניסה צנועה שיי-כת לאנשים צנועים, שאינם מייחסים חשיבות לויפי חיצוני, שיטחי.

חלון גדול שייך לאדם חופשי, אך הכימרחבים. בית ללא חלונות הוא בית שיש בו כפייה חברתית, אומר פלד. ואם חלון הוא אפשרות של חופש, הרי הדלת מממשת זאת. לכן חלון שהוא גם

פנינה בתוך הזבל

אלה מול אלה, ללא טיפת מרחב וחופש. הכל לחוץ, היסטרי, לא-נעים. בנייני האוניברסיטה בהר-הצופים בירושלים - פנטזיה דתית, כוחנית, שתלטנית. מבוך של בסון מחניק, ממוגיאוויר באופן תמידי, כאילו הכל מחוברים למכונת-חמצן. הפסק את פעולתה, והם תשובים כמתים. אנטי-תיזה מובהקת לתנאי-למידה נוחים. הלומדים זקוקים

הכנסת
אולם-הצנח

למרחב, לחלונות רחבים, לאוויר נקי, לגישה פשוטה וישירה לחדרי-הלימוד.

קניון איילון - פיצול-אישיות כפייתי. בחוץ הכל מוזנה. מיגרש-חינה עלוב, ללא טיפת צל, בלי עצים, בוהק רע, מידבר של אספלט חם. בפנים נעים, ציבועני, פנינה בתוך הזבל. כך הישראלים. רצים ממקום למקום. בדרכם המטורפת אינם שמים לב לעזובה. מין טירוף היסטורי של עם, שלעולם אינו מוצא את מקומו.

הטיילת של תל-אביב - איזון ורגיעה נכונים עם הים. אפשר לנוח, אפשר לרחוץ בים, אפשר לרוץ. נעים. אפילו הכביש הסמך אינו גורם להפרעות.

בחמץ-לב מנתח פלד את נפשותיהם המסוכסכות של כמה מיבנים בולטים.

הכנסת - כל עם מקבל את הפרלמנט שהוא זכאי לו. אנחנו קיבלנו בניין שהוא ראוותני כלפי חוץ, ובפנים נראה כאולם-הצנח. זו יומרות שאינה במקומה. מדוע עם קטן, לא-פורמלי, זקוק לבניין רישמי כל-כך, לאולם-מליאה שנראה כמו תיאטרון, שבו הנואם מרוחק מחבריו? מדוע לא ליצור מגע בלתי-אמצעי בין חבריההכנסת?

כדוגמה לפרלמנט הבנוי בצורה נכונה מביא פלד את הפרלמנט הבריטי. שם יושבים חברי הפרלמנט אלה מול אלה, וכשארם עובר

כיכר צינה דיזנגוף
אימפריה שהתעשרה מהר מדי

ממיפלגה אחת ליריבתה מיד הוא עובר לשבת בצד האחר, כך שעובדת-המעבר בולטת.

כיכר דיזנגוף - כיכר המתאימה לאימפריה שהתעשרה מהר מדי, וכעת אינה יודעת איך להתנהג בצורה ההולמת את מעמדה החדש. יושביהכיכר תלויים כמו אנקורים, מעל לכביש, בספסלים מקובצים

קולנוע

תדרוך

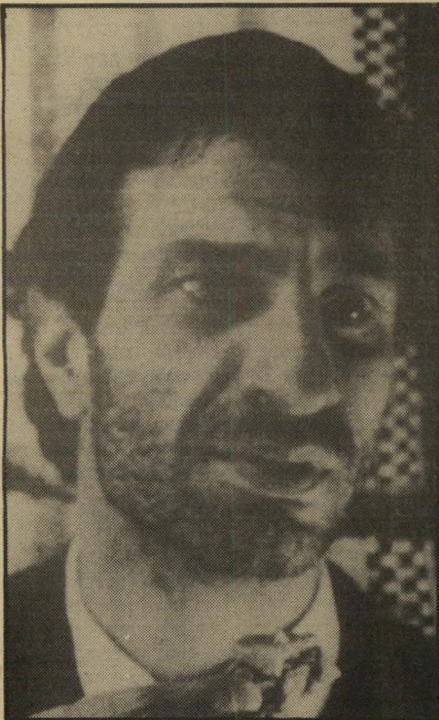
חובה לראות

תל-אביב: עיניים שחורות, אהבו כל-כך, הקיסר האחרון, המיכצ'ר הנסתר, ליידי איב. **ירושלים:** אהבו כל-כך, כופי החשוקה. **חיפה:** התפוז המכאני, עיניים שחורות, הקיסר האחרון.

תל-אביב

**** **ליידי איב** (פריז, ארצות-הברית) — מהמרת מקסימה מפתח יורש תמים, כאחד הסרטים המבריקים של הגאון האמריקאי, שהיה בשעתו אחד ממקבלי המשכורות הגבוהות ביותר באמריקה, והתרושש בגלל עומס גדול מדי של דמי-מוזנות שנאלץ לשלם. פרסטון סטרג'ס לנצח!

*** **פרה אדומה / אחותו של הנריק** / **מורה אני** (שלושה סרטים ישראליים קצרים בכרטיס אחד, לב) — למרות סיגנונם השונה ואורכם השונה של שלושת הסרטים זוהי חוויה כראית. פרה אדומה ומורה אני נוגעים בצד האפל של האמונה הדתית. סירטו של רניאל וקסמן, פרה אדומה, מוקיע את הצביעות שברת, בשפה קולנועית בטוחה, ממוסגרת וממציתית. זוהרה רון ערייך מגממת ברזי הקולנוע, אם כי יש בסיפור, על חטאה של נערה דתית שהעזה לדרוך בכנסייה נוצרית, עוצמה וחירותיות. הסרט הארוך יותר, אחותו של הנריק, של רוני פרס, הוא תיאור יחסים בין שני ילדים, על רקע מיידיהמנט כחיפה

שחקן גבאי ב, פרה אדומה" חטאי משיח

כשעיקר הישגיה של הבימאית הוא בניכוש האסתטי של הסיגנון הקולנועי, שרכז היא מעבירה את הסיפור.

פסטיבל ירושלים

חובה לראות

(בין ה-30 ביוני ל-4 ביולי) — אהבה זו שלי, בת הנילוס (טאיוואן), פרידה ארוכה (בריית-המועצות), חרונימה (ארגנטינה), חרטה (בריית-המועצות), יופי בישראל, זוהר (מאלי), סירטי פראנק קאפרה, שיוצגו בתל-אביב אחרי הפסטיבל.

כדאי לראות

(בין ה-30 ביוני ל-4 ביולי) — מזון הדרקונים (גרמניה), הראיון (איטליה), יופי בישראל, תחי הנברת (איטליה), שליחי הבצע (יפן), בלזן אופרת פקין (הונג-קונג), ליטל דורית (אנגליה) — שש שעות בשני חלקים), אמריקה היקרה, מיכאליס מוסיס-נאם (ארצות-הברית), עולם ופרד (אנגליה), יופי מיסחרית בישראל, פרפר ופרחים (תאילנד).

קפה

בגדד-טכסס

קפה בגדד (דיזינגוף 1, תל-אביב, גרמניה-דובר אנגלית) — סרט על קסמים, שהוא בעצמו מעשה-קסמים. כל התפקידים בסרט הם בהחלט לא-שינרתיים ומודרכים על-ידי שרביטו של בימאי לא-שינרתי.

פריטי אדלון, הבימאי, אינו מוכר להמונים בארץ, אם כי את סירטו שוגר ביבי הצינו בפסטיבל ירושלים לפני שנתיים. לפני כן עשה את סלסט, אחד הסרטים המעניינים ביותר שאפשר להעלות על הדעת, בבימוגריה חלקית של סופר, על מערכת-היחסים המורכבת בין מארסל פרוסט והעוזרת סלסט, ששירתה אותו שנים רבות, עד יום מותו. הסרט, נדיר ביופיו, דמה בסיגנונו למוסיקה קאמרית ועשה סבב פסטיבלים מכובד, אם כי מיסחרית לא הצליח בשום מקום בעולם.

שוגר ביבי היה קפיצה לאיזור קולנועי אחר (קפיצות לסיגנונות שונים מאפיינות את אדלון, השולט במיקצועו כאמן ואימן), כשהוא נשען במלוא מיישקלו הקל על גברת בעלת מישקל כבד, השחקנית מאריאנה זאגברכט, שחובבי-התיאטרון במינכן מכנים אותה „אמא קוראז“ של האוונט-גארד. הסרט הפליא לתאר אהבתה של אשה שמנה ומכוערת לנהג-סרט של רכבת-תחתית, צעיר ממנה בהרבה ונאה-מראה.

גם הפעם עומד הקסם המיוחד של מאריאנה במרכז של סינור-אגדה על מיוזג-תרבויות מושלם שאפשר עם קצת

ג'ק פאלאנס ומאריאנה זאגברכט: מקסים!

הומור, להאמין בו. אלא שבמקום נרמני בטכסס יש לנו גרמניה במידבר מוג'אב. מרובעת כבדה ובאווארית שבעלה מוריש לה תרמוסקפה ומשאיר אותה לאנחות במרחבי אמריקה המסורפת, לצידה של בעלת-מיזון וחבורה מודה. עד מהרה, הופך היצור המוזר, בעל המיבטא הכבד את חייה המרורים של בעלת-מיזון, לנווה-מידבר, ואף גורם להשראה של תפאורן מזדקן וצייר חובב. הסיפור מסווג כשמפנייה מוסיקאלית ומופיע בו ג'ק פאלאנס, בטוב שבתפקידיו.

הו, איזו

גוויה מדליקה!

לילה מסחרר (ברי-הודוה, תל-אביב, ארצות-הברית) — איך אפשר שלא לתלות תיקויות בבי-מאי הנקרא ויין וונג, על-שם ג'ון ויין? הרי אין הבטחה גדולה מזו כדי להבטיח לו גרין-קארד' בארצות-הברית. ואמנם, שני הסרטים שעשה, הראשון, צ'אן נעדד מיד עם סיום לימודיו בברקלי, קליפורניה, והשני, דים סאם, מייצגים את נפתולי-הקליטה של המהגרים הסינים בארצות-הברית, כל סרט מוזויותו שלו.

כבר צ'אן נעדד, שצבר תאוצה בפסטיבלים לקולנוע ובסינמטקים בעולם, היתה לוונג ספה קולנועית בוטחת וסיגנון אסתטי מוצהר, שהשאירו במי הצופים טעם של עוד. מזילתו המשתחוה לאזו וסוז'ירו מצד אחד ולפראנק קאפרה מצד שני, עיסוקו בנושאים שההווי שלהם מוכר לו מהבית, והגשתם בצורה מרתקת, הביאה לו מימון מכובד למרט זה. הסרט, שנועד להיות מותחן, נקרא במקור סלאם דאנס, ואם שמו מוכר, הרי זה משום שהצגתו הראשונה התקיימה למעשה בפסטיבל חיפה באוקטובר.

הפעם הנהה וונג משני כוכבים לפחות, תום (אמדיאוס) האלסה והארי-דין סטאנטון, יפהייה מהממת אחת שנוכחה דורך, וירג'יניה מאדסון ועוד כמה דמויות שבאופנה. סיפור-המתח נושא תווית ה'ע'קוקית. חשוד ברצח, בעל תיק כבד של בעיות אישיות (תום האלסה כתפקיד דרוד), מקבל זנב בעל שני קצוות, האחד של קצין מיטטרה הנע בעיקבותיו,

תום האלסה ווירג'יניה מאדסון - אסתיקה

סטאנטון (פאריס-טכסס) והשני — הוושע, המאמין שהגיבור מנסה להסתיר חומר העשוי להפיל אותו. באמצע שתי נשים, האשה כנפרד, שדרוד מנסה נואשות להחזיר אליו ונוויה יפהייה באמת (מאדסון) שהיה לו איתה רומאן סוער, אבל חפיק בהחלט. כל עת שהסטודיו וציוריו של דרוד, המעצב דמות של קאריקטוריסט עייף, הם העיקר, מנשבת רוח רעננה ואסתטית בעלילה שהיא בעלת מישקל נוצה. מאמצע הסרט אזולים הרעיונות, אך הסך-הכל מהנה.

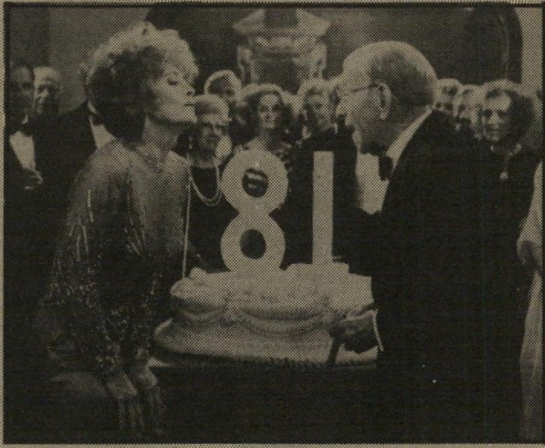
בלי מאדאם

אסלאן

נעורים בהשאלה — (רב-חן-תל-אביב, ארצות-הברית) מה משותף לאופואט בואני (נשיא מדינת חוף-השנהב) ולג'ורג' ברנס? כנראה הגיל. בואני התחיל להתעניף מעט לקראת גיל ה-90 ואילו ברנס, שהגיע ל-92, עדיין מרקד. ואם בואני עדיין פעיל, בזכות טיפולי-הנעורים של מאדאם אסלאן המפורסמת, הרי סס'הנעורים של ברנס הוא כנראה הבימה. ואמנם הוא נאלץ לשחק קשיש בן 81 בלבד, רק כדי להדגים מה יכול ניסיון-חיים עשיר לעשות בגוף צעיר של בן 18. רעיון משומש שקנה לו אחיזה ביותר מדי סרטים בעת האחרונה.

אבל אילו היה משומש ובעל תפניות או חידושים כלשהם, ניחא. אילו הניחו לנו לחזות בירטואוזיות של שחקן בעל אישיות כובשת, גם זה לטובה. הבעייה היא שברנס מופיע לדקות קצרות בלבד, כשאת הכד ממלאות בכבודות ובחובבנות לא-נסבלות דמויות של פוחלצים דמויי שחקנים. סבא ג'ק ווטסון (ברנס) יוצא לבלות בחברת נכדו האהוב דיוויד (צ'ארלי שליטר) אחרי חגיגת יום-הולדתו ה-81, כשהוא משאיר בבית את בנו הסתום, אביו של דיוויד, טוני רוברט המרגיז ואת חברתו השכוננה, הצעירה ממנו ביוכל וחצי, אניטה מוריס. כתוצאה מתאונה קלה עובר הסב לשכון בגוף נכדו, כפי שהביע במישאלת כיבויה-הנר שעל עוגת יום-ההולדת: „מי יתן ושוב הייתי בן 18“.

ג'ורג' ברנס ואניטה מוריס - נעורים כבדים

ומרגע זה מתחילות הצרות. כל הדברים השינרתיים והמטופשים מתרחשים, כולל העידוד המוסרי הנלעג שנותן הסב לנכדו בזירת הספורט, גאות הדגל הלאומית של כל אמריקאי תמים וריקני. הליהוק הופך את הסרט לכבד באמת — בתפקיד הארוך ביותר על הבד מופיע שחקן צעיר ולא-מוכשר בעל חידך של פוחלץ (שליטר) ואילו אניטה מוריס, שאפשר להצמיד גזוזים על חזייתה רחבת-הידיים, נראית כמו הדף המרכזי של הפלייבוי מומחש בשעווה. נו, באמת!

אני ואני

י ונתן שדה, ילד בן 4 וארבעה חודשים, מת בבית החולים איכילוב. אחרי שנותר שלוש פעמים במחלקת הלב. בראשונה ב־8 ביולי, בשנית כעבור שבוע, ב־15 ביולי, וכפעם האחרונה ב־31 באוגוסט 1987.

בתלונה שנשלחה על־ידי קרובי המישפחה למנכ"ל משרד־הבריאות, הפרופ' יורם לס, ב־29 בנובמבר 1987, נטען שהילד מת כתוצאה מהניתוחים וחוסר־טיפול מתאים בתקופה שלאחר הניתוח הראשון. עוד נטען שלא נעשה תה אבחנה נכונה לפני הניתוח, וגם בזמן הניתוח הראשון עצמו; שהילד לא קיבל טיפול מתאים אחרי הניתוח הראשון; שהניתוח השני בוצע מוקדם מדי. המישפחה טוענת שהיא נאלצה להזמין חלק מהיועצים על־חשבונה לבית־החולים איכילוב.

המישפחה דרשה להקים לאלתר ועדת־חקירה, כדי לבדוק את תלונתיה.

הרוד הצעיר של יונתן ז"ל, ישראל שדה, הרגיש שהמישפחה "רואה את בית־החולים איכילוב אחראי למותו של יונתן שדה, שנגרם עקב מכלול מה־דלים בבית־החולים, ועקב מחרל רפואי ורשלנות רפואית."

הרוד הצעיר, ישראל שדה, השתחרר לא מכבר מהצבא, אחרי ששירת כחיידות קרביות. הוא היה שטוח שגם הגורמים הממונים על מערכת־הבריאות מעוניינים להוציא את האמת לאור. לכן לקח על עצמו את הגשת

יונתן?

כעבור חודש, כאשר לא התקבלה כל תגובה מהפרופ' משה סולובייצ'יק, כתב ישראל שדה תיזכורת ראשונה למנכ"ל, ובה ביקש לענות לשאלה: "מה נעשה בעניין חקירת מותו של יונתן שדה?"

בשם משרד־הבריאות השיבה לו עליזה פרג, מנהלת מדור־התלונות: "...ב־16.12.87 פנינו לגורמים מוסמכים במשרדנו, וביקשנו להזמין את תגובת בית־החולים, איכילוב". (גורמים מוסמכים: הכוונה קרוב לוודאי לפרופ' סולובייצ'יק).

ב־5.2.88 פנה ישראל שדה שוב למשרד־הבריאות ושאל: "מתי תוקם ועדת־חקירה בנוגע למותו של יונתן שדה?" הוא האשים את משרד־הבריאות בסחבת.

כעבור חודש נוסף שלח הרוד הבלתי־נלאה תיזכורת נוספת, וביקש גם להשיב "מרוע כלל לא התקבלה כל תגובה לעצם קבלת התיזכורת הראשונה?" שוב דרש הקמת ועדת־חקירה. אחרי שתי תיזכורות נוספות קיבל ישראל שדה מיכתב־נויפה מסמנכ"ל לתפקידים מיוחדים: "עם כל הבכנה

הרוד ישראל ביקש את המנכ"ל להסביר מה זו ועדת־בדיקה, ומה תפקידו של הפרופ' סולובייצ'יק, ומדוע לא מתקבלת ממנו תשובה כלשהי.

"עם כל הבכנה..."

ל מיכתב זה השיבה עליזה פרג, הפעם בתור עוזרת ראשית לפניות וקבילות־הציבור: "קראנו את מיכתבך ואנו תמהים על הסיגנון שנקטת... עם כל הבכנה למצב המישפחה ולרגשותיך, אנו מבקשים שתתאזרו בסבלנות עד לגמר עבודת הוועדה."

המישפחה התאזרה בסבלנות במשך חודש נוסף, כתבה עוד תיזכורת (בסך־הכל שבע תיזכורות) — מילהמה אבודה של המישפחה השכולה, ופנתה לעורך־דין. הפרקליט שי סגל פנה שוב, בשם המישפחה, לפרופ' יורם לס, ובמיכתב הסביר את כל השתלשלות התלונה של המישפחה וביקש תשובה. עורך־הדין שי קיבל תשובה מה־פרופ' יורם לס (29.5.88) הרומה כשתי טיפות־מים למיכתבים של לס לישראל

המילחמה האבודה של מישפחה שכולה:

האם מותר להורים לדעת ממה מת בנם?

שדה: "העברתי את הנושא..." בלי קשר להמשך הטיפול (הוקמה ועדת־חקירה או הוקמה ועדת־בדיקה? או הנושא הועבר לפרופ' סולובייצ'יק או העניין יידון בבית־המישפחה?) יש לשאול כמה שאלות את הפרופ' יורם לס, מנכ"ל משרד־הבריאות:

- איך ניתן להסביר את התשובה הפורמלית, חסרת־העניין וחסרת־התור, כן, שהוא נותן במשך חצי שנה למישפחה ששיכלה את בנה?
- האם קרא את מיכתביו של ישראל שדה?
- האם הוא חושב שתקופה של שיבוע חודשים לבריכת סיבות המוות היא תקופה סבירה למישפחה, המחכה בקוצר־רוח להסביר מדוע נפטר בנה?
- האם מבין הפרופ' לס את סיבילה

לצערכם הכבד בשל נסיבות האסון שפקד אתכם, תיזכורותיך לא תורמות להחשת בריקת התלונה. עוד כתב הסמנכ"ל: "ועדת־בדיקה התמנתה, ומי נייסוננו ברור מעל כל ספק כי עבודת הוועדה תארך מיספר שבועות." הסמנכ"ל הבטיח: "עם קבלת מסקנות והמלצות ועדת־הבדיקה, נשוב ונודיעך מסקנותינו."

המישפחה נפגעה מאוד ממיכתבו של הסמנכ"ל ושאלה את המנכ"ל יורם לס, במיכתב חדש, "מהי ועדת־הבדיקה שהתמנתה והאם זו אותה ועדת־חקירה שאותה הם דרשו."

אחרי שתי התיזכורות והמיכתב לגבי ועדת־הבדיקה, קיבל הרוד מיכתב החתום על־ידי הפרופ' יורם לס, מיום 28 במרס 1988, המהווה העתק מילה

הפרופסור לס טיול עד הסווח

של המישפחה, ומדוע לא עשה רבר כדי לזרז את החקירה?

● מדוע הוא מגלה חוסר־אנושיות בתשובותיו הפורמליות והבירוקראטי טיות?

● יותר גרוע, האם יתכן שמישהו חותם בשם הפרופ' יורם לס על טופס מוכן מראש, והפרופ' סולובייצ'יק משמש כשעיר־לעזאזל?

קשה להאמין שהפרופ' משה סולובייצ'יק בעצמו הוא כל־כך אדיש, אחרי עשרות שנים של עבודה כרופא. האם יתכן שהוא כלל לא קיבל מהפרופ' לס את התלונה של ישראל שדה?

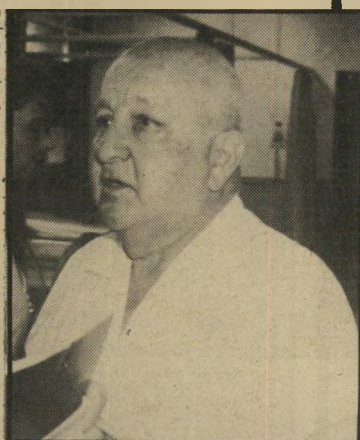
ישראל שדה ההעולם הזה: ברור לי כי שום דבר כבר לא יחזיר לנו את יונתן שלנו. אולם אנו, שנותרנו רק עם הכאב, התיסכול והועם, מבקשים להרקיץ ולהעניש את האשמים, כדי להחזיר גבר על המערכת הביורוקראטית, העומדת כחומה בצורה מול האזרח הקטן!"

הנרון: תלונה על ביה"ח איכילוב
אני מאשר קבלת מכתבך מיום 29.11.87.
העברתי פנייתך לפרופ' מ. סולובייצ'יק, נציב קבילות הציבור במשרדנו, אשר יברוק את המקרה וישיבך ישירות.

הפרופסור לס לישראל שדה: 4.12.87
העברתי פנייתך...

הנרון: ירישה להקמת ועדת חקירה
הנרון: 28.3.88
אני מאשר קבלת מכתבך הנ"ל.
העברתי לסיפילי של פרופ' מ. סולובייצ'יק, נציב קבילות הציבור במשרדנו, אשר יברוק בשבוע ישיבך ישירות.

הפרופסור לס לישראל שדה: 18.3.88
העברתי פנייתך...

ציון צמיר, העולם הזה

הפרופסור סולובייצ'יק טיטול מסקום למקום

התלונות, מה גם שההורים של יונתן לא היו מסוגלים להתאושש מהפגיעה בהם.

"הוא היה ילד כל־כך חכם, חמוד! כולם אהבו אותו! הוא התפתח בצורה בלתי־רגילה, היה מלא חיים. האמנו לרופאים שיש צורך בניתוח, ושאינן סכנה בניתוח, טוענים ההורים. לקחנו אותו לבית־החולים ישר ממיגרש המישפחה שבו שיחק עם חבריו. היינו יכולים להמשיך להיות מישפחה מאושרת, אילו יונתן היה עימנו, אך היום אנו הרוסיים!"

בתלונתו מדיגיש ישראל שדה שלמי רות שיונתן נכתב בבית־החולים איכילוב, כאשר נכנס להלם בגלל זיהום כללי הוא הועבר לבית־החולים הדסה, תל־אביב. כעבור זמן־מה וחזר לאיכילוב במצב גרוע יותר. "בשביל מה היו צריכים לטטל את הילד המיטכן הזה?" שואל הרוד לישראל, האם בבית חולים איכילוב רצו להתפטר מהילד

כולנו כבר התרגלנו לסיפורים על חוסר־תגובתו של משרד־הבריאות על תלונות רבות של מישפחות נפגעים מרשלנות רפואית. שמענו סיפורים רבים על "ועדות רפואיות" למיניהן. כסיפור מותו של יונתן שדה ישנו דבר שיכול לעורר כעס, ולא רק של המישפחה.

ביורוקרטיזם? אידיוטזם?

ב 4 בדצמבר 1987 שלח מנכ"ל משרד־הבריאות, הפרופ' יורם לס, תשובה לישראל שדה: "העברתי פנייתך לפרופ' מ. סולובייצ'יק, נציב־קביר לות־הציבור במשרדנו, אשר יברוק את המיקרה וישיבך ישירות." ממיכתב זה מתחילה המסכת של ישראל שדה, שגיבורה הראשי הוא מנכ"ל משרד־הבריאות, הפרופ' יורם לס.

הקשה, שהוא ימות בבית־חולים אחר ולא אצלם? איני בא לקבוע האם צודקים או אינם צודקים קרובי־מישפחתו של יונתן שדה ז"ל, או האם הם רואים נכונה את כל העובדות הרפואיות. אבל אני משוכנע בדבר אחר: שתלונה כזאת חייבת להיברק מיד, וש תוצאות הבדיקה חייבות להימסר לי מישפחה כדי לעזור לה, אם אפשר, לחזור לחיים תקינים.

לפחות השאלה של "טיטוליו" של יונתן בין בתי־החולים מחייבת תשובה ברורה. לא מן הנמנע להגיע למסקנה שהעברתו של יונתן שדה מבית־חולים אחד למישפחה, במצב קשה, היתה בין הגורמים שהביאו למותו.

עברו כבר שיבוע חודשים מאז תלונתו של ישראל שדה למשרד־הבריאות, אך עד כה לא נתקבלה תשובה עניינית על הסיבות שגרמו למותו של יונתן.

לרותי

אוהב חימישפחה, בעל כוונות רציניות. שאל אותי על (66/88).

נעמי
רון

גולם מחפש פרפרית

מישהו אמר לי פעם שנשים מתחלפות לשלושה סוגים: צרעות, רבורים עמלניות ופרפריות, הוא אמר לי בטל-פון. הצרעות עקיצות רעה, וצריך להתרחק מהן (ואת זה עשיתי עד היום בהצלחה). הרבורים עמלות למען ביתן, והפרפריות מתעופפות להן חופשי. אני מחפש לי פרפרית, שלא מחפשת לקשור את האיש שלה בעבותות, מישהי שאפשר לכיף איתה. אני בן 35, נאה, גובה 1.75 מטר, נשוי. מעוניין בצעירה, או אחת שנראית כזו. די מהר איברתי את הסכלנות אליו. אתם בטח מבינים אותי. לא חבל על המקום שהוא תופס במדור הקטן הזה פרפרית הוא רוצה, גולם שכמותו. ניסרתי להסביר לו שכל הנשים שאני מכיר רה מחפשות קודם כל ידירות, רומנטיות, אהבה, הבנה, דברים כאלה, אבל לא נראה לי שהוא הבין על מה אני מדברת. אם את פרפרית, שאלי אותי על (67/88).

הגדרה לאדם משעמם: אם השיעמום היה מיס, הוא היה המוביל הארצי.

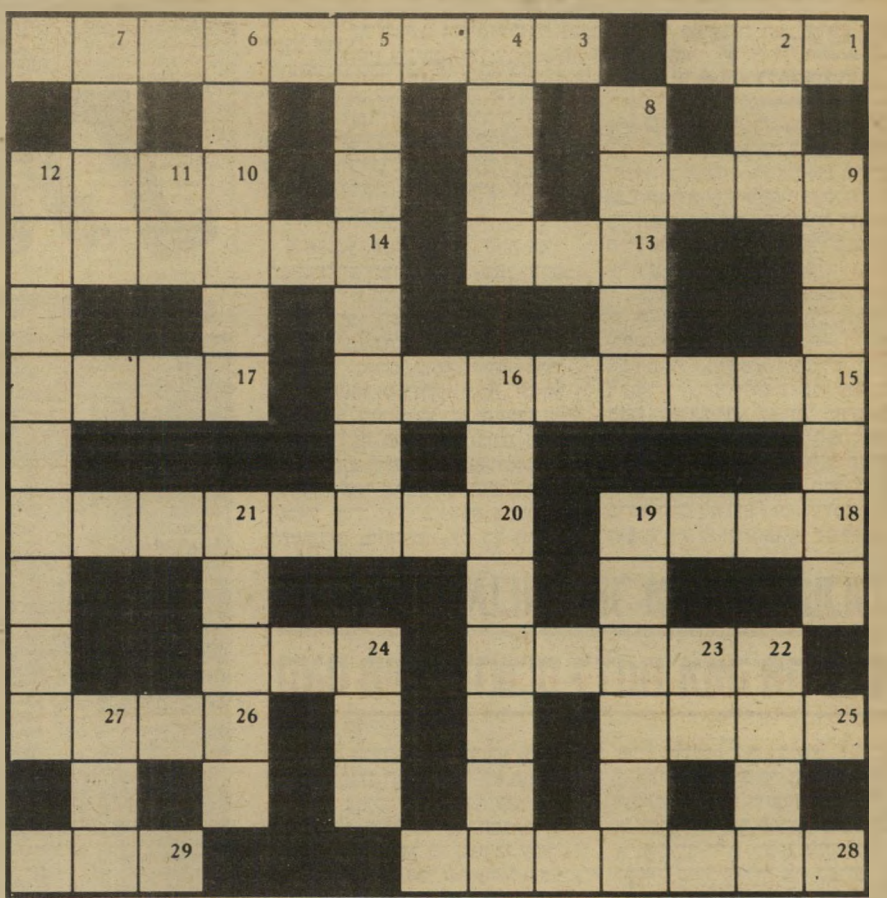
יפה מאוד

הוא אמר לי שהוא בחור יפה, יפה מאוד אפילו, בן 28, רווק, עוסק בתיכונן מחשבים, גובה 1.70 מטר, מתגורר בטבריה, אבל נמצא רי הרבה בתליאביב. הוא רוצה להכיר בחורה חמודה, חטובה, לא חייבת להיות יפה. יכולה להיות גרושה. בת 26 עד 32. תמצאי אותו בטלפונים 067-453822 או 03-275323.

לשמוע עוד שיר לאהוב נערה

רשת ג' זו רשת די מעצבנת, עם הקריינים המברבלים שלה והפירסומות הצעקניות, אבל בשבוע שעבר שמעתי שם שיר יפה באמת, נופים אחרים שמו. איתרתי את הזמר והמלחין של השיר, חיים עומר, והחלטתי שהוא שווה חשיפה. עומר הוא בן 23, תושב חולון, גבוה (1.83 מטר), עובד בחברה להשכרת-רכב בשדה-התעופה ומת להצליח כזמר. 18 חודשים קשים עברו עליו כחייל בלבנון. חברים טובים שלו נהרגו. אחרי שהשתחרר חיפש טכסטים לשירים. אצל הפיזיולוג יוש גרנות הוא מצא שורות, שעימן הזדהה, כאילו כתב אותן בעצמו. זה היה שיר-מחאה נגד המילחמה. "לא רוצה בחלקי תהילת נצחיים, וגם לא מצבה לזכרי, / לא רוצה לספר עלילות מנצחים, ולשיר לך ארצי מקברי. / לא רוצה עוד לשמוע תרועות חצוצרה, ולצעוד בשדות של זרים, / לא רוצה מליצות על כבוד וגבורה, ולמות בנופים אחרים. / רוצה רק להיות, רוצה רק להיות, לחוש ולשמוח, לשמוע, לראות. / רוצה את ימי לחיות עד שוכרה, לשמוע עוד שיר, לאהוב נערה." עם השיר פנה עומר לחמישה מוסיקאים ידועים, אבל כולם סירבו. לדבריו, הם סירבו בגלל הטקסט. מחוסר ברירה, הוא הלחין בעצמו, ויצאה לו מנגינה נפלאה, חזקה. הוא שר עם כל הלב והכאב. הוא כבר היה בנופים אחרים, הוא כבר צעד בשדות של זרים.

- מאורז:**
- כשהביקע השחר נותרו עוד עשרות כבר (3);
 - אין מי שישב, כי כבר שעות אין מורה (6,3);
 - כשר הרב טוב יותר (4);
 - בנק כפוף למטבע שמאבר כל הזמן מערכו (4);
 - פנה לפני ברשמן (3);
 - סיוט זר למערכת הרוסית (5);
 - מגדל הירקות הוא מעין מצנט (4,4);
 - הדיחו אותו על אף השמועה שהוא מן הספרדים הטהורים (4);
 - טבוע בקבוץ (4);
 - הקרב יפול בשל נשיקה (4,4);
 - בנק יצא כבר כל האויר מהמסיבה (5);
 - מחר תשוב הצפור (3);
 - נשבור את מחירי השמן ותוצרת החלב (4);
 - גם בכריטינה מקרונלד ב' ראש (4);
 - שני מפקדים בצויר במוויי און (4,4);
 - שושלת עדיין בכנסת (3).
- מאורז:**
- זה שירד בכעס, חור ועלה על פי תור (3);
 - נצלו ממות מצחוק (4);
 - בשביל רובל תשיר כל רר סיה בעקשנות (2,6);
 - הסילון נוצר בספרד? (6);
 - אבא של שמעון מבט החיו (4);
 - קטע הספר העוסק בשכיבה (5);
 - לפני מותו סבל המלחין מטריגליצרידים גבוהים? (3,4);
 - מי המחבר? (2);
 - המחזה נמשך בטרופ אימתני ני לתוך חצי לילה (9);
 - המיג פורק לששים והעבר בארונות מתים (8);
 - טריקים זו לא השיטה של היונים (6);
 - גמר בלי כל קשי לחלוטין (5);
 - מת או חי וחצי תאוותו בירו בפסטיבל ישראל (4);
 - אות לסיום (2);
 - ממידותיה של זונה (3 ח);
 - וילנאי וענר כארם לארם (3).

פתרון תשבצות 2650

אביגיל ינאי

איתן עמיחי

הדברת מזיקים בע"מ

מומחים להדברת תיקנים (ג'וקים), תולעי עץ, חרקי ספרים ובגדים, עירפול מיוחד לארזעים למניעת יתושים וחרקים מעופפים.

רמת-גן רח' מודיעין 18, ת.ד. 2272, טל. 03-75-22-777

בשמירה על בריאותך ורכושך

1987

פנטזיה

מאז ומתמיד הדרתי את רגלי מהמקום הקרוי — נניח הערוכה, אולי בשל הסגנונות המגומת, המנגלים ממול, הגלגלים ושאר המיפלצות ההולכות ומתגבהות. אז מה לעשות ומטה חגיגות ה-40 החליט למקם את התערוכה הלאומית דווקא שם. התיאטרון שבוע.

בינתיים שמעתי את הבעד והנגד, הטלוויזיה שטפה את מוחי, הילדים נדנרו, השכנים שאלו. אז נסעתי גם אני לתערוכה ה-40. ועכשיו אני הולכת להעניק לתערוכה ולמארגניה פירגון רבתי, ולא איכפת לי מכל דבריי הבלע של כל יפי הנפש. (נראה אותם מפיקים פרויקט כזה).

הצטופתי עם כל עם ישראל במעי כרה — הביתן המשותף של מיסרדי הסיכון, והאזנתי לסיפורים של סוכני המעברות, ששיחורו לתוך אולפן הקולנוע לטה מאולתר את זיכרונותיהם בדמי עות'סליש, והתרגשתי על אף שי צמחתי בשכונה רגילה.

אולי אותם ורומעים מתגוררים כיום בוילות מפוארות או בדירות יג טכני לות בירק. באתו רגע זה היה חסר חשיבות, כי בביתו היה נפער הפצע הלאומי, שמגיד מתוכו דם ומוגלה במי נוו הנוכו.

אז ראינו מעברה, והגדתי לבני שפכתו, הלא היא אמי, גרה פעם בתוך הפחונים האלה, והוא נקושי האמין לי. ועוד עשרות ביתנים ראיתי, ביניהם מרתקים, כדוגמת הביתן של בוק ושל המדע והטכנולוגיה, וביניהם מיסעי מימים וחסרי כל מעוף, כדוגמת הביתן של מיסרדי הפנים.

ביתן המייסרה הוא חוניה, ולוא בשל יצירות האמנות מעשה ידיהם של אסירים. הצטערתי שביתן זה, בניגוד לביתנים אחרים שהמו אדם, לא מצליח לגרוף אליו קהל רב יותר. אולי גופה מרוששת או רגם מוסיאני של עברייני נמלט על ריצפת הביתן היו מצליחים לסחוף לשם קהל רב יותר, ולוא את

ליצאת אל החיים

היכן מתחילים חיים האמיתיים של רות וייס והיכן מסתיימים חיי הגיבורים המדומים של אורי באלוק, הסולטים על חייה של אשה המשקופה על החיים, ורק בגיל 40 מגלה שהספרות הרסה לה אותם, שכן, מאז ילדותה היא בורחת מן החיים אל הספרים.

החיים מבחינתה הם תיאטרון של מיסכות ובדיה, הממשות המסעירה של החיים קיימת אצל באלוק. על רקע זה מונעים חיי הגיבורה כטיפרה של אניטה ברוקנר לצאת אל החיים, הוצאת הסידרה הפתוחה.

דמויות בומבזאות עליידי סופרים, בהתאם להתרחשויות ולצרכים. כל היתר הם רק צלליות נעות, זוויות שאולות, כי איש לא חש את קיומן עד שאינן משוקעות תפקיד.

האם הפארנואידית, שחקנית לשעבר, היה את חייה על בימה דימונית או בתוך צלוולדי.

האב — באומללותו האינסופית — תאב לאיסור קיומו המוטל בספק. גברים מחפשים חיק להחביא בו את ראסם וקררתיוף לבלוע, ולהמשיך אל האשה האחרת. לצאת אל החיים הוא הרומן הטוב עד כה, של הסופרת האנגליה אניטה ברוקנר. רומן הכתוב באיפוק ובתיחוד כום. עם זאת, נקרא בנשימה אחת, על אף התעסקות הרבה בחומרים ספרותיים מורכבים.

פסלים לבנים בתערוכה ה-40 היופי והקיטש

חובבי הטראגדיות. כרחת הגן ורומעים מתגוררים כיום הכינור את פעילותם הנמצאת, הם שרפו קש רטוב, העשן והריח הבריחו קהל נחנק ונסנק (והדתי) אם כוננת המעשה היא תזכורת קטנה וצנועה לכל הסאננים שנגסו בנקניקיות ובהבי כורגרים, כי ילדים פלסטינים, כאשר אבל רעיל).

אחר כך חזיתי בתרגילי לוליינות ראוותני ובסוכן של הכבאים. עצרתי את נשימתי יחד עם כל הילדים והאני שים סביב. גם מחיתי להם כף לעידוד ולחימום, למה לא? הם סיכנו את חייהם למעני, ובהתנדבות.

וגם בדיחות מקבריות לא חסרו, לצי של נביתו והבריאות מקבלת את פני הבאים כתובת מאירת עיניים: 24. שעות ביממה, במשך כל השנה, פועלת מערכת הבריאות למענני, כי המטרה שלנו זו הבריאות שלך. זו כיום סבתה מערכת הבריאות.

מישקפי חב"ד

לדתיים שאינם רוצים לראות נשים (גם לא במועצות המקומיות), ושאינם רוצים להזין עיניהם בפירוטומות זימה, והרוצים ללכת רק בדרך הישר, מציעה עליזה מויאל, בוגרת מסלול-עיצוב במכון לאמנות של מכללת אורנים, את מה שעשוי להיות "הצעקה האחרונה" במיגור הדתי — מישקפי חב"ד.

רימעה שקופה, יודע גם לכתוב טכסי טים פוליטיים טעונים תחמושת חיה: "ושמיטה כהלכה אתה כבר יודע לעי שות / שאתה רץ לקחת עוד ועוד אדמות?"

ובשיר אחר בתקליט, שיר לכל המישפחה, מצליח אריאל לעורר את

גונב את הלב

מסוררים מקנאים בו. הוא מעז יותר. הולך רחוק יותר. גם בשיחות עם מוסיי קאים מבצבצת הקינאה. ככוננה, ואולי לא, מצליח מאיר אריאל לגנוב נתחים מאיזור הדמדומים ולהאיר אותו בגווי נים הרשים, כי במקום שבו מכצעים אמנים נחיתות אונס, מצליח דווקא הוא להמריא מאותן מכשלות.

לא כל טכסי מיקראי מזרמזם בכיף ברדיוטייפ במכונית, אבל השיר גונב, הלקוח מתוך שיר השירים (ירוקות — סי' ב' אס), עובר טוב אפילו בנסיעה עירונית, והשיר פלווה בקו גונב את הלב. זהו שיר כמעט הזוי: "אני רוצה לפגוש אותה פתאום במיקרה / אחרי שכבר אסכה אותה כליל."

סליהרגשות הולך ומתמלא, שעה שהוא מלווה אותי במסעו של חייל אל הזיכרונות ופרידתו הקרובה מהילדה הקטנה שאהב בגליל, בשעה שהוא הולך לאיבוד על רקע מדרגות נעות באיזה בית-כלבו ענק.

אריאל, שראה "מטוס ממריא דרך

מאיר אריאל תחמושת חיה

הקשב הנדרש, כדי להבין את הקומפי לקס של רוממה, שמישקלה בלידתה היה מעל לשלושה ק"ג.

ברכת — מאניה מקומית

ברטולד ברכת הוא כאחרונה המאניה של התיאטרון הישראלי. אמה קוראז, מענל הניר הקווקוז, ועכשיו מבשרים לנו, כי החלו החזרות לנפש הטובה בסצואן הפקה משותפת של תיאטרון הבימה ותיאטרון בארשבע.

ואילו הצגת הבכורה תעלה בתיאטרון ירושלים. סיפור המחזה מתמקד בחיפוש אחרי נפש טובה אחת. במהלכו מגיעים שלושה אלים לחבל סצואן ומבקשים מקום ללינת לילה. רק שוטיה הוונה, בעלת לביהובה, מסכימה לשכן אותם אצלה. האלים גומלים לה בכסף רב, אבל העושר הפתאומי מקבץ אליה את קרוביה העניים.

שוטיה מגלה שקשה להיות נפש טובה בעולמנו, והיא מתחפשת לרמת נוספת של בדידות אכזר וקשות, המסלק את כל העלוקות בחוסר רחמים.

יומן חיים הפלמנקו בכרמיאל

דן קדר אוטו-פורטרט

יומן-חיים של הצייר הוותיק דן קדר בתיעוד ניאראקספרסיוניסטי מחוץ לחלוץ הסטודיו המשקיף לים ומבעדו. תערוכה חרשה במוסיאון לאמנות ישראלית ברמת-גן. תערוכה שחורה 87 — לצ"ר 88. פן חדש ומעניין של הצייר דן קדר. כראי לראות.

הספרדי בישראל, לקראת מופע-הב' כורה שלה, שיורכב ממיטב המוסיקה, השירה והמחול הספרדי. את המחול הספרדי אפשר כבר לראות בחודש זה בפסטיבל המחול בכרמיאל, ובחודש יולי ב"לילות יפו 88.

המופע כולל קיטעי מוסיקה צוענית בעיבודים מודרניים וכן שירי קינה שימחה ואהבה. את דליה לאו מלוויים שיבעה נגנים, שני זמרים ושני נגני גיטרה.

דליה לאו לילות יפו

אני כבר שומעת את נקישות העקבים של דליה לאו, שגירית המחול

מרים בניחין

מזל החודש:

סרטן

ברונה קרוליין

הילדה מבראזיל

— מפת לידה

נולדה ב־12 ביוני 1986, שעה 21.25 – בת מזל תאומים.

ברונה קרוליין, שמות כפולים, שני זוגות הורים, שתי ארצות, שתי פיות. סיפור הכפילות נמשך עוד ועוד והדוגמות לכך רבות. זוהי תופעה שכיחה בחייה של בני מזל תאומים.

לא זו בלבד שהיא עצמה משתייכת למזל תאומים, גם אביה המאמץ שייך למזל זה, ולו עצמו יש את תאום. רבים מן האנשים שהקיפו את הילדה בתקופה האחרונה בהקשר לדרמה שהתחוללה סביבה, משייכים גם הם למזל תאומים.

מזל תאומים שייך לקבוצת מזלות האוויר, וסביר שדווקא במזל זה עוברת הילדה מארץ לארץ ובחזרה. אין לה, במפת הלידה שלה, שום מנגנון הגנה מפני מיקרים כאלה. גם פסקי הדין ניתן כשהשמש היתה בתאומים.

בראש המפה שלה נמצא כוכב פלוטו, הנמצא במזל קרוב, ויוצר זווית קשה לכוכב ונוס. הדבר מלמד על ניתוקים מכאיבים.

מאנשים אוהבים, אך מה שגרוע יותר – זה מראה על אנשים העלולים להתאכזר אליה, פיסית או רוחנית.

כל המפה נמצאת בחסותו של כוכב פלוטו, ובקונסטלציה שאינה מלמדת על מצב סימפטי, וזה בלשון המעטה. מתקבל הרושם שמלבד החיים הקשים שעוברים עליה כעת, היא עצמה קורבן של עולם אפל, או במילים אחרות – קורבן של קבוצה המשתייכת לעולם התחתון. המפה מספרת על תינוקת הנתונה

למישחקי כוח וכספים, שמעורבים בהם אנשים רבים. התוצאה של חטיפתה מבית אמה ב־13 באוקטובר, בהיותה בת ארבעה חודשים, גרמה, בסופו של דבר, כאב ואומללות לזוג המים, נקי וחי מכל אשמה שאימץ אותה בתום לב. הפרשה האומללה הזאת הכאיבה לא פחות גם להוריה הביולוגיים.

אך מה קרה בין אוקטובר 1986 ליוני 1988, שבו ניתן פסקי הדין, שציווה להשיבה לחיק הוריה? האם הוריה היו מעוניינים בה בגלל אהבה טהורה וגעגועים, כשרק טובת הילדה ניצבת למול עיניהם? המפה מצביעה על אפשרות אחרת.

יתכן שמעורבים בפרשה גורמים נוספים, הקשורים לכספים, ולשאר עניינים המסתירים מאחורי מסך אפל ומיסתורי, שעליו שומר כוכב פלוטו, הידוע ביכולתו להניק חסות, לחפות ולחסינו את האמת.

אפשר רק לשער כי מה שנעשה בהשפעתו של כוכב פלוטו עלול להישאר נסתר לנצח. המישפט שנערך כאן, בישראל, ידוע גם בשם "מישפט שלמה המודרני", אלא שהצדק הפשוט, הברור וההגיוני, גרם אי-צדק טראגי לילדה, והפך אותה לקורבן של כוח מיסטריו ונורא. כשהשופט המלך הציע לחלק את התינוק לשניים – קמה אימו וויתרה. לא כך קרה הפעם.

במישפט שלמה הנוכחי, חתכו את הילדה לשניים, אם כי לא פיסית, אך נפשית. שאלות רבות נשאלות לגבי גורלה של הילדה. איזו אישיות היא תפתח, והאם זה חייב היה לקרות?

אין ספק שהילדה נכנסת לתקופה קשה ואכזרית בחייה. מבחינה אסטרולוגית זהו גורלה. האם גם בישראל היתה סובלת כפי שהיא עתידה לסבול בקרוב? התשובה לכך אינה נעימה: כנראה שגם כאן היתה עוברת עליה תקופה קשה, ומי יודע איזה תשלום

חלופית, מפחדת, מוקפת באנשים – אך חמיד לבד – זהו ארלה של ברונה קרוליין

היה נדרש מהוריה המאמצים. הכוונה בתשלום אינה דווקא כספית, אלא פגיעה אחרת שגם הילדה עצמה היתה נפגעת ממנה.

ברונה נולדה במזל תאומים, כשהאופק העולה בגדי. כוכב מארס, הצמוד לאופק, נמצא בנסיגה בעת היולדה. כוכב נפטון גם הוא נמצא בגדי ובבית ה-12. הדבר מלמד על מיסתוריות גדולה וחוסר-שליטה.

כוכב סאטורן, שהוא שליט המפה (אופק גדי), נמצא במודד בבית ה-11. זהו נתון חמור: כי אילו לפחות היה כוכב סאטורן

נמצא במצב המראה שלילדה יהיה כוח להתגבר על כל המיכשולים – כי אז לא היה מקום לדאגה. אבל נראה שכל משבר-רוח משפיע עליה. הרוח מעיפה אותה לכל עבר, מבלי שיהיה לה כוח להתגונן, והכוונה כאן היא לבחינה הנפשית.

כתוצאה מכך היא תהיה תלוית, מפוחדת וחסרת-עצמאות, לא תסמוך על אף אחד, ולא תקשור את עצמה לאיש. מכיוון שהיא במזל תאומים, היא תחפש את האהבה אצל כל אחד, מבלי להתקשר להשתייך, או לאהוב מישהו מסויים.

סאטורן בבית ה-11 מלמד על ביקורתיות כלפי כולם, אך אוראנוס בבית הזה – מראה שהיא תהיה מוקפת באנשים, ותחיה תמיד בתוך קהילה גדולה, אך לעולם לא תהיה שייכת. ברונה תהיה תמיד לבד, בודדה, כשהיא נשמרת היטב שלא להתקרב ריגושית לאיש.

היא תחיה כפרפר המעופף מפרח לפרח. החיפוש אחרי תוצאה טובה ונוחה במפת הלידה שלה, מוביל תמיד לפרשנות עצובה ומדאיגה. נראה שכאילו אינה שייכת לעולם הזה, והיא תמצא לעצמה דרכים להינתק ממנו.

ברונה נחשפה כאשר כוכבי-נוס נכנס לנסיגה, באוקטובר 1986, וגורלה נחרץ עכשיו, כשונוס נמצא שוב בנסיגה. זה מראה על אכזבות קשות ועל כך שלא נעשה עימה חסד. אותו חסד שנעשה כאשר ונוס משפיע לטובה נמצא בהילוך ישיר ובהיבטים חיוביים.

כוכב מארס, שהיה בנסיגה ובמזל גדי בעת היולדה, יכנס לנסיגה בסוף אוגוסט, במזל טלה. התהליך זה ייצור זוויות קשות לארבעה כוכבים במפת הלידה שלה – ונוס ומרקורי במזל סרטן, ונפטון ומארוס במזל גדי. דבר זה עלול לפגוע בה עד כדי פגיעה בבריאותה. יתכן שהמזון לא יתאים לה, יתכן שהיא לא תסכים בכלל לאכול, וסכנה תאיים על חייה.

גורלה היה מאז ומתמיד לחזור לבראזיל כור מחצבתה, למרות שדווקא מלך צפוי זה עלול להביא לטראדיה בחייה. לא בכדי עוקבים כולם אחרי המתרחש בפרשה זו, אך צריך להאמין ולקוות שכוח עליון, הנמצא מעל לכוכבים, אכן יתערב לטובתה, בשלב כלשהו.

במקום העבודה כדאי שתהיו זורמים. מישוה מנסה לפעול מאחורי גבכם, בזמן שסבבכם ריש מאוד. התפקיד שקיבלתם על עצמכם הוא יוקרתי וסמכותי, אך יש שי שמק נא ומנסה לרחוק את רגליכם. הביקורות וההערות כות על העבודה שאתם סבבנים מוכות מאוד, גם אם לא נאסחת בנוע. בתחום הרומנטי זהו זמן שבו תוכלו להתחיל להכיר תיב את רצונותיכם. אלא שעליכם להיות סקטיים. אל תבואו בדרשות, וותרו לבן-הרוח ותצליחו להשיג כל מה שתרצו.

הבריאות אינה טובה, עליכם לנוח, להרבות בשינה ולבקור אצל הרופא אם אינכם חשים בטוב. בעבודת העיניים שים עליכם אחריות נעימת, משוה בלתי-יצמוי צץ לפתע. זה מרגיז ברגע הראשון, אך מאוחר יותר יתברר שזה היה כדאי. ה-29 וה-30 ביוני מעייפים במיוחד. קל יותר ב-1 וב-2 ביוני, לך, אלא שאז אתם נועים להתנהגות פזיזה וזמירת שתבטא ביחסים עם הסביבה וכן בנהיגה או בכל פעילות שיש בה סכנה.

הלחץ והפתח שאתם עוברים באחרונה מביא אחרם להסתכך דווקא עם האנשים הקרובים לכם ביותר. בבית האווירה צפופה מאוד וקשה לכם לעמוד במחמת. עדיף להסתובב, לצאת לסיור, לחופי שיה או לבייל. אין זה הזמן לבלות עם בני-המשפחה. ידירים, שנוגלים אתם סומכים, יגרמו לכם לאי-נעימות רבה, וכדאי שתקפיחו לא לשחק איתם בסדרותיכם. ה-1 וה-2 ביוני ליהו מרדכי, ושל הקרובים לכם תעסיק אתכם. אהבת חדשות בפתח.

הקאריירה תופסת מקום חשוב. אתם מקורב נעים ועבודתכם מעוררת הערכה בקרב האנשים שעליכם אתם באים במגע. בקרוב יציעו לכם תפקיד יוקרתי ואחראי. רצוי להיענות בחיוב. אין ספק שתצליחו לעמוד בדרגות, ובכישורים הנדרשים. שים ב-29 וב-30 ביוני צפוייה מתיחות בבית ובינו במישימפחה. בתי חוס הרומנטי מעצבם קצת בעייתי. אתם מצפים ליותר מדי מקשר שאינו יציב ותוליס תיקוות באשליה נעימה.

אחרי החודש הקשה שעבר עליכם אתם מתחילים להיכנס למסלול הנוכח. נטייה, פגישה או ראיין שיתקיימו ב-29 או ב-30 ביוני יהיו טובים ומועילים. לים, בפרם אם תקפידו להונג בהגיון ולא להיסחרף אחרי הרגשות. בחחום ה-11 סכסי מצבכם אינו נוח. הוצאות רבות ויתכן שבקרוב תסבלו מחוסר כספי. אם האמת היא שמדד בר במקופה קצרה בלבד, ולאחר מכן מצבכם ישרת. בתחום הרומנטי אין שיהו רדמתי. יתכן שתהיו מעורבים בפרשה לוחסת ומרגשת.

בעיות כספיות יסיריזו מאוד ב-29 וב-30 ביוני. תוכלו אמנם להיעזר בכספי הלוואה או בכספי המשפחה, אך רצוי שלא תכנסו להתחייבויות כספיות לטווח ארוך. ב-1 וב-2 ביוני תהנו ממיפגש עם ידידים או מכרים חדשים. מתנה שתקבלו לפתע תהיה יעילה ומעששש. ה-3 וה-4 ביוני ליהו מרגיזים. צפויים סיכסוכים בבית ובעבודה. דה. יתכן שמדובר בתשלומים שונים שמגיעים לכם. הבריאות דורשת התייחסות.

ההרגשה הכללית משתפרת, אך עדיין צפוייה הפתעה ב-30 ביוני. פגישה לא-מתוכננת תעורר אתכם. ביוני ביוני אתם עלולים להרגיש לא טוב או להיות עטוקים בריאותו של מישהו סביב המישפחה. כספים יגיעו מסקור לאצפוי. אך בתי חיים יעששו רק להחזיר חובות, ועדיין אי-אפשר יהיה ליהנות מהם. נטייה לחוץ לארץ צפויה לכם בקרוב. חודש יולי מתאים לטיסה או לאיחוח של אורחים מחורל.

אינכם חשים בטוב. חולשה, עייפות, דיכאון ומצב-רוח כבד מורים עליכם פסימיות. שאינה אופיינית לכם בדרך כלל. ה-29 וה-30 ביוני הם רגישים. במקום העבודה הצטרפו לעבוד קשה מאוד ול-היות נתונים לחיצוי-קורת של ממונים או של עמיתים לעבודה. אל תמהרו להסכים לנא-תוצאות עבודתכם. ה-1 וה-2 ביוני יפתיעו מהבהינה הרומנטי. קשר, שנותק, חוזר לתפוס מקום בחייתכם.

אתם הנוים מסיפשים חברתיים בייחוד ב-29 וב-30 ביוני. לאחר שהייתם סגורים ומרוחקים מהחברה מחתילים חיי-אהבה להיות מעניינים יותר. קשרים, שהתערערו, שבים להיות יציבים יותר. כדאי להבהיר לבני-הרוח מהו רצונכם, משום שמישחק ירום לכם להפסיק הורמוניות שתבל לנספט. במקום-העבודה חידרשו למלא מקום של מישהו שעבודתו אינה מעניינת. ה-4 וה-5 ביוני מפישים אתכם עם אנשים שדעתם חשובה לכם. עתידכם המיקצועי.

ענייני מגורים מעסיקים אתכם השבוע. ב-אופן בלתי-מתוכנן עליכם לארגן מחדש את נודת המגורים. יתכן שהעיתוי אינו מתאים לכם והרצון לשפץ, לעבור או לשנות יכול לגרום לכם להסגידים כספיים. בנושא אמנם משתפר, אך עדיין יש לנהוג בחירות ולא להיכנס לחובות ולהתחייבויות שמאוחר יותר יביאו לסיבוב שממנו התקשו להשתחרר. במקום העבודה יש אפשרות להגיע לתפקיד מעניין.

נטיעות, ביקורים ופגישות עם חברים יגישו את שים יסלחו את השבוע. אינכם נשאים בראש חכם. למרות הרגל כ-התמיד בהרגלים קבועים תמצאו את עצמכם נהנים מיוון והתקופה הקרובה לא תהיה משעממת. ענייני כספים מסכיכים לעורר דאגה. אינכם יכולים להרשות לעצמכם להיכנס להוצאות שאינן הכרחיות. יהיה צורך להוציא כספים לענייני בריאות, שלכם או של מישהו סביב-המשפחה. בתחום הרומנטי תקבלו בשורה מאוד משמחת מארץ רחוקה.

הסיבוב הכספי שבו אתם שקועים בחודש שים האחרונים מדאיג, אך לפחות החודש יש שיפור קל במצב. כנשיו אפשר להתחיל לחשוב על עסקאות השקעות ועסקים חדשים, אך עליכם להתמקד בדברים בטוחים, מפני שלא תוכלו להרשות לעצמכם לסכן את כספכם. ה-1 וה-2 ביוני יפתיעו לטובה את מי שחושב על השתתפות בהגרות למיניון. בריאותם של הורים או קרובים מבוגרים תעסיק אתכם השבוע.

גדי
21 בדצמבר - 10 בינואר

תאומים
21 בדצמבר - 20 בינואר

סרטן
21 ביוני - 20 ביולי

טלה
21 במרץ - 20 באפריל

דגים
20 בינואר - 18 בפברואר

עקרב
22 באוקטובר - 22 בנובמבר

אריה
21 ביולי - 21 באוגוסט

שור
21 באפריל - 20 במאי

דגים
19 בפברואר - 20 במרץ

קשת
23 בנובמבר - 20 בדצמבר

בתולה
22 באוגוסט - 22 בספטמבר

תאומים
21 במאי - 20 ביוני

האם נענש האסיר בגלל אישום בעבירה למרות שהשופט זיכה אותו?

יוסי עזיזדור

בחודש מרס היה אמור האסיר אריה אורן לעמוד לפני ועדת שיחורורים, כדי שזו תרון בהורדת שליש מתקופת-מאסרו.

חודשיים לפני כן הוגשה נגדו תלונה על איום על סוהר. בעיקבות התלונה לא דנה הוועדה בעניינו. במאי זוכה אורן בבית-מישפט הש"לום כבארי-שבע מן האישום. מאז שהוגשה נגדו התלונה ועד לאחר זיכוי לא ניתנו לו חופשות. עתה הוא תובע שיינתנו לו כל החופשות שנמנעו ממנו במשך חמישה חודשים, וגם שעניינו יובא שנית לפני ועדת-השיחורורים.

לסענת אורן, הוגשה התלונה נגדו רק כדי להתנכל בו ולמנוע ממנו שיחורור מוקדם. זה קרה בעיקבות תלונה שהגיש לנציבות שרות בת"ר הסוהר נגד שלושה סוהרים מכלא ופחא, שלדבריו שיתפו פעולה עם האסירים הביטחוניים, העבירו להם קלטות, מיכתבים ודברים אישיים מעבר למותר. בעיקבות תלונה זו נפתחה נגד השלושה חקירה, שבי-עיקבותיה פוטר אחד הסוהרים. מאז, טוען אורן, מתנכלים לו.

הקצנות והמכות. ביולי 1985 נשפט אורן על שוד כנסיכות מחמירות. הוא הוראשם בתיכנון שוד של מוביל-כספים של רשת השופרטל ברחוב אבך גבירול בתל-אביב ונשפט לארבע שנות-מאסר. אני משתחרר ממאסר, פותח עסק, המיטרה כאה ומטרידה אותי, רוצה שאהיה מלשין שלה וכשאני מרוב הם מתיישיבים לי על הזנב. כשאני מסתכל לאחור אני מבין שהפשיעה שלי זו נקמה בחברה שבה אני חי. בכל מיקרה המיטרה לא נתנה לי לנח, הוא אומר.

אחרי שנידון למאסר הועבר לכלא איילון שם שהה 10 חודשים. הוא

אסיר אורן 23 שעות ב'סמה בבירוד

הסתבך בקטטות עם אסירים אחרים והועבר לכלא ופחא, שם שהה מאוּך סובר 1986 עד ינואר 1988. בעיקבות התלונה שהוגשה נגדו הועבר לכלא בארי-שבע לאגף הענישה. באגף זה שוכנים אסירים מסוכנים שנשפטו על רצח.

במשך 23 שעות ביממה נמצא האסיר נעול בתאו בבירוד ומצא לטיול של שעה בחצר, כשהוא כבול באויקים בידיו וברגליו.

אחרי שלושה חצי חודשים הועבר לאגף הצינוקות למשך חודשיים. לאורן טענות קשות על הקורה באגף הצינוקות. מעבר לעובדה שנשללות מהו אסירים הזכויות לשימוש בטלפון, לצפייה בטלוויזיה, להכנסת כלי מיטבח פרטיים, מישלוח כביסה, והגבלת השימוש במיקלחות לשלוש פעמים בשבוע, נערכים כל בוקר חיפושים מדוקדקים בתאיהם של האסירים.

כל חיפוש מלווה בהקנטות מצד הסוהרים ובניסיון ליצור מצביוכוח, (המשך מעמוד 38)

השופטת שושנה ברמן גזרה את דינו של דויד בלס. לפני כן גברו הרכילויות והניחושים במיזנון ובמיסדרונות בלס: שיחות מיזנון

בלס ואשתו איזבל (משמאל) איזו אשהו איזו ואטוטר

תובעת דבורין הניינית הזאת מחוזה יערי...

יום ראשון, 26.6.88. שעה 9. מיזנון בית-המישפט בתל-אביב.

"יאללה, הרגה אותי, השופטת הזאת, הרסה לי את היום! באתי מוקדם כבוקר, כי השופטת אמרה יום ראשון כי-8.30. ואני שמחתי, חשבתי אני יבוא כבוקר, נשמע כמה נתנה לבלס, ונלך לים. עכשיו צריך לחכות כאן שעות. רחתי לשעה 1 בצהריים, נתייבש עד או."

"בחיי שניחשתי שהשופטת גם היום תרחה. ככה זה אצלה כל הומון במישפט הזה. לפני חודש, היתה צריכה לתת את

שופטת ברמן יש לה חיוך כזה...

פסקיהרין, קבעה תאריך, כאנו, אמרו שהשופטת חולה, רחתי לכמה ימים. לא יודע מה יש לה. אולי חולנית. דווקא נחמדה השופטת הזאת. כלונדה עם תלתלים. ותמיד כשהיא נכנסת לאולם אתה חושב היא מתיבישת. יש לה חיוך כזה, מוכירה את זותי, שירלי טמפל. קראת מה כתב עליה זה מחדשות? יעני, התאהב בשופטת! זה לא זילות בית-מישפט?

השופטת עשתה עם פסקיהרין אני חו" שב שאני יודע כמה היא תיתן לו. תראה, שנה שלמה בילבלו לה התובעת והסניגורים את המות. זאת אומרת אשם, ואלה אומרים זכאי. זאת אומרת רמאי, ואלה אומרים איש-עסקים. "שיגעו אותה, מיסכנה. הלכה הביי תה, חשבה חשבה, יצא לה אשם, אבל לא בנסיבות מחמירות. יענו, ככה יהיו כולם מבסוטים. גם אשם גם זכאי. גם רמאי גם איש-עסקים. "עכשיו, לעונש, תעשה אותו דבר. התובעת אומרת עונש של שלוש שנים על כל אחד מהצ'קים, יעני, 19 כפול שלוש יוצא 57 שנים. הסניגור הג'ינג'י הזה לא אמר שהחשבונו לא נכון, אבל אמר שלבלס לא מגיע עונש כזה. הלכה הביתה חשבה חשבה, תיתן לו שלוש שנים. למה? מה, היא צריכה להסתבך עם בלס? או עם התובעת הג'ינג'ית הזאת, שתכעס עליה? תיתן לכל אחד מה הוא רוצה ותסגור עניין.

ואת אשתו של בלס ראית? איזו אשה! איזו נאמנות! לכל ישיבה באה. יושבת לבד. תמיד מיספרה, בגדים יפים, אבל קצת רזה, וגם חיוורת. קראתי שבעלה אומר שהיא לייד, הביא אותה מאנגליה. "תגיד, כמה אתה חושב השופטת תיתן לו? שמעתי את העיתונאים עור שים טוטו, יצא להם בין שנתיים לשד לוש. ואני יגיד לך, אחרי שראיתי מה

בלס וסניגור ויינשטיין אחרי גזריהרין מה הוא צריך את כל העניין שוב פנס?

ראית מה כתבו בעיתונים אחרי שנתנה את פסקיהרין? אמרו שלא התי ייחסה לכל מיני עדויות, לקיבוצניק הזה שחקרו אותו בבלגיה, ממור, לא רוצה לבוא לישראל, נסע אליו בית המישפט לבלגיה, כסוף לא כתבו אותו בפסקיהרין. וגם למנהל-הבנקים, שבי-לס היה חבר שלהם. תראה קצת היא תכתוב אותם בגזריהרין, אני אומר לך: היא לא שוכחת כלום, רק עושה כאילו. האמת? ריחמתי עליה קצת. בהתי-חלה עוד היה קצת מעניין, אבל אחרי כן, כשהם דיברו סטאטיסטיקה ושוק אפור, היא כסח מתה משיעמום. מה מעניין אותה שוק אפור? אומרים היא אשה מאוד תרבותית. הולכת לקוני צרטים, תערוכות, יש לה בעל צייר, הרבה תרבות בבית, מה מעניין אותה סטאטיסטיקה של בלס? מיסכנה, נתק עה בתיק הזה שנתיים, עונש יותר גרוע מזה שיקבל בלס."

יום ראשון, 26.6.88, שעה 15, מיסדרין בית-המישפט ליד אולם המישפטים של השופטת שושנה ברמן.

"יאללה מה אמרת לך? קיבל שני תיים וחצי, ועוד שנתיים חצי על תנאי.

"ראית את הפרצוף שלו כשהשוה פטת אמרה חמש שנים? אשתו מיסכנה כמעט נפלה מהכסא. הוא השופטת התחילה להגיד ששנתיים חצי זה על תנאי. אז נשאר לו לשבת עוד חצי שנה. הו, כשה יסדרו לו כתיסוהר לצווארון לבן, יהיה הפקיד של בית-הסוהר.

"אם יש לו שכל הוא לא מערער. מה יש? ממילא ישב כבר את רוב הומון, מה הוא צריך את כל העניין שוב פעם? אלה בבית-המישפט העליון לא יטעו איתו לבלגיה. אבל שם יושבים גברים, הם יבינו טוב-טוב את הסיפורים של הסטאטיסטיקה השוק האפור והטבי לאות, הם עוד יכולים להחטיף לו כמה שנים טובות תוספת.

אבל הוא כזה פסיכי, רק יוצאת השופטת צועק שהוא תדימפסע, שהי שופטת קיבלה הוראות מלמעלה. אהי בל זה, תשתוק ותלך הביתה! מה אתה צועק? אף אחד לא מאמין לו שהוא צדיק, תלית שכולה תכלת. פסיכי, אני אומר לך, אתה תראה הוא עוד ילך לסלווייה!"

מונולוג של ליליאן שלום

רציה הספרדית. יכול להיות שנתקלתי בו כבר אז, קשה להתקרב אליו. יום אחד טילפן אלי הקונסול הישן ראלי בניריווק ואמר: "ליליאן, מגיע לכן איש מישראל שלא יעזוב את ארצות-הברית עד שלא יפגוש אותך!" "מי?" שאלתי. הוא ענה: "הוא מארוקאי והוא שר-הדתות!" התנפתי על הקונסול ואמרתי לו, באותה הזדמנות, מה דעתי. לא האמנתי שיכול להיות מארוקאי בעמדה בכירה בישראל.

סיס או אירגונים ציוניים, היינו יושבים עד 5 בבוקר ומדברים. אחר-כך הייתי עולה לחדרי, מתקלחת ומתחילה את היום. זה דבר המשותף לשנינו: איננו זקוקים להרבה שעות-שינה. כשהתחתנתי איתו, אני לא חושבת שהייתי מאוהבת בו. התאהבתי בו רק אחר-כך. מה זאת אומרת, מדוע התחתנתי איתו? אהבתי אותו! הוא לא התגרש למעני. אני מכירה את הסיפורים האלה. אינני מאמינה

● **אוהבת:** אנשים! או שאנשים מוצאים חן-בעיניי, או שאני מוחקת אותם, אבל קודם-לכן אני נותנת להם קרדיט. ● **שונאת:** שונאת-שונאת לחייג בטלפון. אני חייבת ללכת פעם לפסיכולוג, שיסכיב אותי על הספה ויגלה איזו טראומה מגיל 5... לא משנה עד כמה מודרני יהיה המכשיר, אני פשוט שונאת לטלפון. אני תמיד מבקשת: "תן רגע לזה זה שני רוצה לפגוש אותך, או שצילצל אלי..."

● **ולדתי בקובלנקה,** במארוקו. מגילתי שם עד גיל 22. גם דויד לוי ממארוקו (מהעיר ריבאט). שנינו רובי-רים שתי שפות-אם (וערבית וצרפתית). שמת לב איזה חוש-המומר יש לשנינו? ילדות? אהו! לפעמים נדמה שלא יכול להיות שהיתה לי ילדות כליכך מיוחדת. אני כבר לא מספרת עליכך. דיברתי עליכך עד גיל 30, ללא הפסקה. לפעמים נדמה לי שאני מדמיינת. לא יכול להיות שכך היה: עד גיל 14 — אז אני איבד את כספו — היה פשוט חלום.

"תמיד הייתי בטוחה

שאני לא יפה!"

"המיליונרית המארוקאית!"

השעה היתה 4 לפנות-בוקר. ליליאן היתה אמורה להמריא לשווייץ כעבור שעותיים. היא תכננה שנחה בזריחה, ואחר-כך תסע לנמל-התעופה בן-גוריון. בינתיים, התמתחה במיטה ואמרה בקולה הגברי: "או, איך הייתי רוצה להעביר איזה מסר חשוב, מסר מיוחד במינו, בראיון הזה, מסר שיעשה טוב לאנשים..." היא המשיכה לתור אחרי המסר: "העיקר שיהיה ברור שאני מאמינה במה שאני עושה..." היא המשיכה להמתין לזריחה. אני נרדמתי. משהתעוררתי, מצאתי את עצמי בחדר ריק ממווודותיה של לוליאן, חפציה ובעיקר — מאישיותה הססגונית. ליליאן כבר היתה באוויר, בדרכה לחתונה של ידידים בשווייץ. הרעיון לראיין את ליליאן ויין-שלום, הידועה בארץ כמיליונרית התומכת בתמ"י, ידידתם של סוניה ושימעון פרס, דויד לוי, יצחק רבין וכל הגדולים, עלה כבר מזמן. בשבוע שעבר קפצה ליליאן ארצה, לרגל מסיבת ברה-מיצווה שערך חברה, חבר-הכנסת אהרון אברחמיא, לשניים מבניו. שוב עלה רעיון-הראיון עימה. למחרת בערב נפגשנו. ליליאן — בסרבל זרוק, כפכפים משלומפ-רים — שונה מהתדמית הקלילה-זהרת-רעשנית-חייכנית שדבק בה. היא משרה סביבה אווירה של בלאגן. קצת ראייתי אותה, קצת ריכלנו, עוד קצת ראייתי אותה, אחר-כך החלפנו כתובות של אופנאים ומעצבי-תכשיטים בדחב-העולם ושוב — לראיון. ליליאן מסוגלת למדוד כובעים משוגעים וסירטי-שיער במשך שעות, ולדלו במהירות לנושאים פוליטיים, לרגש ולסעור מתוך איכפתיות אמיתית. כשהיא בוטחת במישהו ומכנה אותו "חבר/ה", היא נפתחת בקליקלות, נחשפת ומתבלת כל זאת בקלילות בערבית ובביטויים ליליאניים אופייניים — כל זה בקולה הגברי, המטעה כליכך הרבה מרכזניות. ("מר שלום, יש לך שיחה...")

אגו ר-90 אחוז גבריות... ● **נשים:** יש פער ענקי בין איך שאני נראית לבין מה שאני באמת. אני מאוד מטעה. נשים כמוני חייבות ללמוד את חוקי המישחק של "האשה הקטנה"!

● סטיב שלום: "הוא לא התגרש למעני!"

לפעמים, כשהוא מצלצל כדי לדבר איתי ב-7 בבוקר (כשהשניים אינם שר-הים באותה הארץ), אני חושבת לעצמי:

● **חולמת:** הייתי רוצה להשתתף במה שישראל היתה אמורה להיות. למשל, מדוע משלמים כליכך מעט לרופא בבוקר, ובערב משלמים לו הרבה באופן פרטי? הרופאים האלה, כווראי, סוכלים מפיצול-אישיות: כבר קר מטפלים בעניים, ובערב — בעשי-רים. אני אומרת זאת לא כביקורת, אלא כדברים שנאמרו מתוך אהבה. יש לך אומץ לכתוב משהו על העיתונות בארץ? שאין כאן די עיתונות חוקרת? הייתי רוצה להעביר איזה מסר נפלא בראיון הזה, בכלל. לא הייתי רוצה רק

כווראי, היינו דתיים. עד עצם היום הזה, כשאני בת 48, אני עדיין שומרת על כשרות. זה לא רע, לגבי מישהו מודרנית כמוני. בעלי, סטיב, בא מבית דתי מאוד (סטיב שלום הוא ממוצא סורי). אנתנו שומרים על כשרות בבית. לא אשקר שלא ניסיתי פה ושם לחטוא, אבל לא נהניתי מזה. אני ממש נגעלת מסר-טנים. אני כשרה מתוך בחירה. מדוע אינני עולה ארצה? אני אוהבת את ישראל, את החלום של ישראל. אני חושבת שילישראלים יש איכות-חיים טובה משלנו. אני יודעת שזה יישמע

ליליאן

אינוי עולה בגלל מה שעשנו לאהרון

הקונסול התחנן: "מה את רוצה ממני? אני רק עושה את עבודתי..." צילצלתי לאחי ואמרתי לו: "יש כאן איזה שר-דתות..." התחלתי לאיית את שמו בקול רם. אחי התפלץ. "את זוכרת שאת אומרת בכרכות — רבי יעקב? בקיצור: הסביר לי מיהו מישפחתו של אברחמיא. נסענו לנמל-התעופה קנדי. לקבל את פניו. אחי אמר לי: "אל תרדגי, אני אברוק אותך!" מה זאת אומרת, מה לבדוק? לא האמנתי שיכול להיות שר-דתות מארץ קאי. אחי שאל אותי: "קודם כל, אני גבר או יהודי?" אהרון הביט בו וענה: "אמנם אני לא רב מוסמך, אבל עליכך אני יכול לענות לך — קודם כל אתה גבר! בתפילה היומית שלך מוזכרת המילה גבר."

שמישהו עוזב למען מישהו אחר. יכול להיות שעוברים בגלל. אילו ילדיו של סטיב היו מאמינים שהוא עזב את אמם אך ורק למעני, הם לא היו כליכך נחמדים אלי. אני משתגעת אחרי הנכדים שלו. אני נושאת תמיד תמונות שלהם, ולפי עמים מטלפנת מחו"ל, רק כדי לשמוע את קולותיהם. גם דומיניק (בתה בת ה-22, מנישואיה הראשונים) מעריצה את סטיב. סטיב לא יכול לסבול את אי-הסדר שלי, הבלאגן. כשנסענו לבקר את דני מיניק — היא לומדת בלוס-אנג'לס — הוא ציפה לראות דירה מכולגנת. שיפשפנו את עינינו. לא האמנו. ראינו דירה מסודרת, הכל היה לבן, בוהק. סטיב היה המום. ● **אהרון אברחמיא:** "אשחק רזה או שמונה?" ב-1977 — אני גרועה בתאריי כ-11 שנים, טובה יותר ברגשות — אהרון אברחמיא השתייך לנשיאות הפר

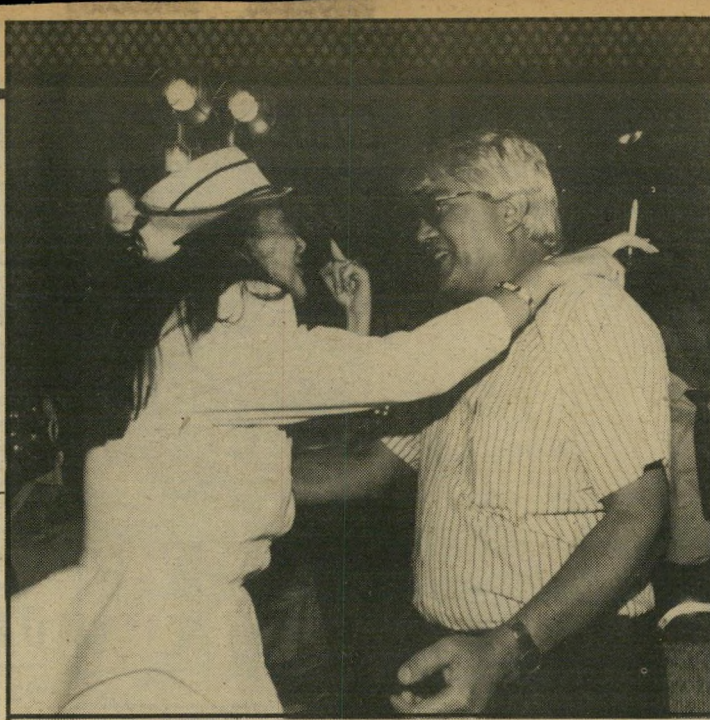
איוה מול יש לי שהאיש החכם הזה, הנפלא הזה, מאוהב בי כליכך! התחתנתי איתו לפני שש שנים. הוא התגרש שלוש שנים לפניי. אני התגרשתי ארבע שנים לפני שהתחתנו, אבל איש לא ידע עליכך שאני גרושה. מדוע? מפני שהתביישתי בכך. זה טמון בחינוך שלי, בשרשיים. היכרת את סטיב במשך שנים. מעו"לם לא העליתי על דעתי שאתאהב בו. הוא לא גבוה, או משהו. הוא מבוגר ממני כ-11 שנים. כשהיינו נפגשים בארץ לצורך כני

לרוץ בין פגישה לפגישה. לא הייתי רוצה שיכתבו על המצבה שלי: "היא הלכה לפגישות..." ● **כסף:** אני לא אוהבת לבזבז טנס כסף! לא, מעולם לא הייתי עניה. ● **יופי:** תמיד חשבתי שאני לא יפה. הייתי בת יחידה להוריי, בין ארבע בעה אחים. מכיוון שאמרו לי כל חמש דקות עד כמה שני יפה, או חשבתי לעצמי: "בטח מנסים לחפות על משהו, כטח שאני מכוערת..." ● **גברים:** רוב הגברים הם או 90 אחוז או 10 אחוז גבריות, או 10 אחוז

לך מזור, אחרי ההרצאות הציוניות ששומעים ממני. אומר מדוע אני עו"ל: בגלל מה שעשו לאהרון, בגלל מישפט אברחמיא. בארצות-הברית, שם אני מתגוררת, לא ניתן לעצור סתם-כך אדם ח"מ-פע. קודם-ככל צריך להוכיח את אש-מתו. עד אז — הוא ח"מ-פושע. זה מקומם אותי, מה שקרה לאהרון. חרץ מזה, אני נושאה לטטיב שלום. הוא לא רואה את עצמו בגילו (59) לומר שפה חדשה, עוזב את ילדיו, נכדיו.

עם שימעון פרס
הוא לא פוליטיקאי — הוא מדינאי!

עם דויד לוי
איזה חוש-הסוד יש לשנינו!

עם יצחק מודעי

או שאנשים מוצאים חן בעיניי או שאני מוחקת אותם?

עם זקנה מארוקאית

אמרת לי אחי: יש כאן איזה שרדחתות!

בריוק אז התחלתי עסק של שיווק סוודרים. ביקשתי מאהרון לבוא למישי רדי, כדי לברך על העסק. הוא בא, למרות סדר יומו העמוס. שאלתי אותו: "אשתך רזה או שמי נהי?" הוא ענה לי: "היא בערך במידות שלך".
ביקשתי ממנו: "אני מאוד רוצה לשלוח לה סוודר".
הוא נעשה נבוך: "אבל אסור לי — אני שר!"

ביקשתי ממנו: "בבקשה, אני מאוד רוצה לדעת שלפחות סוודר אחד הגיע לארץ הקודש".

הוא ניסה להסביר לי שבישראל אין צורך בסוודרים כאלה חמים. לבסוף אמר: "אם זה כליכך חשוב לך, בסדר". אחרי כמה שבועות הגעתי לישראל. באתי לבקר אותו ואת מישפחתו בביתם ברמלה. הריהוט שם כלל ספה מפלסי טיק, זרמיין, אשתו, אמרה לי: "המשר גע הזה! הוא טילפן אלי ארצה והורה לי לבוא לנמל-התעופה עם כסף, כדי לשלם מכס עבור הסוודר. את מבינה? הוא הצהיר על הסוודר!"

אשתו התלוננה עוד שהסוודר רזוק ללא שימוש: לא היה לה מה לעשות איתו כחום הישראלי.

לא קיימנו קשר רצוף אחריכן. פתאום, יום אחד, שמעתי שהיה אצלו חיפוש מישטרתי ושמאשימים אותו בכל מיני האשמות. חשבתי לעצמי: "האיש הזה, שהצהיר על סוודר? אותו מאשימים? לא יכול להיות!" ומיד הת-ייצבתי לצידו.

שימעון פרס: "איבד"

אהבה בגיל צעיר...

אני מבירה אותו מאז היה שר-תחבורה. מה אפשר לאמר על אי-כותו של האיש הזה: הוא בנה את התעשייה-האווירית, הוא עשה דברים שהוא יכול להתגאות בהם.

באמת, אין לי שוסידבר נגד יצחק שמיר, אבל אני מאמינה לשימעון שהוא רוצה בשלום.

הדחף שלו להיות נאהב? ומה עם כולנו? מי מאיתנו איננו רוצה שיהאבו אותו? אני חושבת שאצל שימעון זה נובע מכך שאיבד מקור חשוב של אהבה בגיל צעיר — סבו. הוא סיפר לי פעם — אני לא זוכרת פרטים — איך העריץ את סבו. וסנייה — הן, איוו אשה!

הכעס הגדול שלי על הליכוד הוא שהוא משתמש בעדות-הימיות. כשאני רואה איך משקיעים מיליוני דולארים

בהתנחלויות בשם "ביטחון המדינה" ומזניחים עיירות-פיתוח, כשאני קוראת כיצד מלונים חיילים ילדה קטנה מהתי-נחלות לשיעור-פסנתר, אני חושבת לעצמי שהייתי רוצה שגם לילדה מקריית-שמונה יהיו שיעור-פסנתר.

לכן התיקווה שלי היא שימעון. יש כאלה שטוענים נגד פגישותיו ברהבי-העולם עם מנהיגים, על-חשבון סוירים בארץ? זה לא נכון! הוא מסייר המון בארץ! לא הולך למישחקי-כדורגל? לא אחד מהתבר'ה? הוא לא פוליטיקאי — הוא מדינאי!

רם נספי:

"כמעט התעלפת!"

הוא מייצג את סטיב בארץ. הוא מבריק. אני מעריצה אותו! מדוע?

כשאנשים מספים להגנה המישפ-טית של אהרון אבו-חצירא — והאמיני לי, זה היה קשה! — לא הצלחתי לגייס את כל הסכום הנדרש.

באתי לרמי. או לא היכרתי אותו. אמרתי לו: "בבקשה, תן לי עוד מעט זמן". הוא אמר לי: "אל תתאמצו לאסוף את שאר הכסף. האיש הזה נקי מכל אשמה, ואני אוכיח זאת!" כמעט התי-עלפתי.

אחרי שהוא (כספי) ותוסיה-כהן ניצו-חו במישפט הראשון, לא ביקשו מאיתנו לגייס כספים למישפט השני (אחרי העירוע שהגישה פרקליטות-המדינה). כלומר: אני מניחה שרמי הגן על אהרון משלב מסוים והלאה ללא כסף. אז שלא אעריך אותו?

צילום: אלי דסה

בהתנחלויות בשם "ביטחון המדינה" ומזניחים עיירות-פיתוח, כשאני קוראת כיצד מלונים חיילים ילדה קטנה מהתי-נחלות לשיעור-פסנתר, אני חושבת לעצמי שהייתי רוצה שגם לילדה מקריית-שמונה יהיו שיעור-פסנתר.

לכן התיקווה שלי היא שימעון. יש כאלה שטוענים נגד פגישותיו ברהבי-העולם עם מנהיגים, על-חשבון סוירים בארץ? זה לא נכון! הוא מסייר המון בארץ! לא הולך למישחקי-כדורגל? לא אחד מהתבר'ה? הוא לא פוליטיקאי — הוא מדינאי!

רפי אדרי: "והשאר"

שיך להיסטוריה"

הגירוש-שיך-נישואין של רפי אדרי רי עדיין מדוברים? לא? רבים שאלו אותי, ממת ידעתי על הרומאן בין אדרי לבין איקלוד.

אני זוכרת איך נסעתי לחתונה בפאריס. נסעתי סביב כיכר והבטתי דרך חלון המכונית. פתאום, את מי ראיתי? את רפי אדרי! חשבתי לעצמי: זה לא יכול להיות, אני, בוודאי, הווה, אולי יש לי בלק-אאוט... אבל, הנה, הוא עמד שם מולי.

קראתי לו. הוא, ככה, התבלבל, לא הבין מהיכן צאתי. אמרתי לו: "רפי, קפוז למכונית. הרי איננו יכולים לעצור את התנועה!"

הוא כננס למכונית, הסתכל בי ואמר לי: "ליליאן, אני רוצה שאת תהיי הרא-שונה שתדעי — החלטתי להתחתן עם

עם יודיתה קולט

התאהבתי בו רק אחרי שהתחתנתי איתו!

במדרינה

(המשך מעמוד 35)

כרי שתהיה לסוהר סיבה טובה להכות, אומר אורן. לטענתו ההכאות באגף הן דבר שבשיגרה, ומנהל בתי-הסוהר אינו שולט במצב.

לפני חודש הגיש אורן שתי עתירות לבית-המשפט בנושא ההכאות. כשבוע שעבר חתכו 72 אסירים מכלא באר-שבע ורידים בידיהם, כאות-מחאה על התנאים שבהם הם כלואים, והיחס שלו הם זוכים.

שודר עתיר ניסיון. אריה אורן נולד בחיפה כ-17. הוריו עלו ארצה מהונגריה שנתיים קודם לכן, אחרי שעברו את השואה באירופה. אביו היה מנהל המחלקה הימית בממלחיה, אמו הייתה עקרת-בית.

ההסתבכות הראשונה שלו עם החוק הייתה כשהיה בן-17. הוא נתפס כשעשה "חארקות" ברכב גנוב ונשפט לשלושה חודשי מאסר בכלא תל-מונר. יחסיו עם אביו היו גרועים. האב, שהיה בטיפול פסיכיאטרי, נהג להכותו. "אם הייתי הולך עם חבר מרוקאי הייתי מקבל 15 מלקות. במקום להודות לאלוהים שהצליח להקים מישפחה אחרי השואה הם התנקמו בילדים".

הוא היה אלוף חיפה בשחייה. משום כך הגיע לכלא כשהוא בעל גוף שרירי למדי. "הייתי אלים מפני שהסבירו לי שאני צריך לשמור על עצמי מפני מעשי-אונס". כתוצאה מהאלימות שבה נהג, הפכה תקופת מאסרו משלושה חודשים ל-33 חודשים.

בגיל 19 השתחרר מהכלא והתגייס לצבא ואף נלחם כשיריונר במלחמת ששת-הימים.

אחרי השתחרר מהצבא התקבל לעבודה בחברת סולל בונה כמכונאי ציוד מכני כבד. ב-1971 יצא מטעם החברה לעבוד בניגריה, שם שהה עד 1977.

ב-1970 התחתן בראשונה. הוא היה נשוי שנתיים, ומנישואין אלה נולדה לו בת שהיום עומדת לפני גיוס לצבא. זהו 10 שנים הקשר בינו לבין בתו רופף מאור.

כאחת מחופשותיו בארץ הכיר שוטרת ששירתה באילת. כעבור זמן הם נישאו, ובעיקבות הנישואין חזר ארצה, אולם לא לזמן רב. אורן חזר שוב לניגריה למשך שנתיים נוספות, כשי הוא משאיר בארץ אשה ותינוקת. כשי חזר לארץ ב-1979 נולד לו בן.

אחרי שחזר, פתח תנות-תכשיטים באילת. זמן קצר אחר-כך בשפט 18-חודשי-מאסר על הוצאת כספים במיר מה. הוא הואשם בכימוי פריצה לביתו, כדי לזכות בכספי הביטוח. את תקופת-המאסר ריצה בכלא באר-שבע.

בדצמבר 1981 נסע אורן לארצות-הברית, כשהוא משאיר בארץ אשה ושני ילדים. "נסעתי כדי לטייל וכדי לברוח מהמישטרה". הוא אומנם ברח ממישטרת ישראל, אך הסתבך עם מישטרת ארצות-הברית, שם נעצר בחשד למעורבות בשוד מזוין של בית-מלאכה לתכשיטים, שבמהלכו נרצח יהודי רתי. בעיקבות המיקרה גורש חזרה לישראל.

עם חזרתו נעצר בממלחיה-תעופה-על-ידי מישטרת-הגבולות משום שהיה עבריין מלט. נגד אורן עמד תיק על הניגה בזמן פסילת רישיון. הוא נשפט ל-21 חודשי-מאסר. אחרי ששוחרר הכין לעצמו דרכון חדש, כדי לנסוע שוב לארצות-הברית, אולם לא עברו שלושה חודשים והוא נשפט שוב על שוד, שאת המאסר עליו הוא מרצה עתה.

אורן יודע קרוב שרות בתי-הסוהר, כמי שמגיש תלונות ועתירות ימים לבקרים. רובן שרות בתי-הסוהר סגור בגנדר ג'וני סטטר שהיב: "אני לא מוכן להתייחס לתלונות האסיר, כפי שמור כאת מעל רפי העיתון. קיימת אפשרות לפני האסיר, כפי שקיים לגבי כל אסיר במדינת ישראל, להעביר את תלונתו לגנצבי שרות בתי-הסוהר, וזו תיברק על-ידי גורמים מוסמכים בשרות.

"כסיום הבדיקה תשלח התשובה מנומקת לאסיר באמצעות המנהל". הדובר ביטל את אפשרות השימוש בהגשת תלונות, כדי למנוע הכאתו של אסיר לפני ועדת-שיחורים.

אחרי שאימה להגיש תביעה מישפטית נגד חברה לשעבר, שפכה תמי בן-עמי את ליבה באוזני דפנה ברק

● איך התחיל הסיפור שלך ושל קובי זר?

זה היה כ-12 במאי 1986. כן, אני זוכרת את התאריך. קובי נהג להזכיר לי את זה. הוא קיבל את מיספר-הטלפון שלי, התקשר ובא לפגוש אותי בדירה שלי באותו היום. זה היה יום-הזיכרון. לכן לא עברתי.

● מיר התפתח ביניכם קשר?

שעד שהכיר אותי, לא חשב ככלל להתחתן. לפניי לא נולדו בחורות. ● מהסיפור שלך את מציג טיירת כאשה תמימה.

האם הייתי מאוהבת? לא התאהבתי בו ממבט ראשון. הוא מצא חן בעיניי. הוא יודע להקסים.

אני יכולה להגיד דבר כזה. אבל מדוע לא הייתי צריכה להאמין לו? שינוי רווקים! נפגשנו בגיל ובמצב

מה זה, מיד? נפגשנו כל יום. מיד בימים הראשונים לסיפור בינינו, הוא דיבר איתי על חתונה. הוא אמר לי

תמי עם קובי
כאילו דוגמית ממארוקו סוחטת רופא...

שהיינו מוכנים לנישואין. זה נראה בסדר. הוא לא היה נשוי ולא היה צריך לשקר לי, להבטיח ואחר-כך להתעלם מההבטחות שלו ולהכחיש שבכלל היו.

הוא היה בן-12 במאי 1986. כן, אני זוכרת את התאריך. קובי נהג להזכיר לי את זה. הוא קיבל את מיספר-הטלפון שלי, התקשר ובא לפגוש אותי בדירה שלי באותו היום. זה היה יום-הזיכרון. לכן לא עברתי.

● מיר התפתח ביניכם קשר?

שעד שהכיר אותי, לא חשב ככלל להתחתן. לפניי לא נולדו בחורות. ● מהסיפור שלך את מציג טיירת כאשה תמימה.

האם הייתי מאוהבת? לא התאהבתי בו ממבט ראשון. הוא מצא חן בעיניי. הוא יודע להקסים.

אני יכולה להגיד דבר כזה. אבל מדוע לא הייתי צריכה להאמין לו? שינוי רווקים! נפגשנו בגיל ובמצב

מה זה, מיד? נפגשנו כל יום. מיד בימים הראשונים לסיפור בינינו, הוא דיבר איתי על חתונה. הוא אמר לי

"אז מה אה אמ רציית להחתמך?"

כל הגברים של תמי

תמי עוד לא החליטה אם להתחתן עם אולסי, תמי רבה עם אולסי, אשתו של אולסי (אחת, אניבה) איימה על תמי, תמי טוענת שהיא (אניבה) משוגעת, תמי שוב אוהבת את אולסי. תמי אוהבת את קובי, תמי נפרדה מקובי. תמי אוהבת את ארתור, תמי רוצה לתבוע את קובי. אלה הן רק חלק מהכותרות שליוו בשנים האחרונות את תמי בן-עמי. מי שנחשבת לבכירת הדוגמניות בארץ מזה שנים, איכלסה את מדורי החברה והרכילות בעיר תנוות בסיפור הממושך בינה ובין כדורסלן מכבי תל-אביב לשעבר, המרצה עונש-מאסר בארצות-הברית בעוון סחר בסמים, אולסי פרי. תחילה נראו השניים ארוכים-ארוכים וקורנים מאושר בכל מסיבה אפשרית, אחר-כך הפכו הפירסומים לפחות סימפטיים - פרידות, מכות, סמים.

הסיפור הבא של בן-עמי - עם הגניקולוג קובי זר - דומה בהשתלשלות העניינים: תחילה כיכבו השניים בכל הפתיחות והסיפורים בעיר. בשבוע שעבר פורסם על כוונתה של בן-עמי לתבוע את הגניקולוג על אי-החזרת הלוואה שלוה ממנה בעת היותם ביחד, אי-השתתפות בהוצאות המחייבה שלהם, עת גר בדירתה, והפרת הבטחת נישואין.

הצילומים המאושרים הנוכחיים של בן-עמי בכל מיני שמחות הם עם ארתור דילר. הרומן בין השניים התפתח חיש-קל, מיד אחרי שנפרדה בן-עמי מהדוקטור שלה. בן-עמי וזר היו אמורים לנסוע לאילת, הם רבו - בן-עמי ירדה לבדה, ושבה עם ארתור. כל מה שפורסם עליו הוא שהוא עשיר, גם יפה: "שכנה שלי פותחת לפעמים את דלת הדירה שלי ואומרת - באתי רק להסתכל עליו..." "לא חשוב לי איך תצא הכתבה, חשוב לי לדבר",

בסך-הכל זה נראה לי די מתאים: שני רווקים בשנות ה-30 (בן-עמי היא בת 33, ואילו זר בן 38). יש לו קסם לאינורמלי. הוא לא אפולו בצורתו

החיצונית, אבל יש לו דברים מאוד חזקים בהופעה שלו: חיוך מקסים, אינ-טליגנציה גבוהה מאוד, הצורה שהוא מדבר - ככה בשלווה.

● התרשמת מכך שהוא רופא?

לא, מה הקשר? מהפירסומים נוצר כזה רושם? דוגמנית! ממארוקו! סוחטת רופא!

● אולי הוא התרשם מה פירסום שלך?

בדעבר, אני מבינה שכן. אני מוד מנת להרבה מסיבות ואירועים. הוא תמיד טען שהוא נגד המסיבות האלה, אבל מה? הגיע עכשיו, אחרי שנפרדנו, אני שומעת שהוא בכל המסיבות בעיר.

אני לא רוצה לפגוע בו, להתנגם - אני פשוט רוצה את הכסף המגיע לי, לא רוצה לצאת מטומטמת לגמרי מכל העניין.

אני משלמת מחיר יקר מאוד על כך שאני מפורסמת. רק חשבתי להגיש נגד קובי תביעה - בכלל עוד לא הגשתי - כבר עשיתי כאלה כותרות. מה, בגלל זה שאני מפורסמת, אסור שירמו אותי? אסור שאחזיר מילחמה?

● לפי כתבת-התביעה שאת מתכוונת להגיש נגד זר, מדובר על סכומים די קטנים של כסף. זה שווה לך במחיר החיבוט בחיך האינטימיים?

זה עניין של עיקרון? זה כסף שאני עבדתי למענו? הוא כתב לי, באמצעות פרקליטו, שנכון שהוא לא השתתף בהוצאות הוטפות של הדירה שלי שבה חי, אבל כשהוציא אותי לכילויים - לא ביקש ממני להשתתף. נו, לאן כבר הוציא אותי? הרי לרוב המקומות היינו מוזמנים בגללי!

תמי עם ארתור
לא חכיתי לסיפור עם סערתו

והבטיח ללכת לטיפול פסיכולוגי. אני מרגישה שאהבתי אותו מאוד.

● זה היה גברי-חייך?
לא, אני לא חושבת דבר כזה. אני חושבת שארתור הוא הגבר של חיי. הוא הרבר האידיאלי בשבילי.

● עכשיו בילבלת אותי לחי לומיין: אם כך, מדוע רצית להתחתן דווקא עם קובי?
מה זאת אומרת? כי זה נראה טוב: שנינו רווקים שהגיעו לשלב שהם יכולים להתחתן. מה זה, לאהוב?

● זה בדרך-כלל משהו מעבר ל"שני רווקים שהגיעו..."
לא חכיתי לסיפור עם סערות. לא נראה לי חכם יותר לנזוט סיפור-אהבה שהסתיים ליחסי-ידידות?

איך אפשר? אני דווקא נשארתי ירידה של אולסי. כשייצא מהכלא — בוודאי אעזור לו, אתן לו כסף, מה שהוא יצטרך.

אני מאוד הייתי רוצה להישאר ירידה של קובי. אם יחסל את העניין הזה בנינינו — אשמח להיות ירידה שלו. אבל מה אם אתקשר איתו, והוא לא ירצה לדבר איתי? יטרק לי את הטלפון בפנימי?

שלחתי לו מיכתב. לא אני היא זאת שפירסמה את המיכתב בעיתונות.

● במיכתב מזכיר פרקליטך, עורך-הדין יוסי שפרלינג, שקר בי חי על חשבונך, בדירתך. בעידן שיווי-האשה, מדוע זה צורם, לעומת אשה שבן-זוגה מפרנס אותה?
אני יכולה רק להסביר את מה שקרה אצלי. לי יש דירה משלי, לקובי הייתה דירה שלו. זה נראה לי מוזר שאני אעבור עם כל הבגדים, האופור, למקום אחר. אני ביתית כזאת, זה נראה לי טיבעי שיעברו אלי. אז זה היה צריך לבוא מקובי, להשתתף בחשבונות ובי הוצאות.

אבל הסעיף הזה במיכתב רק מסביר את הריקע לתביעה. כך גם לגבי הפרת הבטחת הנישואין. העיקר היא ההלוואה שנתתי לו, ולא קיבלתי את כספי בחזרה. פתאום הוא מתכחש לזה.

● מה את בעצם רוצה מחד ברד-לשעבר?
אני מצפה ממנו שיפנה אלי ויסדר את העניינים בנינינו. אני אברך עליך.

● את כועסת עליו?
יכול להיות שאין לי סיבה. הבעייה היא אצלו. כשהיינו ביחד, הודה שיש לו בעייה, שהוא מפרס מנישואין,

כשהייתי בארצות-הברית לצורך הד תונה, הוא התקשר איתי ואמר לי שהיה ברבנות, אבל יש צורך בנוכחותי הפיסית. חזרתי — לרבנות לא הגעתי. אני יצאתי עם אולסי שמונה שנים, ואמרתי לו בפירוש: "אני לא אתחתן איתך" מכאן ואילך הוא יכול היה להחליט כרצונו.

● מה את רוצה להשיג בת ביעה? ברעיש?
אני לא עושה מישפט כדי להחזיר אותו אלי, שיהיה ברור. יש לי סיפור חדש — ארתור — ואני מאושרת איתו.

● את רוצה להתנקם בו על שהוליד אותך שולל?
לא! בהתחלה, כשרבנו, אמרתי לו: "בוא נגמור את זה בצורה מסודרת: תחזיר לי את מה ששלי". הוא אמר שיחזיר את הכסף. אחרי-כך הלך להת- ייעץ עם עורך-הדין שלו...

● סליחה?
כן, אני לא יודעת על מה דיברו, אבל הוא חזר לדירה שלי ואמר שישלם לי את הכסף המגיע לי. זאת הלוואה שנתתי לו. חכיתי חודש. רק אחרי-כך

אני מתביישת להסתכל לך בעיניים, מתביישת לספר לך... חשבתי שזה הגבר שאני הולכת להתחתן איתו... לא חשבתי.

● אני מבינה מהמיכתב של פרקליט של זר שהוא לא חשב להתחתן איתך. הביוון שהי פרשה מתגלגלת אליו — פירסומים, תביעות — לא מר- תיע אותך?
נשבעת לך שהוא אמר לי שהוא מתחתן איתי, ואפילו קבענו תאריכים. תגיד, אני צריכה להתבייש בכך

אני ראיתי במערכות-היהוסים שלי עם גברים — לא היו לי הרבה, אבל היו לי סיפורים עמוקים, ארוכים — מעין נישואין. אמנם, לקובי הייתה הדירה שלו ברחוב שרת, אבל מי חיכתה לו בבית עם ארוחה חמה? זה לא שהוא אמר לי: "אחרת אני עוזב אותך" אבל.

ירידה שלי אמרה לי: "תפסיקי לבשל להם, להראות להם (לגברים) שאיכפת לך, לטרוח סביבם. שחקי כאילו לא איכפת לך מהם... אבל אני כזאת. אני לא אשתנה.

ככה התנהגתי עם קובי בשנתיים שגר איתי. פרקליטו כתב שגר איתי רק 13 חודשים. אז אני שואלת: מחודש מאי עד

תמי עם אולסי כשייצא מהכלא. אעזור לו!

חודש מאי עד חודש מאי אחרי-כך — כמה זה? הוא ישן אצלי, פרט לתקופות שבהן רבנו, וכל ריב לא ארך יותר משבוע. הוא התקלח אצלי, אכל אצלי, מבית-החולים חיפשו אותו תמיד אצלי. או אם זה לא נקרא "לגור", מה כן נקרא?

● לא נתת לעצמך דיין וחשבונך, בזמן הרומאן הגדול, על כך שבן-זוגך לא משתתף בהוצאותיכם?
אני עוברת קשה ואוהבת לכזבו את הכסף שאני מרויחה. מה הייתי אמורה להגיד לו? "תן לי כסף למכולת?" זה היה צריך לבוא ממנו!

אולסי (פרי, חברה במשך שמונה שנים) לא נתן לי להוציא פרוטה. גם ארתור (חברה הנוכחי) לא נתן לי. אני צריכה להתגנב מהבית, כדי ללכת למכולת ולשלם מכספי.

אני באמת לא כזאת, אבל לא רוצה חשבון על דברים כאלה. אבל לא רוצה להרגיש מנוצלת. הוא ניצל אותי. אני לא באה לירוק למישהו שהייתי איתו. אצלו זה שיטתי — לצאת עם בחורה ולהתיישב אצלה בבית.

● בכל זאת, הוא "התיישב אצלך בבית" כדבריך במשך חודשים. לא שאלת את עצמך שאלות קודם לפרידה? נאמר שלא השתתף בהוצאות הדי שוטפות, הוא קנה לך מתנות? הפתיע אותך?
כשאת אוהבת, את מוותרת ומאמינה. חוץ מזה, מה היית עושה במקומי?

נאמר: קבענו תאריך, וזה הגיע. מה הייתי צריכה לאמר לו: "גו, מתי תיקח אותי לרבנות?"

עם קובי בבית, מה הייתי צריכה להגיד לו? תן לי כסף למכולת!

היא לא חזרה בתשובה

בימים אלו יוצאת יהודית לארצות הברית, כדי לנסות שם את מזלה.

הכי מפונקת

יהודית גבאי נכנסה לבית-קפה כי טיילת בתל-אביב. כשנכנסה, הופנו אליה מבטים מלאי-השתאות מכל הסובבים.

יהודית, יפה מהממת, התנהגה בני-ביצועיות, חיכה ואמרה: "בכל מקום שאליו אני באה זו התגובה. אני כבר רגילה". היא אמרה שהיא בלחץ. עדיין לא ארוה את המיוודות ולא הספיקה להיפרד מחברים. בערב עורכים מסיבה לכבוד נסיעתה.

וכך סיפרה:

נולדתי בחיפה להורים יוצאי מאי רוקו. אמי, שהיתה יפהפיה, התחתנה בגיל 15 עם אבי, שהיה חתיך ושרירי. אנשים, שמכירים את המיטפתה שלי ממארוקו, אומרים שאמני היתה הרבה יותר יפה ממני.

אמי מאוד רצתה ללדת בת. נולדו לה עשרה בנים, האחים שלי. כשאני

לון ובאחד מבילוייה בתל-אביב הכירה אכן ישראלי והתאהבה בו.

לוואי-אריק, שטיילן בארצות-הברית, לבשר לה על בואו לישראל כדי להתחתן איתה, הודיעה יהודית, כי שינתה את דעתה וביקשה שלא יבוא.

יהודית אינה מוכנה להרחיב את הדיבור על אהבתה הנוכחית. היא רק מוכנה לומר כי יש בעיה.

לפני שבועיים נסעה יהודית לאי-לת. ביום בילתה בשפת-הים ובערב יצאה לדיסקוטקים. באחד המועדונים פגשה באדם שהודיע לה כי הוא נציג של חברת-אופנה אמריקאית בשם וינו, וכי הוא בא לאילת באופן מיוחד, כדי לביצוע אותה, אחרי שראה צילומים שלה אצל חברה דוגמנית בניו-יורק.

הדוגמנית הניו-יורקית הפנתה אור-תי לכתיבת הוריה של יהודית, ומהם נודע לה כי היא באילת. אחרי שיחה של שתיים-שעות שיכנע נציג חברת וינו את יהודית לבוא לניו-יורק.

הוא החתים אותה על חוזה להופיע בצילומי-פרסום לקטלוגים של החברה במשך שלוש שנים, ורכש למענה כרטיסי-טיסה.

יהודית גבאי, היפהפיה החיפאית שהתפרסמה בראשונה בזכות הריו-מאו הסוער שניהלה עם המתאבק הידוע לאנס ואי-אריק, עומדת לנסוע בימים אלה לארצות-הברית, כדי לניסות שם את מזלה כדוגמנית-צילום אופנה.

יהודית הכירה את ואי-אריק באי-טדיון קרית-היים כשבני-מיטפתה ואי-אריק הופיעו שם בתחרות האבקות. מרגע שהכירו זה את זה לא נפרדו ונסעו יחד לטיולים בארץ. יהודית הו-מינה את ואי-אריק לביקור אצל בני-מיטפתה, ובאחד הביקורים ניקש ואי-אריק את ידה של יהודית מאביה.

האב, אדם שומרי-מצוות, הסכים עקרונית, אך היתנה את הסכמתו בכך שלאנס ואי-אריק יתגייסו ויעבור לגור בישראל.

ואי-אריק המאוהב הגיע כמה פעמים ארצה, כדי לפגוש את יהודית וכשחזר לחו"ל, שם הופיע עם בני-מיטפתה בתחרות-האבקות, נהג לטלפן ליהודית כדי לדבר.

הגברים במיטפתה ואי-אריק, כולם יפיי-תואר ושריריים, מוכרים כספורי-טאים מצטיינים, ולהם מערצים ומעי-רצות בכל רחבי-המל.

בשבועות הראשונים אחרי היכרותם חיכתה יהודית לוואי-אריק בבית-הוריה בחיפה. באותם ימים, בעיקבות-פירסום תמונותיה בעיתונים, פנו אל יהודית צלמים ומארגני-תצוגות-אופנה, ונהצו לה להופיע בתצוגות-אופנה בתל-אביב.

דוגמנית גבאי באילת, סציוח-קנאה וחקירות כמו בשבכו.

כאשר החייאשה מהגברים, שקלה יהודית גבאי לנתק את המגע עם העולם החילוני. בינתיים ניתקה רק את המגע עם ואן אריק. הוא בכה כמו תינוק

הצבא נתן לי ביטחון והראש שלי השתנה לגמרי. התחלתי לעבוד במיפעל לתיקרות אקוסטיות מעש בקריות בחיפה. עבדתי כשנה ועזבתי. אחריכך הייתי פקידה אצל קבלני בניין בחיפה, השיתוף תעמתי ועברתי לעבוד בקפיטריה במספר עבודה במישרות, בשכר זעום, אבל היה נחמד כי הכרתי הרבה אנשים.

כמעט בכל יום פנו אלי אנשים ואמרו שלא מבינים איך בחורה עם הופעה כמו שלי לא עובדת כשרים או ברוגמות, אבל זה לא משך אותי. עד שביטחון הצליח לשכנע אותי והופעתי בכמה תצוגות אופנה בחיפה.

מבחנית הכסף זה הספיק בדיוק לדמיכיס.

להצטלם דווקא אהבתי. אני מצטיינת הרבה, לרוב בשביל הכיף שלי, בכל טיול ובכל אירוע, לאו דווקא כדי להתפרסם. הרבר שממנו אני הכי נהנית הוא לשבת בבית עם המישפחה שלי.

יש לנו בית חם ובכל יום שישי, שבת ובמיוחד בחגים, זה כמו מסיבה

יהודית גבאי
במלחמה, על גבי מלונה

נולדתי, ובישרו לאמי נבית החולים שיש לה בת, היא לא האמינה. ביקשה מהאחות להוריד לי את החיתולים, כדי להיווכח שזה נכון. לאחר שנה נולדה אחותי.

הייתי הולדה הכי מפונקת בעולם. בגיל 6 כבר הייתי גנדרנית, והלבישו אותי בנגדים יפהפיים מחול. יש לי שלושה אחים ימאים וכל אחד מהם הביא לי מתנות ובגדים. עד היום אני מאוד קשורה למישפחתי.

יש לי שני אחים ואומים שהם ספרים. שלושה אחים כורגלנים, אחד בהפועל חיפה, ושנים בהפועל קריית חיים. אח אחד אחראי על האיצטריון בקריית חיים. אח זמר, אח בעל פאב בחיפה ואח בעל חנות.

אבי עובד כמנהל כוולקן מצברים ואמי עקרת בית וטבחית בעולה. אחי תי היחידה התחנה ועובדת במיפעל לצעצועים של בעלה.

ביני לבין אמי יש קשר מיוחד, ועד שהתגייסתי לצבא לא הייתי מסוגלת להיות רחוק ממנה אפילו יום אחד. בצבא הייתי פקידת ליסכה בחיל חימוש. היה משעמם ורציתי להיות משהו מיוחד ולא סתם פקודה.

בבסיס שבו שרתתי הייתה בלגיה שמעמיסה ציוד על משאות. בוקר אחד עליתי על המלגזה והתחלתי להעמיס דברים על הדעת עצמי. מנהל המחסן ניגש אלי ושאל אותי אם יש לי רישיון, עניתי שכן.

שלחו אותי להשתלמות של יומיים, ועבדתי חצי שנה על המלגזה ובאחד מהימים. כולם בבסיס נראו תמיד כלי כך מופתעים. נראיתי כליכך שכרירית ועדינה לעומת המכונה הענקית.

כשפרצה מלחמת ההלכנון והחזרתי לליסכה. שלחו אותי ועוד חיילת להלכנון. היינו במארג'עיון ובזרעני. עבדתי שם כציוד מ"מים וגם על המלגזה. התנאים היו קשים ולא נוחים. היינו באוהלים והיה קר מאוד, אבל זאת הייתה חוויה שלא אשכח לעולם. היה לי סיפוק, כי הרגשתי שאני תורמת משהו למדינה.

תצוגות אופנה לדמיכיס

כשיוותרתי מהצבא חזרתי להורים. או החלטתי לגור לבד. אמי, שהייתה קשורה אלי ודאגה לי, לא הסכימה.

נשארתי בבית. לפני הצבא לא הייתי עצמאית. הייתי די מרובעת.

עם ואן אריק

ממש ובהלחתי. הוא היה כזה שרירי

כפעם הראשונה ממש נבגלת. הוא כזה ענק ושרירי.

פתאום נגשו אלי שני שוטרים ואמר לי שוואן אריק קורא לי. היססתי אם לגשת אליו, כי אני לא יודעת לדבר אנגלית והמראה שלו די הפחיד אותי. לאנס השיג את הטלפון שלי וצילל צל אלי כל הזמן. בסוף השתכנעתי ויצאנו ביחד. בילינו שבועיים נהדרים ונסענו לטיוולים. הראיתי לו את הארץ והיכרתי לו את המישפחה שלי. כשנפרדנו כנמליהתעופה, הוא בכה כמו תינוק וביקש שאחכה לו, שיחזור ויתחתן איתי.

לאחר שנסע, עברו כמה שבועות, והתאהבתי במישהו אחר. הבנתי שבעי צם לא הייתי מאוהבת בלאנס. החלטתי לנתק איתו את הקשרים, ואמרתי לו שלא איכפת לי להישאר איתו בידי דות. הוא קיבל את זה קשה.

עד לאותה הצעה מחברת האופנה ויוון לא חשבתי לנסוע מהארץ. אני רחי קשורה כליכך למישפחה שלי וקשה לי אפילו לתאר לעצמי שאהיה רחוקה מאמי לתקופה ארוכה. אני יודעת שאפילו אם תהיה לי הצלחה גדולה בחו"ל אבוא לבקר לעייתים קרובות וכשאסיים את העיסוקים שלי בארצות הברית, אחזור לחיות בארץ. אני אוהבת את הארץ וטוב לי כאן והזהר במקום היחיד שאני מרגישה שייכות אליו. זאת הארץ שלי.

נעמי אדווה

את גדולה. אווירה הנגינת, מאכלים מארוקאיים שהם הכי טעימים. אחי מנגן בגיטרה וכולנו שרים יחד איתו, ותמיד יש הרבה אורחים, מוזמנים או כאלה שמזמינים את עצמם אלינו.

לא חתונה עכשיו

יום אני בת 25 ואני לא מתחברת לקשור את חיי עם גבר בעתיד הקרוב.

החבר הראשון שלי היה יחד איתי בצבא. יצאנו כמה חודשים והוא רצה להתחתן איתי. לא רציתי. זה נראה לי מוקדם מדי.

אחריו היה לי סיפור ארוך של כמה שנים עם מישהו, נפרדנו וחזרנו כמה פעמים, לא יכולתי להסתגל לקינאה החולנית שהייתה לו לגבי.

הוא עשה לי סצינות קינאה והיה חוקר אותי ממש כמו נשכ"כ, עד שמרוב ייאוש לא ידעתי מה לעשות. באותה תקופה כבר חשבתי לחזור בתשובה ולהינתק מהעולם החילוני. בסוף זה נגמר איכשהו.

ואו הכרתי את לאנס ואן אריק. זאת הייתה הפעם הראשונה שיצאתי עם מישהו תוצרת חוץ. אחר מאחי מנהל את האיצטריון בקריית חיים והוא הזמין אותי לתת רות'היאקנות. כשראיתי את ואנס

הציצ'ולינה עם לקוח במועדון
היא הטילה סימיה על הבימה...

זה לא קורה בכל יום: דברי תועבה בנוסח כתב-האישום

העדי-הכוכב במישפט אמור להיות מישל חדד, החוקר של חווה יערי. חדד הוא עתה חוקר פרטי, והוא עבד למען גוף דתי, שהכריז מילחמה על חברת-הפרלמנט וב' לש אחריה.

וכך מפרט כתב-האישום:

● אישום ראשון:

הנאשם הינו מבעלי מועדון קראון כיפו העתיקה, והיה המפיק אשר הביא לארץ בחודש אוקטובר 1987 את חברת-הפרלמנט האיטלקי אילונה סטי' לה, המכונה "ציצ'ולינה" (להלן ציצ'ולינה).

בסמוך לתאריך בואה של ציצ'ולינה לארץ, הגיש הנאשם למועצה לביקורת סרטים ומחזות בקשה לקבלת היתר להופעת ציצ'ולינה בארץ, ובבקשה זו התחייב להישמע להוראות הצנזור ולבצע אותן.

בסמוך למועד ההופעה הראשונה של ציצ'ולינה במועדון קראון כיפו,

ציצ'ולינה עם הנחש
החדירה קצה זנבו של נחש...

כתב-אישום פורנוגרפי

ומלטפת את איברמינו לאחר שפתחה רולסן מיכנסיו. את זאת עשתה עם גבר נוסף שהעלתה לבימה.

לאחר מכן רחפה רגלי כובה לתוך איברמינה, הטילה מימיה על הבימה, ורחפה בובת כלב לתוך איברמינה. במעשים המתוארים לעיל, הפר הנאשם את תנאי ההיתר אשר ניתן לו על-ידי המועצה לביקורת סרטים ומחזות, וכן פעל בניגוד להגבלות אשר הוטלו עליו, בכך שלא הפסיק המופע. כאותן נסיבות סייע הנאשם לעשיית מעשים מגונים במקום ציבורי, בכך שאיפשר לציצ'ולינה לעשות את המעשים המתוארים ולא מנע זאת בעדה על-ידי הפסקת המופע.

המופע חרף ביצוע העבירה.

● אישום שני:

בתאריך 25.10.87, בשעה 23.30 או בסמוך לכך, במועדון הסינרמה בתל-אביב, התקיימה הופעה שלישית של ציצ'ולינה.

במופע זה איפשרה ציצ'ולינה לגיברים לנשק את חזה ולגעת בו, ולטפח את ישבנה. לאחר-מכן הופיעה על הבימה כעירום מלא, התקרבה לקהל, ומיספר גברים רחפו את אצבעותיהם לתוך איברמינה; העלתה גבר לבימה והוא שכב על גבו בעוד היא יושבת על פניו כשראשו בין רגליה, והוא מלקק את איברמינה וישבנה, והיא מלקקת

ציצ'ולינה לאנשים מהקהל לגעת בחזה ולנשק את חזה, השכיבה אחר הצופים על הבימה וישבה עליו, והחרירה קצה זנבו של נחש לתוך איברמינה.

במעשים המתוארים לעיל, הפר הנאשם את תנאי ההיתר אשר ניתן לו על-ידי המועצה לביקורת סרטים ומחזות, וכן לא מילא אחר ההגבלות אשר נמסרו לו על-ידי מרכזות המועצה, הגב' סוניה דויד, בכך שאיפשר את ניהול המופע כפי שתואר לעיל, ולא הפסיק אותו.

כאותן נסיבות סייע הנאשם לעשיית מעשים מגונים במקום ציבורי, בכך שאיפשר לציצ'ולינה לעשות את המעשים המתוארים, ולא הפסיק את

עם אורח

לנעם בחזה ולנשק את החזה...

הגיעה להופעה מרכזת המועצה לביקורת סרטים ומחזות, הגב' סוניה דויד, ומסרה לנאשם היתר להופעה, תוך שהיא מודיעה לו על ההגבלות מטעם המועצה והן: לא להופיע בעירום מלא, לא להתעלס ולא לבוא במגע מיני מלא או חלקי עם גברים על הבימה, ולא להחריר לאיברמינה הפי צים.

בתאריך 24.10.87, בשעה 2.00 או בסמוך לכך, לאחר שהאמור הובא לידעתו של הנאשם, התקיימה במר-ערון קראון כיפו הופעה נוספת של ציצ'ולינה, ובהופעה זו איפשרה צי-

לא בכל יום מגישה מדינת-יש"ר כתב-אישום, הנקרא כמו חוברת של פורנוגרפיה קשה. השבוע הגישה המדינה כתב-אישום כזה נגד אהרון בריג'ורג'י שאולי, יליד 1942, האמרגן של ציצ'ולינה.

הוא מואשם בהפרת תנאי היתר, עבירה לפי סעיף 3 (4) לפי-קודת ההצגות הציבוריות (ביקור-רת); מעשה מגונה במקום ציבורי, עבירה לפי סעיף 357 + סעיף 26 (2) לחוק-העונשין תשל"ז-1977; בשני אישומים שונים.

על הבימה

השכיבה את אחד הצופים וישבה עליו...

FUJIFILM

סרטי צילום פוג'י

FUJICOLOR
SUPER HR 100 200 400 1600

עם כל קניה של סרט צילום פוג'י **SUPER HR** תקבל חינם אלבום תמונות מיוחד (לבחירתך 5 תמונות שער שונות).

פוג'י **SUPER HR** סרט הצילום היפני, שפרץ קדימה והשאיר את כל מתחריו מאחור.

פוג'י **SUPER HR** - סרט הצילום של הצלמים המקצועיים.

פוג'י **SUPER HR** סרט הצילום שלך - מהתמונה הראשונה. אל תשכח לדרוש את האלבום בזמן קניית הסרט.

FUJICOLOR
SUPER HR 100·200·400·1600

FUJI FILM

אלבום
תמונות

חינם

עם כל סרט צילום של

פוג'י

סרט הצילום המפותח ביותר בעולם

אדי מור

מלכת הדוגמניות, תמי בן-עמי, חושפת פרשת יחסיה עם מאהבה לשעבר

**ויצ'ו
אישי**

תמי בן-עמי

"הוא ניצל אותי!"